

คู่มือปฏิบัติงาน
เรื่อง
การอุทธรณ์ของผู้ปฏิบัติงาน
ในมหาวิทยาลัยมหิดล

จัดทำโดย
นางเวียงพร ไกรเกียรติสกุล เกาทอง
นางสาวศศิธร สวัสดิ์แดง
กองกฎหมาย สำนักงานอธิการบดี

คำนำ

การจัดทำคู่มือการปฏิบัติงาน “การอุทธรณ์ของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย” จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติให้ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย ได้แก่ ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างของมหาวิทยาลัยได้ทราบหลักเกณฑ์ วิธีการและขั้นตอนในการอุทธรณ์ รวมทั้งแนวทางในการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ที่ได้วินิจฉัยและวางแนวทางปฏิบัติไว้ และแนวทางการวินิจฉัยของศาลปกครองที่เกี่ยวข้อง โดยการจัดทำคู่มือเล่มนี้ ผู้จัดทำหวังว่าจะเป็นประโยชน์สำหรับส่วนงานหรือผู้ที่เกี่ยวข้องที่จะได้นำหลักไปปฏิบัติงานให้ถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนดไว้ และเป็นประโยชน์ในการบริหารงานให้มีธรรมาภิบาล มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามมาตรฐานเดียวกัน

จัดทำโดย

นางเวียงพร ไกรเกียรติสกุล เกาทอง

นางสาวศศิธร สวัสดิ์แดง

กองกฎหมาย สำนักงานอธิการบดี

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
คำนำ	
สารบัญ	ก - ค
บทที่ ๑ บทนำ	
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญ	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์	๔
๑.๓ ประโยชน์ที่ได้รับจากคู่มือ	๔
๑.๔ ขอบเขต	๔
๑.๕ นิยามศัพท์เฉพาะ/คำจำกัดความ	๕
บทที่ ๒ บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ	
ส่วนที่ ๑ บทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์	๖
๑.๑ โครงสร้างการบริหารงานของมหาวิทยาลัย	๖
๑.๒ องค์ประกอบของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์	๗
๑.๓ การได้มาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์	๘
๑.๔ การดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์	๙
๑.๕ การประชุมของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์	๑๐
ส่วนที่ ๒ บทบาทหน้าที่ของฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์	๑๑
๒.๑ โครงสร้างการบริหารงานของสภามหาวิทยาลัย	๑๑
๒.๒ การแต่งตั้งเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ	๑๒
๒.๓ การดำรงตำแหน่งของเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ	๑๒
๒.๔ หน้าที่ของฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์	๑๓
บทที่ ๓ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการอุทธรณ์	
ส่วนที่ ๑. หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการอุทธรณ์	๑๔
๑.๑ ความหมายของการอุทธรณ์	๑๔
๑.๒ ผู้มีสิทธิอุทธรณ์	๑๕
๑.๓ การยื่นอุทธรณ์	๑๖
๑.๔ สิทธิของผู้อุทธรณ์	๑๘

เรื่อง

หน้า

ส่วนที่ ๒ การพิจารณาเรื่องอุทธรณ์

๒.๑ การพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์	๒๐
๒.๑.๑ เงื่อนไขการรับเรื่องอุทธรณ์	๒๐
๒.๑.๒ ระยะเวลาในการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์	๒๒
๒.๑.๓ การพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์	๒๒
๒.๑.๔ ผลการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์	๒๓
๒.๑.๕ กรณีศึกษาที่น่าสนใจจากคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์	๒๓
๒.๒ การพิจารณาของสภามหาวิทยาลัย	
๒.๒.๑ การพิจารณาและสั่งการของสภามหาวิทยาลัย	๓๓
๒.๒.๒ การแจ้งมติสภามหาวิทยาลัย	๓๓

บทที่ ๔ เทคนิคในการปฏิบัติงาน

๔.๑ แผนการปฏิบัติงาน	๓๕
๔.๒ ขั้นตอนการปฏิบัติงาน	๓๖
๔.๓ วิธีการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน	๓๙
๔.๔ จรรยาบรรณ/คุณธรรมในการปฏิบัติงาน	๓๙

บทที่ ๕ ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน

๕.๑ ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการแก้ไขปัญหา	๔๐
๕.๑.๑ ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการรับอุทธรณ์	๔๐
๕.๑.๒ ปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์	๔๕
๕.๒ ข้อเสนอแนะ	๔๗

บรรณานุกรม	๔๙
------------	----

ภาคผนวก	๕๒
---------	----

.....

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญ

“การอุทธรณ์” เป็นกระบวนการให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัย ซึ่งการอุทธรณ์เป็นหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายปกครอง (พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙) ได้กำหนดเพื่อเป็นช่องทางในการตรวจสอบการใช้อำนาจทางปกครองของเจ้าหน้าที่ ที่ได้มีการกระทำในทางปกครองรูปแบบต่างๆ เช่น การออกคำสั่งทางปกครอง และเพื่อเยียวยาความเสียหายให้กับประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากการใช้อำนาจทางปกครอง จากการกระทำทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยที่คู่มือเรื่อง “การอุทธรณ์ของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมหิดล” นี้ จะเป็นการอุทธรณ์เฉพาะคำสั่งลงโทษทางวินัยเท่านั้น ซึ่งเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒

ความเป็นมาการพิจารณาอุทธรณ์ : หากพิจารณาย้อนไปตั้งแต่สมัยที่มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นส่วนราชการ (ตั้งแต่มีพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๑๒) จนกระทั่งมหาวิทยาลัยมหิดลได้ออกนอกระบบราชการ (ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๐) นั้น สามารถลำดับความเป็นมาเรื่องการพิจารณาอุทธรณ์ได้เป็น ๒ ช่วง ดังนี้

๑. ช่วงที่มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นส่วนราชการ (ตั้งแต่มีพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๑๒ – วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๐)

ตั้งแต่ที่มีการจัดตั้งเป็นมหาวิทยาลัยมหิดล ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๑๒^๑ ซึ่งเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติเพื่อปรับปรุงกิจการของมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ให้ดียิ่งขึ้น และจัดให้มหาวิทยาลัยได้ขยายตัวเป็นมหาวิทยาลัยโดยสมบูรณ์

ในช่วงนี้ มหาวิทยาลัยมหิดลมีระบบการบริหารงานบุคคลเพียง ๒ ประเภทเท่านั้น คือ ข้าราชการ และลูกจ้างมหาวิทยาลัย ซึ่งแนวคิดการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือน เพื่อเป็นช่องทางหนึ่งที่กฎหมายได้เปิดโอกาสให้ข้าราชการพลเรือนที่ถูกดำเนินการทางวินัยที่จะขอให้ผู้บังคับบัญชาระดับสูงขึ้นไปพิจารณาทบทวนคำสั่งลงโทษว่าถูกต้อง เหมาะสมและเป็นธรรมหรือไม่ และถือว่าเป็นมาตรฐานการตรวจสอบภายในของฝ่ายบริหารเพื่อจะทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงปรับปรุงคำสั่งลงโทษใหม่ให้ถูกต้อง การอุทธรณ์จึงเป็นกระบวนการบริหารงานบุคคลในระบบคุณธรรมที่สำคัญประการหนึ่ง เพื่อเป็นหลักประกันความเป็นธรรมและความมั่นคงในอาชีพแก่ข้าราชการพลเรือน ทำให้ผู้บังคับบัญชาเพิ่มความระมัดระวังในการพิจารณาดำเนินการสั่งลงโทษ^๒ ทั้งนี้ หลักเกณฑ์ที่นำไปใช้ในการพิจารณาเรื่องการอุทธรณ์ของข้าราชการและลูกจ้าง

^๑ พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๑๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๖ ตอนที่ ๑๗ วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๒

^๒ ไพโรจน์ อัจริยชา, คู่มืออุทธรณ์และร้องทุกข์ทางวินัย, (กรุงเทพฯ:วิญญูชน, ๒๕๔๗), ๑๓.

มหาวิทยาลัยมหิดล คือ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หมวด ๗ มาตรา ๑๒๔ – ๑๒๘ และกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์

จนกระทั่ง มีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ (ประกาศเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗) ระบุให้ใช้บังคับกับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ได้แก่ สถานศึกษาของรัฐในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการที่จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาระดับปริญญา แต่ไม่รวมถึง สถานศึกษาของรัฐที่ไม่ใช่ส่วนราชการ) ทำให้การพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ หมวด ๘ มาตรา ๖๑ และมาตรา ๖๒ และเพื่อให้ การพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ของมหาวิทยาลัยมหิดลเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพล เรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๗^๓ มหาวิทยาลัยจึงได้ออกข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยมหิดล ว่า ด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๔๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๐ เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษและการร้องทุกข์กรณีเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรม โดย ข้อบังคับดังกล่าวใช้บังคับกับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล

ต่อมา เมื่อมหาวิทยาลัยมหิดลได้มีบุคลากรประเภทพนักงานมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นมา จึงจำเป็นต้องกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษของพนักงานรวมถึงลูกจ้างของ มหาวิทยาลัยด้วย ซึ่งเป็นไปตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของพนักงาน และลูกจ้างของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๐

๒. ช่วงที่มหาวิทยาลัยมหิดลออกนอกระบบ (เป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐ) (ตั้งแต่วันที่ พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๐)

หลังจากที่มหาวิทยาลัยมหิดลได้เปลี่ยนฐานะจากส่วนราชการ เป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐ ซึ่งไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการ กระทรวงศึกษาธิการและกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และไม่เป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่า ด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๕^๔

^๓ มาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า “หลักเกณฑ์และวิธีการบริหารงานบุคคล วินัยและ การรักษาวินัย การดำเนินการทางวินัย การออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ และการพิจารณาตำแหน่งวิชาการ ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของ สภามหาวิทยาลัย

เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานให้เกิดประสิทธิภาพ ในการวางหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารงานบุคคลตามวรรคหนึ่งจะไม่กำหนดภาระหน้าที่ของตำแหน่งแต่ละ ตำแหน่ง โดยกำหนดภาระหน้าที่ของหน่วยงานแทนก็ได้

ข้อบังคับตามวรรคหนึ่งต้องไม่เป็นการขัดหรือแย้งกับที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่ ก.พ. กำหนดตามมาตรา ๑๔(๓)

^๔ มาตรา ๕ ของพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่า “ให้มหาวิทยาลัยมหิดลตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๓๐ เป็น มหาวิทยาลัยมหิดลตามพระราชบัญญัตินี้ และเป็นนิติบุคคล

และเพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๘๔ มหาวิทยาลัยได้ออกข้อบังคับหรือประกาศของมหาวิทยาลัย เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ในส่วนของการอุทธรณ์ นั้น มหาวิทยาลัยได้ออกข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยข้อบังคับฯดังกล่าวระบุให้ยกเลิกข้อบังคับเดิมที่ใช้ในช่วงที่มหาวิทยาลัยเป็นส่วนราชการจำนวน ๔ ฉบับ ดังนี้ข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๔๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ และ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของพนักงานและลูกจ้างของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

รายละเอียดตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย โดยที่ยังคงหลักการเดิมอยู่คือ ให้ข้าราชการที่ถูกลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรง พนักงานมหาวิทยาลัยและลูกจ้างที่ถูกลงโทษทางวินัยมีสิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ โดยผู้อุทธรณ์จะต้องยื่นหนังสืออุทธรณ์ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันทราบคำสั่งลงโทษ และอุทธรณ์ได้เฉพาะเรื่องของตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นไม่ได้ โดยหนังสืออุทธรณ์ต้องลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้อุทธรณ์ และต้องประกอบด้วยสาระสำคัญที่แสดงข้อเท็จจริงและเหตุผลในการอุทธรณ์ให้เห็นว่าได้ถูกลงโทษโดยไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นธรรมอย่างไร และความประสงค์ของผู้อุทธรณ์ ยกเว้นกรณีข้าราชการที่ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง (ได้แก่ ปลดออก และไล่ออก) ให้ใช้สิทธิอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ในการจัดทำคู่มือการอุทธรณ์ของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมหิดลนี้ เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมหิดลทุกระดับผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานได้ทราบหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการอุทธรณ์ และเพื่อตอบสนองนโยบายของผู้บริหารที่มุ่งเน้นการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัย แนวทางป้องกันและลดความเสี่ยงที่เกิดจากการบริหารงานบุคคลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางวินัยของส่วนงานและมหาวิทยาลัย ในยุทธศาสตร์ที่ ๔ Management for Self-Sufficiency and Sustainable Organization ของแผนยุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๖๓ – ๒๕๖๖ ในส่วนวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์ เพื่อพัฒนาส่วนงานให้มีธรรมาภิบาลอย่างเป็นระบบ รวมทั้งเพื่อให้การดำเนินการสอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัยในเรื่องหลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ประกอบด้วย ๑๐ หลัก ได้แก่ หลักการตอบสนอง (Responsiveness) หลักประสิทธิผล (Effectiveness) หลักประสิทธิภาพ/คุณค่า (Efficiency/ Value for money) หลักความเสมอภาค (Equity) หลักมุ่งเน้นฉันทามติ (Consensus Oriented) หลักการตรวจสอบได้/มีภาระรับผิดชอบ (Accountability) หลักเปิดเผย/โปร่งใส (Transparency) หลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) หลักการมีส่วนร่วม (Participation) และ หลักนิติธรรม (Rule of Law)

๑.๒ วัตถุประสงค์

๑. เพื่อให้ผู้บริหารของมหาวิทยาลัย/ส่วนงานได้ทราบหลักเกณฑ์ วิธีการและขั้นตอนในการอุทธรณ์ รวมทั้งแนวทางในการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ ในอันที่จะเป็นประโยชน์ในการบริหารงานของมหาวิทยาลัย/ส่วนงานให้เกิดความเป็นธรรม โปร่งใส และตรวจสอบได้ตามแนวทางยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยและหลักธรรมาภิบาล
๒. เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย ได้ทราบและเข้าใจหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการอุทธรณ์ได้ถูกต้องตามขั้นตอนที่กำหนดไว้
๓. เพื่อใช้อธิบายรายละเอียดแนวปฏิบัติในการยื่นเรื่องอุทธรณ์ ว่ามีหลักเกณฑ์ วิธีการอย่างไร เพื่อมิให้เสียสิทธิในการอุทธรณ์

๑.๓ ประโยชน์ที่ได้รับ

๑. เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอุทธรณ์และสามารถนำไปปฏิบัติให้เป็นไปตามมาตรฐานเดียวกัน
๒. เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยได้ทราบถึงบทบาทและหน้าที่ของตนเอง ว่าจะต้องดำเนินการอย่างไรและเมื่อใด ในกรณีที่ผู้ปฏิบัติงานเห็นว่าคำสั่งลงโทษทางวินัยไม่เป็นธรรม
๓. เพื่อให้ผู้บริหารของมหาวิทยาลัย/ส่วนงานได้นำกรณีศึกษาที่ได้จากการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ เพื่อนำไปปรับปรุงการบริหารงานของมหาวิทยาลัย/ส่วนงานให้มีธรรมาภิบาล มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามมาตรฐานเดียวกัน

๑.๔ ขอบเขตของคู่มือการอุทธรณ์

การจัดทำคู่มือการอุทธรณ์ดังกล่าว เพื่อใช้ในการดำเนินการสำหรับผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมหิดล ได้แก่ ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างมหาวิทยาลัย เท่านั้น โดยรายละเอียดในคู่มือดังกล่าวระบุหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการอุทธรณ์ ปัญหาและอุปสรรคการปฏิบัติงาน แนวทางการแก้ไข รวมถึงกรณีศึกษาเกี่ยวกับเรื่องอุทธรณ์ที่น่าสนใจ

๑.๕ นิยามศัพท์เฉพาะ/คำจำกัดความ

“ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมหิดล” หมายถึง (๑) ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล (๒) พนักงานมหาวิทยาลัยมหิดล (ได้แก่ พนักงานมหาวิทยาลัยมหิดลตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ และพนักงานมหาวิทยาลัย (ชื่อส่วนงาน)ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัย (ชื่อส่วนงาน) พ.ศ. ๒๕๕๑และรวมถึงพนักงานเงินรายได้ซึ่งส่วนงานได้จ้างให้ปฏิบัติงานอยู่ก่อนวันที่ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัย (ชื่อส่วนงาน) พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับและยังไม่ครบกำหนดการจ้างให้เป็นพนักงานเงินรายได้และปฏิบัติงานอยู่ต่อไปจนครบการจ้าง) และ (๓) ลูกจ้างของมหาวิทยาลัยมหิดล (ได้แก่ ลูกจ้างประจำเงินงบประมาณและลูกจ้างเงินรายได้)

“คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์” หมายถึง คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล

“คณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์” (ก.อ.ร.)” หมายถึง คณะกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่ (๑) พิจารณาวินิจฉัยเรื่องอุทธรณ์ของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการ หรือถูกสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก และพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙ (เดิม คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องอุทธรณ์ของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา)

=====

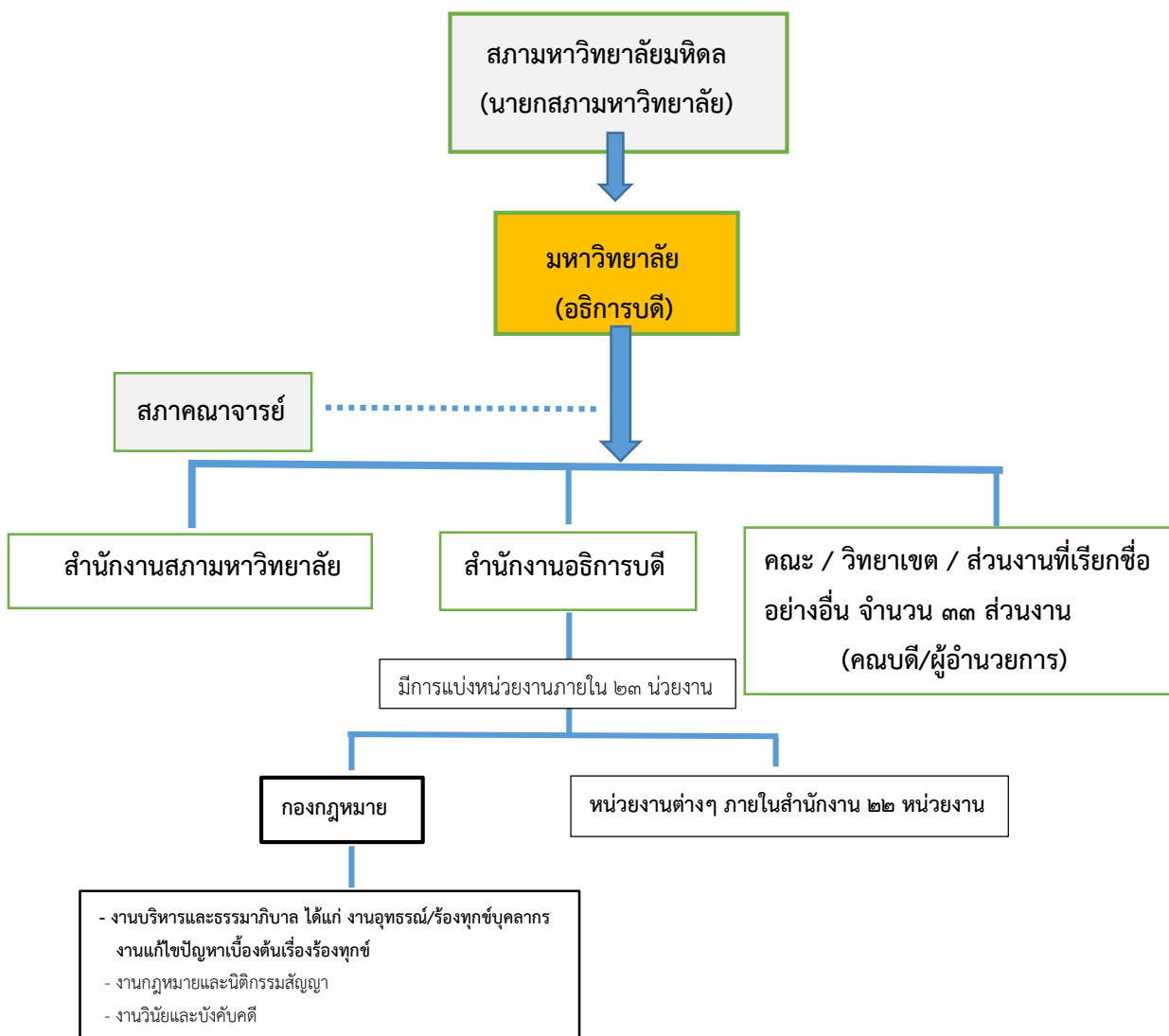

บทที่ ๒ บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ

เนื้อหาในบทที่ ๒ เกี่ยวกับองค์ประกอบ และบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของ คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ รวมทั้งบทบาทหน้าที่ของฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และ ร้องทุกข์ในการรับเรื่องอุทธรณ์เข้าสู่กระบวนการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ซึ่งจะ อธิบายตามหัวข้อเป็น ๒ ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ ๑ บทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ และส่วนที่ ๒ บทบาทหน้าที่ของฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ส่วนที่ ๑ บทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

๑.๑ โครงสร้างการบริหารงานของมหาวิทยาลัย

ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๒๔ (๑๙) ระบุให้สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการ คณะอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัย คณะกรรมการตรวจสอบการบริหารงานประจำมหาวิทยาลัย คณะอนุกรรมการ หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อกระทำการใดๆ อัยอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัย

หากพิจารณาโครงสร้างการบริหารงานของมหาวิทยาลัยแล้ว ในส่วนของสภามหาวิทยาลัยจะมีคณะกรรมการที่สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งขึ้น จำนวน ๖ ชุด ดังนี้

- คณะกรรมการตรวจสอบการบริหารงานประจำมหาวิทยาลัย
- คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัย
- คณะกรรมการพิจารณาตำแหน่งทางวิชาการ
- คณะกรรมการยุทธศาสตร์และกำหนดทิศทางการวิจัย
- คณะกรรมการยุทธศาสตร์ด้านทรัพยากรบุคคล
- คณะกรรมการกฎหมายและธรรมาภิบาล

ในคู่มือนี้ จะกล่าวเฉพาะในส่วนคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัย โดยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ถือเป็นคณะกรรมการชุดหนึ่งที่สภามหาวิทยาลัยในฐานะองค์กรสูงสุดของมหาวิทยาลัยแต่งตั้งขึ้น โดยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์มีหน้าที่พิจารณาเรื่องอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์ พร้อมเสนอความเห็นและข้อวินิจฉัยในเรื่องอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์นั้นต่อสภามหาวิทยาลัย และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย

ทั้งนี้การพิจารณาวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์จะมีความเป็นกลาง ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของฝ่ายบริหารมหาวิทยาลัยแต่อย่างใด

๑.๒ องค์ประกอบของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ตามข้อ ๘ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดให้มีคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ประกอบด้วยกรรมการจำนวน ๑๒ คน ดังนี้

๑. ประธานซึ่งสภามหาวิทยาลัย แต่งตั้งจากกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
๒. กรรมการซึ่งเลือกจากพนักงานมหาวิทยาลัยตำแหน่งประเภทผู้บริหาร จำนวน ๓ คน
๓. กรรมการซึ่งเลือกจากสมาชิกสภาคณาจารย์ จำนวน ๑ คน
๔. กรรมการซึ่งเลือกจากข้าราชการ ตำแหน่งวิชาการ จำนวน ๑ คน และตำแหน่งประเภททั่วไป วิชาชีพเฉพาะ หรือเชี่ยวชาญเฉพาะ จำนวน ๑ คน
๕. กรรมการซึ่งเลือกจากพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งประเภทวิชาการ จำนวน ๑ คน และตำแหน่งประเภทสนับสนุน จำนวน ๑ คน
๖. กรรมการซึ่งเลือกจากลูกจ้างมหาวิทยาลัย จำนวน ๑ คน โดยให้กรรมการดังกล่าวเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการเพื่อพิจารณาในกรณีเรื่องอุทธรณ์และร้องทุกข์ของลูกจ้างมหาวิทยาลัยเท่านั้น

๗. กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งกรรมการตาม (๑) - (๖) เลือกจากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ด้านการบริหาร และ/หรือกระบวนการยุติธรรม และไม่ได้เป็นข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างหรือดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัย จำนวน ๒ คน

๑.๓ การได้มาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ตามข้อ ๘ วรรคท้ายของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดให้การได้มาซึ่งคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ให้เป็นไปตามประกาศของมหาวิทยาลัย

ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการได้มาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ซึ่งเป็นไปตามประกาศมหาวิทยาลัยมหิดล เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยสรุปรายละเอียดดังนี้

๑. ประธานกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ

๒. กรรมการจากพนักงานมหาวิทยาลัยตำแหน่งผู้บริหาร จำนวน ๓ คน ให้เลือกจากที่ประชุมคณะกรรมการประจำมหาวิทยาลัยมหิดล โดยหลักเกณฑ์และวิธีการเลือกกรรมการให้ที่ประชุมกำหนด

๓. กรรมการจากผู้แทนสมาชิกสภาคณาจารย์ จำนวน ๑ คน ให้เลือกจากที่ประชุมสภาคณาจารย์ โดยหลักเกณฑ์และวิธีการเลือกกรรมการให้ที่ประชุมกำหนด

๔. กรรมการจากผู้แทนของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย จำนวน ๕ ประเภท ดังนี้ ข้าราชการตำแหน่งวิชาการ จำนวน ๑ คน ข้าราชการตำแหน่งประเภททั่วไป จำนวน ๑ คน พนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งประเภทวิชาการ จำนวน ๑ คน พนักงานมหาวิทยาลัยตำแหน่งประเภทสนับสนุน จำนวน ๑ คน และลูกจ้างมหาวิทยาลัย จำนวน ๑ คน โดยให้ส่วนงานดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งผู้แทนส่วนงานทั้ง ๕ ประเภท และให้ผู้แทนที่ได้รับการเสนอชื่อแต่ละตำแหน่งของส่วนงาน มาประชุมเพื่อเลือกกรรมการทั้ง ๕ ประเภท ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกกรรมการแต่ละประเภทให้เป็นไปตามที่ประชุมแต่ละประเภทกำหนด โดยผู้แทนที่ได้รับเลือกจากที่ประชุมแต่ละประเภทจะต้องไม่สังกัดส่วนงานเดียวกัน

๕. กรรมการจากผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก จำนวน ๒ คน ให้ประธานกรรมการเรียกประชุมกรรมการ ๑ - ๔ เพื่อทำการเลือกกรรมการจากผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกที่มีประสบการณ์ด้านการบริหาร และ/หรือกระบวนการยุติธรรม และไม่ได้เป็นผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย หรือดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัย โดยหลักเกณฑ์และวิธีการเลือกกรรมการดังกล่าวให้ที่ประชุมกำหนด

๑.๔ การดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ตามข้อ ๙ วรรคแรก ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้กำหนดวาระการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ โดยแยกเป็น ๒ หัวข้อดังนี้

(๑) วาระการดำรงตำแหน่ง

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๒ ปี และอาจได้รับการแต่งตั้งหรือเลือกใหม่ได้

โดยหลักการข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดให้กรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์สามารถได้รับการแต่งตั้งหรือเลือกใหม่ได้ นั้น หากเทียบเคียงกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา^๕ เรื่องเสร็จที่ ๔๕๑/๒๕๔๗ เรื่องการนับวาระดำรงตำแหน่งและลักษณะต้องห้ามของ อ.ก.ม. อุทธรณ์และร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ โดยคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็น “ตามข้อ ๖ ทวิ วรรคสี่ แห่งกฎทบทวนฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎทบทวน ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ ได้กำหนดวาระการดำรงตำแหน่งของอนุกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยให้อยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี โดยมีได้มีบทบัญญัติห้ามการเป็นอนุกรรมการอีกไม่ว่าจะเป็นติดต่อกันหรือไม่ก็ตาม จึงมีความหมายว่า อนุกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยนี้เป็นเพียงผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามกฎหมายที่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยกำหนดไว้เท่านั้น แต่มิได้มีการกีดกันและมีอำนาจถึงขนาดที่จะมีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสียในเรื่องนั้นๆ ตลอดไป เช่นนี้กฎหมายจึงไม่ห้ามการเป็นอนุกรรมการในคราวต่อไปอีก ดังนั้น อนุกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งแล้วไม่ว่าจะเป็นการพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระหรือไม่ ก็ย่อมมีสิทธิได้รับการเลือกและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอนุกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้อีก โดยไม่จำกัดจำนวนวาระและไม่ว่าจะเป็นอนุกรรมการในวาระที่ติดต่อกันหรือไม่ก็ตาม” ฉะนั้น ในกรณีวาระการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ นั้น เมื่อไม่มีกฎหมายบัญญัติห้ามในเรื่องดังกล่าวไว้ ประกอบกับอำนาจหน้าที่ของผู้ที่ได้รับเลือกเป็นกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ มิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารงาน หรือมีประโยชน์ในการบริหารแต่อย่างใด ผู้ที่ได้รับเลือกจึงสามารถเป็นกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้หลายวาระติดต่อกันได้

^๕ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา,บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การนับวาระดำรงตำแหน่งและลักษณะต้องห้ามของ อ.ก.ม. อุทธรณ์และร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ เรื่องเสร็จที่ ๔๕๑/๒๕๔๗ ,กรกฎาคม ๒๕๔๗

(๒) การพ้นจากตำแหน่ง แบ่งออกเป็น ๒ กรณี

ก. กรณีการพ้นตำแหน่งตามวาระ

ในกรณีที่คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์พ้นจากตำแหน่งตามวาระ ให้ดำเนินการแต่งตั้งหรือเลือกคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ใหม่ภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่คณะกรรมการเดิมพ้นจากตำแหน่ง

ทั้งนี้ หากกรณีที่ยังมิได้แต่งตั้งหรือเลือกคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ใหม่ ให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เดิมปฏิบัติหน้าที่ไปก่อนจนกว่าจะได้แต่งตั้งคณะกรรมการใหม่

ข. กรณีการพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ

ในกรณีที่ตำแหน่งประธานหรือกรรมการว่างลงก่อนกำหนด ให้ดำเนินการแต่งตั้งประธานหรือเลือกกรรมการใหม่แทนภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ตำแหน่งดังกล่าวว่างลง ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นประธานหรือผู้ซึ่งได้รับเลือกเป็นกรรมการแทนนั้น ให้อยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่ากำหนดเวลาของผู้ซึ่งตนแทน

ในกรณีที่ประธานพ้นจากตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ หรือกรรมการพ้นจากตำแหน่งตามประเภทการได้มา ให้ถือว่าประธานหรือกรรมการดังกล่าวพ้นจากตำแหน่งกรรมการด้วย

๑.๕ การประชุมของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ตามข้อ ๑๐ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้กำหนดเรื่องการประชุมของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ไว้ดังนี้

(๑) องค์ประชุม : การประชุมต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการที่มีสิทธิเข้าร่วมประชุม จึงจะเป็นองค์ประชุม

(๒) กรณีประธานไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ : ถ้าประธานไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธานในการประชุม

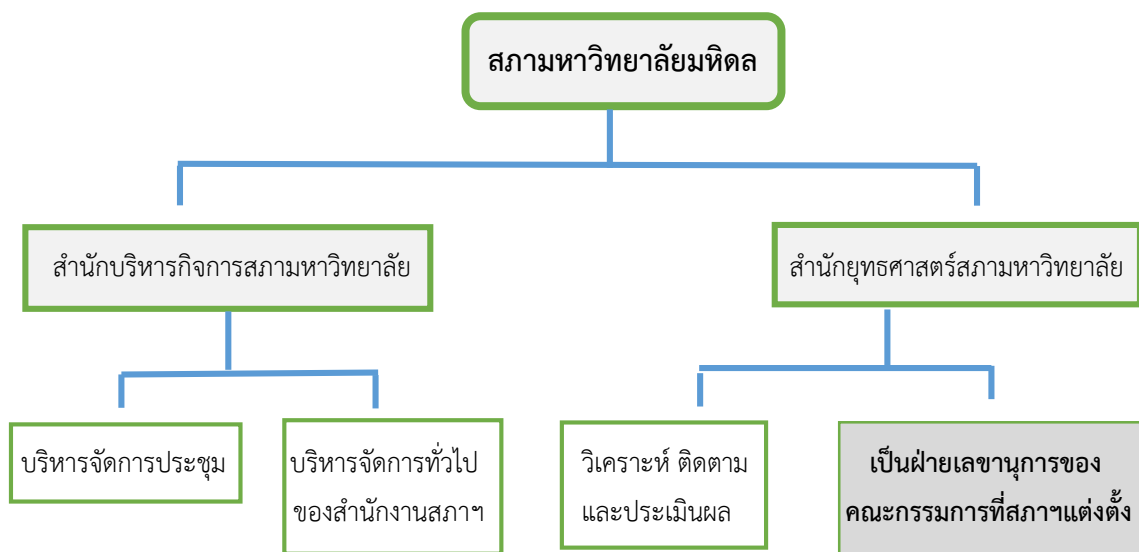
(๓) กรณีมีการคัดค้านกรรมการ : ถ้ามีการพิจารณาเรื่องเกี่ยวกับตัวกรรมการผู้ใดโดยเฉพาะ หรือมีเหตุคัดค้านตามที่กำหนดในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ และประธานได้แจ้งกรรมการผู้นั้นมิให้เข้าประชุมแล้ว กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าประชุม

(๔) การวินิจฉัยชี้ขาด : การวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมากของผู้เข้าประชุม ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

.....

ส่วนที่ ๒ บทบาทหน้าที่ของฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

๒.๑ โครงสร้างการบริหารงานของสำนักงานสภามหาวิทยาลัย

โครงสร้างการบริหารงานของสำนักงานสภามหาวิทยาลัย ตามประกาศมหาวิทยาลัยมหิดล เรื่อง การแบ่งหน่วยงานภายในส่วนงานของมหาวิทยาลัย (สำนักงานสภามหาวิทยาลัย) พ.ศ. ๒๕๖๑ (ประกาศ ณ วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๑) มีการแบ่งหน่วยงานภายในของสำนักงานสภามหาวิทยาลัยมหิดล ออกเป็น ๒ สำนัก คือ (๑) สำนักบริหารกิจการสภามหาวิทยาลัย และ (๒) สำนักยุทธศาสตร์สภามหาวิทยาลัย โดยแต่ละสำนักมีความรับผิดชอบหลัก^๖ ดังนี้

(๑) สำนักบริหารกิจการสภามหาวิทยาลัย มีหน้าที่ความรับผิดชอบ คือ

- บริหารจัดการการประชุมสภามหาวิทยาลัย
- บริหารจัดการทั่วไปของสำนักงานสภามหาวิทยาลัย เช่น งานสารบรรณ งานทรัพยากรบุคคล การจัดทำแผนและงบประมาณ การเบิกจ่ายวัสดุครุภัณฑ์ การจัดทำ website

(๒) สำนักยุทธศาสตร์สภามหาวิทยาลัย มีหน้าที่ความรับผิดชอบ คือ

- วิเคราะห์ ติดตาม และประเมินผลการดำเนินงานตามนโยบายและยุทธศาสตร์ของสภามหาวิทยาลัย รวมถึงติดตามผลการดำเนินงานตามมติสภามหาวิทยาลัย
- เป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการที่มุ่งยุทธศาสตร์ด้านต่างๆ

ทั้งนี้ ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์อยู่ในโครงสร้างการบริหารงานของสภามหาวิทยาลัย ในส่วนภาระงานของสำนักยุทธศาสตร์สภามหาวิทยาลัย ที่ระบุหน้าที่ความรับผิดชอบเป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการที่มุ่งยุทธศาสตร์ด้านต่างๆ

^๖ อ้างอิงจากมติสภามหาวิทยาลัยมหิดล ในการประชุมครั้งที่ ๕๒๙ เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๑ วาระที่ ๖.๒ เรื่องการปรับโครงสร้างการแบ่งหน่วยงานภายในของสำนักงานสภามหาวิทยาลัยมหิดล

๒.๒ การแต่งตั้งเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ตามข้อ ๒ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้กำหนดให้อธิการบดีเป็นผู้แต่งตั้งเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อทำหน้าที่ช่วยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ดำเนินการเรื่องอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์

เดิม การแต่งตั้งเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ เป็นไปตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เป็นผู้แต่งตั้งเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ

จนกระทั่ง สภามหาวิทยาลัยในการประชุมครั้งที่ ๔๕๐ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ได้พิจารณาและมีความเห็นว่าการแต่งตั้งเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการควรเป็นอำนาจของฝ่ายบริหารของมหาวิทยาลัย และเพื่อให้เกิดความชัดเจนในแนวทางปฏิบัติต่อไป จึงมีมติเห็นควรให้แก้ไขข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ในส่วนการแต่งตั้งเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ เป็น “ให้อธิการบดีแต่งตั้งเลขานุการหนึ่งคน และอาจแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการก็ได้” ซึ่งเป็นไปตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔

ในการพิจารณาแต่งตั้งเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการนั้น เนื่องจากการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเด็นข้อกฎหมายเป็นส่วนใหญ่ ประกอบในโครงสร้างของสำนักงานสภามหาวิทยาลัยไม่มีเจ้าหน้าที่ตำแหน่งนิติกร ด้วยเหตุนี้ ในทางปฏิบัติที่ผ่านมา เพื่อให้การดำเนินการของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เป็นไปด้วยความถูกต้อง จึงจำเป็นต้องอาศัยผู้ที่มีประสบการณ์และความรู้ทางด้านกฎหมายโดยเฉพาะ ผู้บริหารจึงได้พิจารณามอบหมายให้นิติกรของกฎหมายทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ โดยนิติกรที่ได้รับมอบหมายจะต้องมีคุณสมบัติทางตำแหน่งนิติกรที่เป็นไปตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งในการสอบสวนตรวจพิจารณาดำเนินการเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ และปัจจุบัน กองกฎหมายจึงต้องมีหน้าที่รับผิดชอบงานอุทธรณ์และร้องทุกข์ ซึ่งงานดังกล่าวอยู่ภายใต้โครงสร้างของกองกฎหมาย ในส่วนของงานบริหารและธรรมาภิบาล (เป็นการแบ่งงานภายในของกองกฎหมาย)

๒.๓ การดำรงตำแหน่งของเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

เนื่องจากข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มิได้ระบุวาระการดำรงตำแหน่งของเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ไว้ และเพื่อให้การดำเนินงานของฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์สอดคล้องกับวาระการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ด้วยเหตุนี้ วาระการดำรงตำแหน่งของเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์จึงจำเป็นต้องสอดคล้องตามวาระการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ด้วยเช่นเดียวกัน

๒.๔ หน้าที่ของฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (กรณีเฉพาะเรื่องอุทธรณ์) มีดังนี้

(๑) การรับเรื่องและตรวจสอบในเบื้องต้น

ฝ่ายเลขานุการตรวจสอบหนังสืออุทธรณ์ในเบื้องต้นว่าเข้าเงื่อนไขที่จะอุทธรณ์ตามกฎหมายหรือไม่

(๒) การประสานงานเรื่องประชุม

ฝ่ายเลขานุการประสานงานกับคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อกำหนดวันประชุมพิจารณาเรื่องอุทธรณ์โดยเร็ว

(๓) การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องอุทธรณ์

ฝ่ายเลขานุการมีหน้าที่ (๑) จัดทำหนังสือเชิญประชุม จัดเตรียมเอกสารการประชุม วาระการประชุม และรายงานการประชุมพร้อมรวบรวมข้อมูล เอกสาร และกฎหมายที่เกี่ยวข้องในเรื่องอุทธรณ์เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (๒) สรุปข้อเท็จจริงเรื่องอุทธรณ์ และกรอบระยะเวลาการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ และสภามหาวิทยาลัย ติดต่อประสานงาน ทำหนังสือเชิญผู้อุทธรณ์ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ให้มาชี้แจงข้อเท็จจริง (๓) จัดทำร่างคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เสนอที่ประชุม และนำเสนอคำวินิจฉัยที่ได้ตรวจแก้ไขพร้อมเอกสารประกอบการประชุมต่อสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป และ (๔) จัดทำหนังสือแจ้งมติสภามหาวิทยาลัยถึงผู้อุทธรณ์ และผู้บังคับบัญชาเพื่อทราบ พร้อมทั้งแจ้งสิทธิในการฟ้องร้องคดีต่อศาลปกครองหากผู้อุทธรณ์ไม่พอใจมติดังกล่าว

=====

บทที่ ๓

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการอุทธรณ์

เนื้อหาในบทที่ ๓ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขของการอุทธรณ์ ซึ่งเป็นไปตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๔ และกรณีศึกษาที่น่าสนใจเกี่ยวข้องกับการอุทธรณ์ ในอันที่จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานต่อไป

รายละเอียดในบทที่ ๓ นี้ จะแยกออกเป็น ๒ ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ ๑ หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการอุทธรณ์ และส่วนที่ ๒ การพิจารณาเรื่องอุทธรณ์

ส่วนที่ ๑. หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการอุทธรณ์

๑.๑ ความหมายของการอุทธรณ์

ความหมายตามของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ : การอุทธรณ์ หมายถึง การที่ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมหิดลผู้ใดถูกคำสั่งลงโทษทางวินัย ได้ร้องขอความเป็นธรรมจากคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อพิจารณาวินิจฉัยคำสั่งลงโทษทางวินัย ยกเว้น กรณีข้าราชการที่ถูกสั่งคำสั่งลงโทษทางวินัยร้ายแรง ได้แก่ ปลดออกและไล่ออก ให้ใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

ความหมายตามหลักของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และข้อบังคับ ก.อ.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ คำสั่งให้ออกจากราชการและคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง พ.ศ. ๒๕๖๐ : การอุทธรณ์ หมายถึง การที่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือถูกสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง ได้ร้องขอความเป็นธรรมจากคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ก.อ.ร.) เพื่อพิจารณาวินิจฉัยคำสั่งลงโทษทางวินัย

มีข้อสังเกต การอุทธรณ์ตามหลักกฎหมายปกครอง (พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙) นั้น การอุทธรณ์ เป็นหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายปกครองได้กำหนดเพื่อเป็นช่องทางในการตรวจสอบการใช้อำนาจทางปกครองของเจ้าหน้าที่ ซึ่งได้มีการกระทำในทางปกครองรูปแบบต่างๆ เช่น การออกคำสั่งทางปกครอง และเพื่อเยียวยาความเสียหายให้กับประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากการใช้อำนาจทางปกครอง จากการกระทำทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งการอุทธรณ์ตามกฎหมายปกครองจะมี

ความหมายกว้างกว่าการอุทธรณ์ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่อย่างไรก็ตาม ในการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์บางกรณีข้อบังคับฯ ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาไว้ชัดเจน และเพื่อความชัดเจนและถูกต้อง จึงยังคงต้องใช้หลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งถือเป็นกฎหมายกลาง รวมถึงแนวคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดมาเป็นกรอบแนวทางในการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ด้วย

๑.๒ ผู้มีสิทธิอุทธรณ์

ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ คือ ผู้ถูกคำสั่งลงโทษทางวินัยที่เป็นผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมหิดล และผู้นั้นถูกคำสั่งลงโทษทางวินัย โดยที่การลงโทษทางวินัยกับผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย แบ่งออกได้เป็น ๓ ประเภท ดังนี้

ก. ข้าราชการ^๖ จะต้องเป็นข้าราชการที่ถูกคำสั่งลงโทษทางวินัยไม่ร้ายแรง ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๘ (๑) – (๓) ได้แก่ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน และลดเงินเดือน

ส่วนกรณีข้าราชการที่ถูกสั่งคำสั่งลงโทษทางวินัยร้ายแรง ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๘ (๔) – (๕) ได้แก่ ปลดออกและไล่ออก ให้ใช้สิทธิอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามข้อบังคับ ก.อ.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินัยจัญญอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการและคำสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง พ.ศ. ๒๕๖๐

ข. พนักงานมหาวิทยาลัย^๗ จะต้องเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยที่ถูกคำสั่งลงโทษทางวินัย ทั้งโทษวินัยร้ายแรงและวินัยไม่ร้ายแรง ตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๔๗ โทษทางวินัยมี ๔ สถาน ได้แก่ (๑) ภาคทัณฑ์ (๒) ตัดเงินเดือน (๓) งดการเลื่อนเงินเดือนประจำปีที่ถูกลงโทษทางวินัย และ (๔) ปลดออก

^๖ ตามข้อ ๔ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ คำนิยาม “ข้าราชการ” หมายความว่า “ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล”

^๗ ตามข้อ ๔ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ คำนิยาม “พนักงานมหาวิทยาลัย” หมายความว่า “พนักงานมหาวิทยาลัยมหิดลตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ และพนักงานมหาวิทยาลัย (ชื่อส่วนงาน) ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัย (ชื่อส่วนงาน) พ.ศ. ๒๕๕๑ และรวมถึงพนักงานเงินรายได้ซึ่งส่วนงานได้จ้างให้ปฏิบัติงานอยู่ก่อนวันที่ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัย (ชื่อส่วนงาน) พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับและยังไม่ครบกำหนดการจ้างให้เป็นพนักงานเงินรายได้และปฏิบัติงานอยู่ต่อไปจนครบการจ้าง”

ค. ลูกจ้างมหาวิทยาลัย^๔ แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ดังนี้

(๑) ลูกจ้างประจำเงินงบประมาณ จะต้องเป็นลูกจ้างประจำเงินงบประมาณที่ถูกคำสั่งลงโทษทางวินัย ทั้งโทษวินัยร้ายแรงและวินัยไม่ร้ายแรงตามที่กำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้อ ๔๘ โทษทางวินัยมี ๕ สถาน ได้แก่ (๑) ภาคทัณฑ์ (๒) ตัดค่าจ้าง (๓) ลดขั้นค่าจ้าง (๔) ปลดออก และ (๕) ไล่ออก

(๒) ลูกจ้างเงินรายได้ จะต้องเป็นลูกจ้างเงินรายได้ที่ถูกคำสั่งลงโทษทางวินัย ทั้งโทษวินัยร้ายแรงและวินัยไม่ร้ายแรงตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยวินัย การดำเนินการและการลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๖ (๔) และข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๔๗ โทษทางวินัยมี ๔ สถาน ได้แก่ (๑) ภาคทัณฑ์ (๒) ตัดเงินเดือน (๓) งดการเลื่อนเงินเดือนประจำปีที่ถูกลงโทษทางวินัย และ (๔) ปลดออก

๑.๓ การยื่นอุทธรณ์

ก. หลักเกณฑ์การยื่นอุทธรณ์

เรื่องที่จะอุทธรณ์ จะต้องเป็นเรื่องที่เห็นว่าตนเองได้ถูกลงโทษทางวินัย และผู้ถูกลงโทษเห็นว่าโทษวินัยดังกล่าวไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นธรรม โดยมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) การอุทธรณ์ ต้องอุทธรณ์เรื่องของตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้

(๒) ต้องอุทธรณ์เป็นหนังสือภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับทราบคำสั่ง (จะยื่นเป็นหนังสือโดยตรงหรือไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้)

(๓) หนังสืออุทธรณ์ต้องลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้อุทธรณ์ และต้องประกอบด้วยสาระสำคัญที่แสดงข้อเท็จจริงและเหตุผลในการอุทธรณ์ให้เห็นว่าตนเองได้ถูกลงโทษโดยไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นธรรมอย่างไร และความประสงค์ของการอุทธรณ์ (ได้แย่งคำสั่งลงโทษได้ทั้งประเด็นข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย)

ข. วิธีการยื่นอุทธรณ์

(๑) ให้ผู้อุทธรณ์ยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ถึงประธานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์โดยตรง พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งชุด

กรณีที่มิให้นำหนังสืออุทธรณ์มายื่นเอง : ให้ผู้รับหนังสือออกไปรับหนังสือ ประทับตราหนังสือ และลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่รับหนังสือตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ และให้ถือวันที่รับหนังสือตามหลักฐานดังกล่าวเป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์

^๔ ตามข้อ ๔ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ คำนิยาม “ลูกจ้างมหาวิทยาลัย” หมายความว่า “ลูกจ้างมหาวิทยาลัยมหิดล”

กรณีที่ส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ : ให้ถือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออกใบรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่ง หรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตราที่ของหนังสือเป็นวันยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์เมื่อได้รับหนังสือแล้วให้ผู้รับหนังสือดำเนินการตามวรรคสาม

(๒) กรณียื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ผ่านผู้บังคับบัญชา ให้ผู้บังคับบัญชาลงรับหนังสืออุทธรณ์ตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ แล้วส่งหนังสืออุทธรณ์ต่อไปยังผู้บังคับบัญชาผู้ส่งลงโทษภายในสามวันทำการนับแต่วันได้รับหนังสืออุทธรณ์ และให้ผู้บังคับบัญชาผู้ส่งลงโทษจัดส่งหนังสืออุทธรณ์ดังกล่าว พร้อมทั้งสำเนาหลักฐานการรับทราบคำสั่งลงโทษของผู้อุทธรณ์ ส่วนวนการสอบสวนหรือการพิจารณาในเบื้องต้น และส่วนวนการดำเนินการทางวินัย พร้อมทั้งคำชี้แจงของผู้บังคับบัญชาผู้ส่งลงโทษ (ถ้ามี) ไปยังประธานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันได้รับหนังสืออุทธรณ์

ตัวอย่างแบบหนังสืออุทธรณ์

ที่อยู่

เบอร์ติดต่อ

วันที่

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย (อ้างคำสั่ง

เรียน ประธานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ข้าพเจ้า(ระบุชื่อ -นามสกุล) อายุ ปี เคยดำรงตำแหน่ง
(เป็นข้าราชการ/พนักงานมหาวิทยาลัย/ลูกจ้าง) ปฏิบัติงานอยู่ที่ (ระบุหน่วยงาน และส่วนงาน
สังกัดที่ผู้อุทธรณ์ทำงาน) ขอยื่นหนังสือฉบับนี้เพื่อขออุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย (ระบุคำสั่งลงโทษ.....)
(โดยผู้อุทธรณ์จะต้องสรุปสาระสำคัญที่เป็นข้อเท็จจริงและเหตุผลในการอุทธรณ์ ให้เห็นว่าตนเองได้ถูกลงโทษโดยไม่ถูกต้อง
ไม่เหมาะสม และไม่เป็นธรรมอย่างไร โดยผู้อุทธรณ์จะต้องอธิบายและชี้แจงข้อเท็จจริงรายละเอียดให้คณะกรรมการอุทธรณ์ฯ
เพื่อทราบความเป็นมา และเข้าใจได้ว่าผู้อุทธรณ์ไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างไร).....

ทั้งนี้ ข้าพเจ้าประสงค์ขอให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ดำเนินการอย่างไร (ผู้อุทธรณ์จะต้องอธิบาย
และชี้แจงคำขออย่างชัดเจนว่าต้องการให้คณะกรรมการอุทธรณ์ฯ ทำอะไร)

(ลงชื่อ)ผู้อุทธรณ์

(.....)

ค. ระยะเวลาในการใช้สิทธิอุทธรณ์

การอุทธรณ์ต้องยื่นภายใน ๓๐ วันนับแต่วันได้รับทราบคำสั่ง ซึ่งตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๑๖ ได้กำหนดเรื่องการนับระยะเวลาอุทธรณ์ ดังนี้

๑. กรณีผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษโดยตรง : ให้ถือว่าวันที่ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษเป็นวันได้รับทราบคำสั่ง

๒. กรณีผู้ถูกลงโทษไม่ลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษโดยตรง : ถ้าผู้ถูกลงโทษไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษ และผู้แจ้งได้แจ้งคำสั่งลงโทษให้ผู้ถูกลงโทษทราบกับมอบสำเนาคำสั่งลงโทษให้ผู้ถูกลงโทษแล้ว ให้ทำบันทึกลงวันเดือนปี เวลา และสถานที่แจ้ง และลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐาน โดยถือว่าวันที่แจ้งนั้นเป็นวันที่ผู้ถูกลงโทษได้รับทราบคำสั่ง

๓. กรณีไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกลงโทษรับทราบคำสั่งลงโทษโดยตรง : ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษได้โดยตรง และได้แจ้งเป็นหนังสือส่งสำเนาคำสั่งลงโทษทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้ถูกลงโทษ ณ ที่อยู่ของผู้ถูกลงโทษ ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ในกรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้นสามสิบวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่าผู้ถูกลงโทษได้รับเอกสารดังกล่าวหรือมีผู้รับแทนแล้ว แม้ยังไม่ได้รับสำเนาคำสั่งลงโทษฉบับที่ให้ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งลงโทษกลับคืนมา ให้ถือว่าผู้ถูกลงโทษได้รับทราบคำสั่งแล้ว

๑.๔ สิทธิของผู้อุทธรณ์

ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้กำหนดเกี่ยวกับสิทธิของผู้อุทธรณ์ ไว้ดังนี้

ก. สิทธิที่จะขอตรวจหรือคัดรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนหรือของผู้สอบสวน

ส่วนการขอตรวจหรือคัดค่านบันทึกถ้อยคำบุคคล พยานหลักฐานอื่นหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษที่จะอนุญาตหรือไม่ โดยให้พิจารณาถึงประโยชน์ในการรักษาจรรยาบรรณและวินัย ตลอดจนเหตุผลและความจำเป็นเป็นเรื่องราวไป

ข. สิทธิคัดค้านกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์คนหนึ่งคนใดหรือหลายคน โดยผู้อุทธรณ์จะต้องมีเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) รู้เห็นเหตุการณ์ในการกระทำผิดวินัยที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษ

(๒) มีส่วนได้เสียในการกระทำผิดวินัยที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษ

(๓) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์

(๔) เป็นคู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดามารดาหรือร่วมบิดาหรือมารดา กับผู้กล่าวหาหรือผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษ

(๕) มีเหตุอื่นซึ่งอาจทำให้การพิจารณาอุทธรณ์เสียความเป็นธรรม

ทั้งนี้ การคัดค้านคณะกรรมการนั้น ต้องแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านไว้ในหนังสืออุทธรณ์ หรือแจ้งเพิ่มเติมเป็นหนังสือก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาเรื่องอุทธรณ์

ค. สิทธิในการยื่นหรือส่งคำแถลงการณ์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมในระหว่างกระบวนการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ง. สิทธิในการแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

จ. สิทธิในการถอนเรื่องอุทธรณ์ก่อนที่สภามหาวิทยาลัยพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จสิ้น โดยผู้อุทธรณ์จะต้องทำเป็นหนังสือยื่นต่อคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ เมื่อได้ถอนอุทธรณ์แล้ว การพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นอันยุติ

.....

ส่วนที่ ๒ การพิจารณาเรื่องอุทธรณ์

สืบเนื่องจากกระบวนการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล ยังคงต้องปฏิบัติตามหลักการในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดย พ.ร.บ. กำหนดให้สภาสถาบันอุดมศึกษาดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ ซึ่งต้องไม่เกินเก้าสิบวัน และหลังจากที่มหาวิทยาลัยมหิดลออกนอกระบบตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ มหาวิทยาลัยมหิดลได้กำหนดให้การพิจารณาเรื่องอุทธรณ์เป็นอำนาจของสภามหาวิทยาลัยมหิดล ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๔ (๑๙)^๙ และกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการไว้ในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๑๑^{๑๐} โดยการพิจารณาออกเป็น ๒ ส่วน ดังนี้

๒.๑ การพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

๒.๑.๑ เงื่อนไขการรับเรื่องอุทธรณ์

(๑) ผู้อุทธรณ์ต้องเป็นผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมหิดล (ได้แก่ ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างมหาวิทยาลัย) และเป็นผู้ที่ถูกคำสั่งลงโทษทางวินัยเท่านั้น (ยกเว้นกรณีของข้าราชการที่ถูกคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง)

(๒) ผู้อุทธรณ์ต้องยื่นเรื่องอุทธรณ์ต่อประธานคณะกรรมการอุทธรณ์ภายในระยะเวลา ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งลงโทษ

(๓) เรื่องที่จะรับไว้พิจารณาต้องเป็นเรื่องอุทธรณ์ที่ถูกต้องในสาระสำคัญ โดยแสดงข้อเท็จจริงและเหตุผลในการอุทธรณ์ให้เห็นว่าตนเองได้ถูกลงโทษโดยไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นธรรมอย่างไร พร้อมลงลายมือชื่อและที่อยู่ของผู้อุทธรณ์

ทั้งนี้ ในกรณีที่มีปัญหาว่าเรื่องอุทธรณ์รายใดเป็นเรื่องอุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ ให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เป็นผู้พิจารณาวินิจฉัย และแจ้งมตินั้นให้ผู้อุทธรณ์ทราบโดยเร็ว

^๙ มาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่า สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย อำนาจและหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง

(๑) กำหนดเป้าหมาย วางนโยบาย และแนวทางในการพัฒนาของมหาวิทยาลัย

ฯลฯ

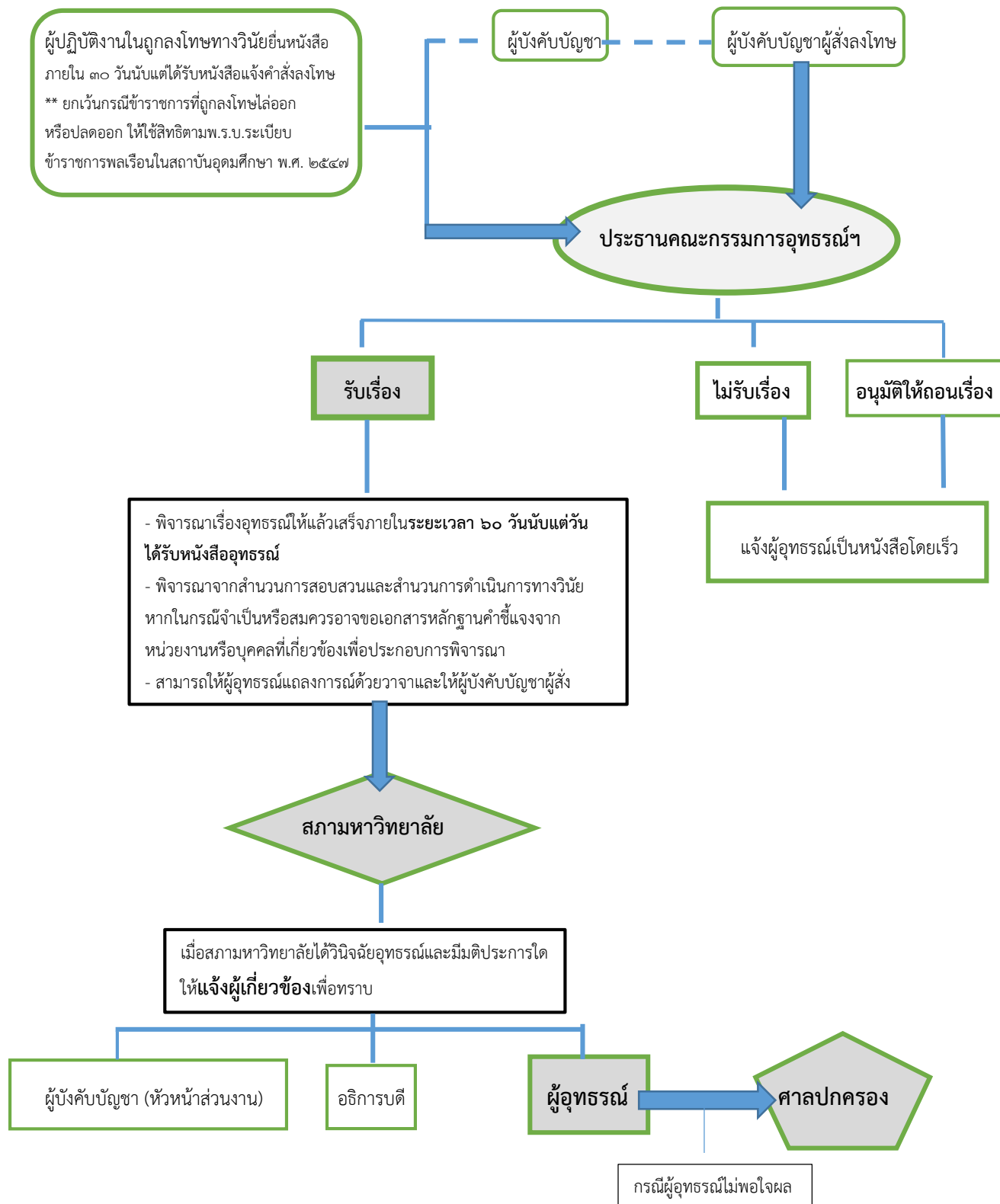
ฯลฯ

(๑๙) แต่งตั้งคณะกรรมการ คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัย คณะกรรมการตรวจสอบการบริหารงานประจำมหาวิทยาลัย คณะอนุกรรมการ หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อกระทำการใดๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

^{๑๐} ข้อ ๑๑ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดว่า “คณะกรรมการมีหน้าที่พิจารณาเรื่องอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์ พร้อมเสนอความเห็นและข้อวินิจฉัยในเรื่องอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์นั้นต่อสภามหาวิทยาลัย และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย”

ขั้นตอนการอุทธรณ์

๒.๑.๒ ระยะเวลาในการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ตามมาตรา ๖๕^{๑๑} แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ของสภาสถาบันอุดมศึกษาจะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วันนับแต่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ และเพื่อให้การดำเนินการเป็นไปกรอบระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ใน พ.ร.บ.ฯ ดังกล่าว ในการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งเป็นอำนาจของสภามหาวิทยาลัยมหิดล จึงต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วันนับแต่วันได้รับเรื่อง เช่นเดียวกัน

ส่วนกรอบระยะเวลาการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ซึ่งเป็นคณะกรรมการที่สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งขึ้น) เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๑๙ ระบุระยะเวลาการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ จะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วันนับแต่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ และเมื่อคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์พิจารณาแล้วเสร็จ จะต้องเสนอคำวินิจฉัยต่อสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาภายใน ๓๐ วัน (ซึ่งหากนับรวมกับระยะเวลาการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ๖๐ วัน จะอยู่ภายในกรอบระยะเวลา ๙๐ วัน ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม)

๒.๑.๓ การพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ในการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์จะพิจารณาจากเอกสารหลักฐาน ดังนี้

- (๑) พิจารณาจากสำนวนการสอบสวน และสำนวนการดำเนินการทางวินัย รวมทั้งในกรณีจำเป็นอาจขอเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมได้
- (๒) คำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์
- (๓) คำแถลงการณ์แก้ด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษรของผู้ดำรงตำแหน่งที่ส่งลงโทษหรือเพิ่มโทษ
- (๔) คำชี้แจงจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใดๆ หรือขอให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้

^{๑๑} มาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม บัญญัติว่า “การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๑ และการแก้ไขคำสั่งโทษตามมาตรา ๖๔ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗

ในการพิจารณาอุทธรณ์ ให้สภาสถาบันอุดมศึกษาดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดในข้อบังคับตามวรรคหนึ่งซึ่งต้องไม่เกินเก้าสิบวัน และให้นำมาตรา ๖๒ วรรคสามมาใช้บังคับโดยอนุโลม”

(๕) กรณีที่คณะกรรมการเห็นสมควรที่จะต้องสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์แห่งความถูกต้องและเหมาะสมตามความเป็นธรรม ให้มีอำนาจสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมในเรื่องนั้นได้ตามความจำเป็น โดยจะสอบสวนเองหรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้สอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมแทนก็ได้ หรือกำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องการทราบส่งไปให้ผู้สอบสวนเดิมทำการสอบสวนเพิ่มเติมได้

๒.๑.๔ ผลการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์พิจารณาเรื่องอุทธรณ์แล้ว โดยมีมติได้ ๔ กรณี ดังนี้

กรณีที่ ๑ ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษถูกต้องเหมาะสมกับความผิดแล้ว ให้มีมติยกอุทธรณ์

กรณีที่ ๒ ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษไม่ถูกต้องและ/หรือไม่เหมาะสมกับความผิดประการใด ให้มีมติแก้ไขเปลี่ยนแปลง ให้ถูกต้องและเหมาะสม

กรณีที่ ๓ ถ้าเห็นว่าสมควรดำเนินการโดยประการอื่นเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีมติให้ดำเนินการได้ตามควรแก่กรณี

กรณีที่ ๔ กรณีที่มีผู้ถูกลงโทษทางวินัยในความผิดที่ได้กระทำร่วมกัน และเป็นความผิดในเรื่องเดียวกัน โดยมีพฤติการณ์แห่งการกระทำอย่างเดียวกัน เมื่อผู้ถูกลงโทษคนใดคนหนึ่งใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว และผลการพิจารณาเป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์ แม้ผู้ถูกลงโทษคนอื่นจะไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ หากพฤติการณ์ของผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์เป็นเหตุในลักษณะเดียวกันอันเป็นเหตุเดียวกับกรณีของผู้อุทธรณ์แล้ว ให้มีมติให้ผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ได้รับการพิจารณาการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเช่นเดียวกับผู้อุทธรณ์ด้วย

๒.๑.๕ กรณีศึกษาที่น่าสนใจจากคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ที่น่าสนใจ โดยแบ่งออกเป็น ๒ เรื่อง ดังนี้ (๑) เรื่องการบริหารงานของผู้บังคับบัญชา และ (๒) เรื่องผลการบังคับใช้ตามกฎหมายอื่น

(๑) เรื่องการบริหารงานของผู้บังคับบัญชา

ก. กรณีผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติหน้าที่และเกิดความเสียหายขึ้นแล้ว ผู้บังคับบัญชาจะปฏิเสธความรับผิดชอบได้หรือไม่

การเป็นผู้บังคับบัญชานั้น ต้องมีทั้งอำนาจหน้าที่ในการบังคับบัญชาและความรับผิดชอบทั้งจากการกระทำของตนเอง และผู้ใต้บังคับบัญชา ถึงแม้จะมีการมอบหมายให้ผู้ใต้บังคับบัญชาดำเนินการโดยมิได้เป็นผู้ลงมือปฏิบัติเอง แต่การที่จะต้องตรวจสอบงานก่อนที่จะนำเสนอผู้บังคับบัญชาระดับสูงขึ้นไปนั้น ย่อมถือเป็นความรับผิดชอบที่หลีกเลี่ยงมิได้ และจะต้องร่วมรับผิดชอบหากมีความผิดพลาดเกิดขึ้นอันรวมถึงความผิดวินัยด้วย ซึ่งเรื่องต่อไปนี้ ถือได้ว่าเป็นกรณีศึกษาที่ผู้ปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัยสามารถนำมาเป็นแนวทางระมัดระวังการทำงาน เพื่อให้เกิดความรอบคอบในการปฏิบัติงานมากยิ่งขึ้น เพราะในบางครั้งแม้มิได้เจตนาแต่ก็เป็นความผิดได้เช่นกัน โดยมีกรณีศึกษาที่ยกตัวอย่างมา ๒ เรื่อง ดังนี้

**เรื่องที่ ๑ ผู้บังคับบัญชาละเลยไม่ตรวจสอบงานที่มอบหมายให้
ผู้ใต้บังคับบัญชาทำ^{๑๒}**

ข้อเท็จจริง : ผู้อุทธรณ์ เป็นอดีตพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งบุคลากรและเป็นหัวหน้างานฝึกอบรมของคณะ ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากงาน กรณีไม่รักษามลประโยชน์ของมหาวิทยาลัย ประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่และไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนตามนโยบาย คำสั่ง กฎ ข้อบังคับ ประกาศและแบบธรรมเนียมของมหาวิทยาลัย อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง

การพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ : ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในการจัดฝึกอบรมหลักสูตรหนึ่งของคณะ ผู้อุทธรณ์ได้มอบหมายให้ นางสาว ก ตำแหน่งบุคลากร ซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาเป็นผู้รับผิดชอบ โดยในการจัดฝึกอบรมดังกล่าวพบว่าการปฏิบัติที่ไม่รักษามลประโยชน์ของคณะ เนื่องจากมีการใช้จ่ายที่สูงเกินกว่าปกติ และไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง กฎ ข้อบังคับ ประกาศของมหาวิทยาลัยทั้งเรื่องของการเงิน และการพัสดุ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เชื่อได้ว่าทำให้คณะได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง แม้ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายภายในวงเงินที่ได้รับอนุมัติก็ตาม

ทั้งนี้ แม้มหาวิทยาลัยพิจารณาแล้วเห็นว่าจะไม่ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนหรือไม่ก็ตาม **แต่ถ้าผู้อุทธรณ์ในฐานะผู้บังคับบัญชาได้ตรวจสอบพบว่าการกระทำดังกล่าวเสียก่อนแล้ว คณะจะไม่ต้องใช้จ่ายเงินในการฝึกอบรมสูงกว่าความเป็นจริง** ทั้งนี้ คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์พิจารณาแล้วเห็นพ้องกับความเห็นของมหาวิทยาลัย จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ยกคำอุทธรณ์

**เรื่องที่ ๒ กรณีอ้างว่าลงนามผ่านในฐานะผู้บังคับบัญชา
ก็ไม่ทำให้ตนเองพ้นความรับผิดชอบได้^{๑๓}**

ข้อเท็จจริง : ผู้อุทธรณ์ เป็นอดีตพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งหัวหน้างานบริหารและพัฒนาระบบงาน ได้ขออุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกจากงาน ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนตามนโยบาย คำสั่ง กฎ ข้อบังคับ ประกาศ และแบบธรรมเนียมของมหาวิทยาลัย ไม่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม อาศัยหรือยินยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น ไม่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ ระวังรักษามลประโยชน์ของมหาวิทยาลัย รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา โดยการปกปิดข้อเท็จจริงซึ่งควรแจ้ง และปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้ ตามข้อ ๓๒ ข้อ ๓๓ ข้อ ๓๔ ข้อ ๓๘ และข้อ ๔๕ (๑) และ ข้อ ๔๕ (๓) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๑๒} คำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ที่ ๓/๒๕๕๔ วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

^{๑๓} คำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ที่ ๑๔/๒๕๕๗ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗

จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏ รับฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุม กำกับดูแล การจัดซื้อจัดจ้างวัสดุ ครุภัณฑ์ ที่ดินและสิ่งปลูก ซึ่งปรากฏหลักฐานการลงลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์เกี่ยวข้องในการดำเนินการจัดหาม้านั่งสนามพร้อมติดตั้งในพื้นที่นันทนาการทางน้ำ พร้อมฐานสำเร็จรูป จำนวน ๒๑ ชุด และรายงานผลการดำเนินการเสนอผู้มีอำนาจเพื่ออนุมัติและทำสัญญา แต่ในการทำสัญญาซื้อขายกลับดำเนินการเสนอให้มหาวิทยาลัยทำสัญญากับผู้เสนอราคาไม่ตรงกับผลการพิจารณาและมีการเปลี่ยนแปลงเอกสารอันเป็นสาระสำคัญ ทั้ง ๆ ที่ผู้อุทธรณ์ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการจัดหามาโดยตลอดว่าผู้ที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้รับจัดหาสละสิทธิในการเข้าทำสัญญาซื้อขายกับมหาวิทยาลัยแล้วจะต้องดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อคัดเลือกผู้รับจัดหารายใหม่ตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย หรือมีการดำเนินการของคณะกรรมการจัดหาโดยวิธีการคัดเลือก การกระทำของผู้อุทธรณ์มีพฤติการณ์ที่แสดงถึงการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้

ทั้งนี้ ผู้อุทธรณ์ได้โต้แย้งว่ามีได้มีส่วนรู้เห็นกับการกระทำความผิดเนื่องจากเป็นกรณีที่ได้รับบังคับบัญชาดำเนินการเอง และมหาวิทยาลัยยังไม่ได้จ่ายเงินค่าครุภัณฑ์ จึงยังไม่ได้ได้รับความเสียหาย และหากเป็นความผิดก็เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง

การพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ : จากข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า

ผู้อุทธรณ์มีส่วนเกี่ยวข้องและรับรู้เนื่องจากมีหน้าที่กำกับดูแลงานด้านพัสดุ ในการดำเนินการจัดหาม้านั่งสนามพร้อมติดตั้งในพื้นที่นันทนาการทางน้ำ พร้อมฐานสำเร็จรูป จำนวน ๒๑ ชุด ตั้งแต่ขั้นตอนการเสนอขออนุมัติหลักการและการแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการด้านพัสดุ การเสนอรายงานผลการจัดหา การจัดทำสัญญาจ้าง และการตรวจรับพัสดุ และผู้อุทธรณ์ได้ทราบด้วยแล้วว่า ผู้ได้รับจัดหาไม่ได้เข้ามาทำสัญญา อีกทั้งในขั้นตอนการจัดทำสัญญาจ้างมีลายมือชื่อผู้อุทธรณ์ ในบันทึกนำเสนอให้มีการว่าจ้าง และมีลายมือชื่อผู้อุทธรณ์เป็นพยานในสัญญาจ้าง จึงเห็นได้ว่าผู้อุทธรณ์มีเจตนาเสนอเรื่องให้ผู้มีอำนาจลงนามในสัญญาซื้อขายม้านั่งสนามกับบุคคลที่ไม่ได้อนุมัติให้เป็นผู้จัดหา โดยผู้อุทธรณ์ได้รู้ข้อเท็จจริงมาโดยตลอดว่าผู้ที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้รับจัดหาสละสิทธิในการเข้าทำสัญญาซื้อขายกับมหาวิทยาลัยแล้ว มิใช่มีลักษณะเพียงเซ็นชื่อผ่านเรื่องเท่านั้น การที่ผู้อุทธรณ์โต้แย้งว่าผู้อุทธรณ์ทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ผ่านงานในฐานะหัวหน้างาน ตามลำดับขั้นของการบังคับบัญชาเท่านั้น ผู้อุทธรณ์ไม่ได้รู้เห็นเป็นใจในการแก้ไขเอกสาร หรือแม้กระทั่งขั้นตอนการเสนอลงนามในสัญญาซื้อขาย จึงไม่อาจรับฟังได้

การที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่า ยังไม่ได้จ่ายเงินก็พิสูจน์ได้ว่ามหาวิทยาลัยยังไม่เสียหายร้ายแรง แต่อย่างไร เห็นว่าการปลอมแปลงเอกสารและเสนอเรื่องที่เป็นเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ถือเป็นเรื่องร้ายแรง และยังถือว่าเป็นการให้ประโยชน์แก่บุคคลอื่นที่ไม่มีสิทธิจะได้รับ ไม่ได้ผ่านกระบวนการจัดซื้อจัดจ้าง ปล่อยให้คนอื่นมาสวมสิทธิในการเสนอที่มีการเปลี่ยนชื่อผู้เข้าทำสัญญา การปลอมแปลงเอกสาร โดยที่รับรู้รับทราบมาโดยตลอด และมหาวิทยาลัยไม่ได้รับประโยชน์ ถือว่ามหาวิทยาลัยเสียหายแล้ว การที่ผู้อุทธรณ์โต้แย้งว่ามหาวิทยาลัยยังไม่ได้จ่ายเงิน ก็พิสูจน์ได้ว่ามหาวิทยาลัยยังไม่เสียหายร้ายแรง นั้น จึงไม่อาจรับฟังได้

ข.กรณีที่ผู้บังคับบัญชายังไม่มีคำสั่งบรรจุแต่งตั้งผู้ใต้บังคับบัญชา และผู้ใต้บังคับบัญชากระทำความผิดเกิดขึ้น ผู้บังคับบัญชาสามารถมีคำสั่งไล่ผู้ใต้บังคับบัญชาออกได้หรือไม่^{๑๔}

ข้อเท็จจริง : ผู้อุทธรณ์เป็น อดีตลูกจ้างชั่วคราวเงินนอกงบประมาณ ตำแหน่ง คนงานห้องทดลองได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็น เวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของ ทางราชการ ตามข้อ ๔๐ แห่งระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ กล่าวคือผู้อุทธรณ์ได้ขาดราชการไป ตั้งแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ จนถึงปัจจุบัน โดยไม่กลับมาปฏิบัติ ราชการอีก ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้สืบสวนแล้วไม่ปรากฏเหตุผลอันสมควร ประกอบกับเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

ผู้อุทธรณ์ชี้แจงว่า ในการรับสมัครเข้าทำงานได้กำหนดตำแหน่งงานไว้คือ คนงาน จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้อุทธรณ์เริ่มต้นทำงานอย่างเป็นทางการ หัวหน้างานได้ให้ผู้อุทธรณ์ ไปทำงานตัดเนื้อเยื่อ บันทึกตัวเลข ชื่อ อักษรย่อ ซึ่งผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างว่าไม่เคยทำงานในลักษณะนี้มาก่อน และ หัวหน้างานก็ไม่ได้มีการชี้แจงลักษณะการทำงานในลักษณะนี้ตั้งแต่ขั้นตอนการรับสมัครเข้าทำงาน และไม่มีคู่มือ การทำงานในลักษณะนี้ตั้งแต่ต้น จึงทำให้ผู้อุทธรณ์ไม่สามารถปฏิบัติงานหน้าที่นี้ได้ ผู้อุทธรณ์จึงได้ออกจากงานไป โดยไม่รู้ถึงกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ของทางราชการในการทำงาน ผู้อุทธรณ์มีความประสงค์ขอให้คณะกรรมการฯ ยกเลิกคำสั่ง “ไล่ออก” เป็น “การลาออก” แทน

การพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ : ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้รับฟัง ได้ว่าคณะได้มีประกาศรับสมัครบุคลากรเพื่อบรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยและลูกจ้างชั่วคราวเงินนอก งบประมาณ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยประกาศดังกล่าวจะระบุตำแหน่งที่รับสมัคร ลักษณะงานที่ รับผิดชอบ (โดยสรุปอย่างย่อ) ในเบื้องต้นหลังจากเปิดรับสมัครแล้ว คณะจะดำเนินการตรวจสอบคุณสมบัติของ ผู้มาสมัครหากผู้สมัครคนใดมีคุณสมบัติตรงตามที่ประกาศไว้ ซึ่งคณะได้ประกาศรายชื่อผู้ผ่านการสัมภาษณ์ จำนวน ๓ คน (รวมผู้อุทธรณ์ด้วย) โดยผู้อุทธรณ์ได้ถูกประเมินผลการทดลองปฏิบัติงาน ในตำแหน่งคนงานห้องทดลอง

หลังจากการสอบภาคปฏิบัติของภาควิชาแล้ว ภาควิชาได้แจ้งผลการทดสอบ ภาคปฏิบัติมายังงานการเจ้าหน้าที่ของคณะ พร้อมทั้งนัดวันให้ผู้สอบเข้ามาดูผลสอบ โดยงานการเจ้าหน้าที่ ของคณะได้ดำเนินการจัดทำประกาศผลการคัดเลือกเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์เข้ามา ดูผลและพบว่าตนผ่านการสอบภาคปฏิบัติเพียงคนเดียว จากนั้นผู้อุทธรณ์เข้ามารายงานตัวและกรอกเอกสารการ บรรจุ (เป็นแบบฟอร์มการกรอกข้อมูลบุคคลของผู้อุทธรณ์) ในวันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐ และคณะได้แจ้ง กำหนดวันปฏิบัติงานให้ผู้อุทธรณ์รับทราบว่ามีวันปฏิบัติงานในวันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ในการนี้คณะได้ แจ้งกำหนดการดังกล่าวทางโทรศัพท์ให้ผู้อุทธรณ์ทราบอีกครั้ง ในขั้นตอนการรายงานตัวและกรอกเอกสารบรรจุ ไม่มีการมอบหมายลักษณะงานตามแบบบรรยายลักษณะงาน Job Description ในตำแหน่งคนงาน

^{๑๔} คำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ที่ ๑/๒๕๕๑ วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๑

ห้องทดลองให้ผูุ้ธรณ์ทราบ เนื่องจากการเจ้าหน้าที่ได้แจ้งให้ผูุ้ธรณ์ทราบในขั้นตอนการสัมภาษณ์และสอบภาคปฏิบัติซึ่งในขั้นตอนนี้เป็นเพียงการอธิบายข้อมูลเพิ่มเติมในการบรรจุเท่านั้น สำหรับการรับบุคลากรเข้าทำงานในตำแหน่งลูกจ้างของมหาวิทยาลัยนั้น มหาวิทยาลัยได้กำหนดเพียงให้คณะดำเนินการออกคำสั่งบรรจุแต่งตั้งและส่งสำเนาการแต่งตั้งให้ภาควิชารับทราบและแจ้งบุคลากรต่อไป ไม่ต้องทำสัญญาเหมือนกับพนักงานมหาวิทยาลัย

หลังจากที่ผูุ้ธรณ์ได้เริ่มปฏิบัติงานเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แล้ว ผูุ้ธรณ์เห็นว่าลักษณะต่างจากที่ได้รับทราบและเห็นว่าไม่สามารถปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายได้จึงไม่ได้มาปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ (ในขณะเดียวกันคณะได้มีคำสั่งให้จ้างผูุ้ธรณ์ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นวันที่หลังจากผูุ้ธรณ์ไม่ได้มาปฏิบัติงาน) หลังจากผูุ้ธรณ์ไม่ได้มาปฏิบัติงาน คณะได้มีหนังสือแจ้งให้ผูุ้ธรณ์มารายตัวหรือแจ้งเหตุผลการขาดงานต่อผู้บังคับบัญชา ภายในวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ หากไม่มารายงานตัวภายในกำหนดระยะเวลา จะถูกพิจารณาโทษไล่ออก แต่ผูุ้ธรณ์ไม่ได้มาติดต่อหรือแจ้งเหตุผล คณะจึงรายงานมายังมหาวิทยาลัยตามลำดับ อธิการบดีจึงมีคำสั่งลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ไล่ออกผูุ้ธรณ์ออกจากราชการ

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่คณะมีคำสั่งลงวันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ เรื่องอนุญาตจ้างลูกจ้างชั่วคราวเงินนอกงบประมาณ ภายหลังที่ผูุ้ธรณ์ไม่ได้มาปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ จนกระทั่งมหาวิทยาลัยได้มีคำสั่งลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เรื่อง ไล่ออกลูกจ้างชั่วคราวออกจากราชการ ด้วยเหตุว่าผูุ้ธรณ์ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร คำสั่งทั้งสองดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จากข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การที่คณะมีคำสั่งลงวันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ เรื่องอนุญาตจ้างลูกจ้างชั่วคราวเงินนอกงบประมาณ ภายหลังที่ผูุ้ธรณ์ไม่ได้มาปฏิบัติงาน ตั้งแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบในข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ว่าทางคณะได้แจ้งคำสั่งบรรจุแต่งตั้งของผูุ้ธรณ์ให้ภาควิชาซึ่งเป็นต้นสังกัดของผูุ้ธรณ์ทราบแล้ว แต่ปรากฏว่าทางภาควิชาไม่ได้ดำเนินการแจ้งคำสั่งบรรจุดังกล่าวให้ผูุ้ธรณ์ทราบตามหลักในมาตรา ๔๒ วรรคแรกของพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่กำหนดว่า “คำสั่งทางปกครองให้มีผลใช้บังคับบุคคลตั้งแต่ขณะที่ผู้นั้นได้รับแจ้งเป็นต้นไป” คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์มีความเห็นว่า การออกคำสั่งบรรจุแต่งตั้งผูุ้ธรณ์ดังกล่าวไม่มีผลใช้บังคับกับผูุ้ธรณ์ได้ ส่วนกรณีที่มาวิทยาลัยโดยอธิการบดีได้ออกคำสั่งลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เรื่องไล่ออกลูกจ้างชั่วคราวออกจากราชการ ในขณะที่ผูุ้ธรณ์ยังไม่มีสภาพเป็นลูกจ้างของมหาวิทยาลัย คำสั่งดังกล่าวจึงไม่มีผลต่อผูุ้ธรณ์

ทั้งนี้ คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า มีมติเห็นควรให้เพิกถอนคำสั่งมหาวิทยาลัยมหิดลลงวันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ เรื่องอนุญาตจ้างลูกจ้างชั่วคราวเงินนอกงบประมาณ และคำสั่งมหาวิทยาลัยมหิดลลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เรื่องไล่ออกลูกจ้างชั่วคราวออกจากราชการ

ค. กรณีที่ผู้ได้บังคับบัญชาขาดงานโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

ผู้บังคับบัญชาสามารถมีคำสั่งปลดออกจากการงานได้หรือไม่^{๑๕}

ข้อเท็จจริง : ผู้อุทธรณ์ได้ถูกลงโทษทางวินัยปลดออกจากราชการ เนื่องจากขาดราชการติดต่อกันเกินกว่า ๗ วัน ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งลงโทษทางวินัย ด้วยเหตุผลว่าผู้อุทธรณ์ได้ถูกกล่าวหาจากเจ้าหน้าที่ว่าได้ขาดงานและละทิ้งหน้าที่ โดยหัวหน้างานไม่เคยเรียกผู้อุทธรณ์มาถามข้อเท็จจริง และได้ทำบันทึกระงับเงินเดือนผู้อุทธรณ์ตั้งแต่เดือนธันวาคม ๒๕๕๓ ทั้งที่ผู้อุทธรณ์ได้มาปฏิบัติงานตามปกติ แต่ได้มีการเข้าไปแก้ไขระบบ SAP ที่ผู้อุทธรณ์หาบัตร์ไม่ติด ลงเป็นขาดงานและรายงานไปให้หัวหน้างานทราบ ซึ่งหัวหน้างานไม่เคยเรียกผู้อุทธรณ์ไปสอบถามความจริง จนผู้อุทธรณ์ได้ทราบเรื่องการทำหนังสือระงับเงินเดือนของผู้อุทธรณ์ จึงตัดสินใจยื่นใบลาออกตั้งแต่วันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ เสนอให้ผู้บังคับบัญชารับทราบตามขั้นตอนแล้ว และได้สำเนาถึงฝ่ายทรัพยากรบุคคลแล้ว แต่ฝ่ายบุคคลได้แจ้งว่าใบลาออกดังกล่าวเป็นแบบฟอร์มเก่า จึงขอให้ผู้อุทธรณ์เปลี่ยนแบบฟอร์มใบลาออกใหม่ และผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการเปลี่ยนเป็นแบบฟอร์มใหม่แล้วโดยเสนอผู้บังคับบัญชาอีกครั้งตั้งแต่วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้บันทึกให้หัวหน้างานประสานงานกับฝ่ายทรัพยากรบุคคลเพื่อดำเนินการต่อไป ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์และประสงค์ขอให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ พิจารณาให้ใบลาออกมีผลตามกฎหมายระเบียบเท่านั้น เนื่องจากไม่ยอมให้เสียประวัติการทำงาน เพราะได้ปฏิบัติมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นเวลานานและไม่เคยเสียประวัติในการทำงาน

การพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ : ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ สรุปได้ว่าคณะได้มีคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งผู้อุทธรณ์เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๓ ให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป มีระยะเวลาการจ้างตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ – วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ โดยที่ผู้อุทธรณ์ได้รับมอบหมายให้อยู่ปฏิบัติงานประจำที่หน่วยงานที่ได้รับมอบหมาย

จากข้อมูลในรายงานแสดงการมาปฏิบัติงานและการลาของผู้อุทธรณ์ประจำวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ สรุปได้เป็น ๒ ช่วง คือ

ช่วงแรก ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๓ ในช่วงแรกนี้ การมาทำงานของผู้อุทธรณ์ แยกได้ เป็น ๒ ระยะ คือ **ระยะแรก** ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ ผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิลากิจส่วนตัวและลาพักผ่อนเต็มเวลา คือ เป็น “วันทำการ” รวมเป็นเวลา ๑๖ เต็มเวลา และอีก ๘ วัน เป็น “วันหยุดประจำสัปดาห์และวันหยุดนักขัตฤกษ์” **ระยะที่สอง** คือ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๓ (ระยะนี้ทั้งหมด ๕๐ วัน) ผู้อุทธรณ์มาลงเวลาเข้ามาปฏิบัติงาน แต่ไม่ได้ลงเวลาออก รวม ๑๘ ครั้ง ; ผู้อุทธรณ์ไม่ลงเวลามาปฏิบัติงานทั้งเข้าและออก รวม ๙ ครั้ง ; มาสาย ๑ ครั้ง และมีเพียง ๖ วันเท่านั้นที่ข้อมูลปรากฏว่าผู้อุทธรณ์เข้ามาปฏิบัติงาน ส่วนอีก ๑๖ วัน เป็นวันหยุดประจำสัปดาห์และวันหยุดนักขัตฤกษ์

^{๑๕} คำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ที่ ๒/๒๕๕๔ วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๔

ช่วงที่สอง ตั้งแต่วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ จนถึงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ (ซึ่งเป็นวันสิ้นสุดตามเอกสารการปฏิบัติงานที่คณะแนบมา) มีข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในช่วงเวลานี้ ผู้อุทธรณ์ไม่ได้ลงเวลาปฏิบัติงานทั้งเข้าและออก รวมทั้งสิ้น ๒๒ ครั้งติดต่อกันตั้งแต่ต้น และนับตั้งแต่ วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นมา ผู้อุทธรณ์ไม่ได้มาปฏิบัติงานอีกเลย

ภายหลังการขาดราชการ ปรากฏหลักฐานว่า ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้มีหนังสือติดตาม ๓ ครั้ง ผู้อุทธรณ์มิได้เข้ามาติดต่อหรือชี้แจงเหตุผลของการขาดงานให้หัวหน้างานซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาทราบแต่อย่างใด คณะจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงอธิการบดี เพื่อยุติเรื่องของผู้อุทธรณ์ได้ละทิ้งหน้าที่ติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า ๗ วัน โดยขาดงานตั้งแต่วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ จนถึงขณะที่รายงาน มหาวิทยาลัยพิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการขาดงานติดต่อกันเกินกว่า ๗ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า ๗ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง กฎ ข้อบังคับ ประกาศและแบบธรรมเนียมของมหาวิทยาลัย ตามข้อ ๔๕(๒) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามข้อ ๓ (๒) ประกาศคณะกรรมการจรรยาบรรณและวินัย เรื่อง การกำหนดกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งของพนักงานมหาวิทยาลัย จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งและทอดทิ้งหน้าที่ติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า ๗ วันจริง ทั้งนี้ตามข้อเท็จจริงและหลักฐานที่ปรากฏ ในคำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์เอง รับฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์ได้ขาดงานติดต่อกันเกินกว่า ๗ วันจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขาดงานของผู้อุทธรณ์หลังจากที่ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นใบลาออก ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ แล้ว โดยผู้อุทธรณ์ได้หยุดงานไปยังมีได้รับทราบว่าได้มีการอนุญาตการลาออกหรือไม่ ซึ่งเป็นการขาดงานเป็นเวลาติดต่อกันเป็นเวลาเกินกว่า ๗ วัน จนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงระยะเวลาที่ผู้อุทธรณ์ได้กล่าวอ้างว่าได้มีการเข้าไปแก้ระบบ SAP ที่ทำให้ผู้อุทธรณ์ทาบบัตร (มาทำงาน) ไม่ติด

ง. กรณีการขาดงานต้องมีเหตุผลอันสมควรและชี้แจงก่อนมีคำสั่งลงโทษ^{๑๖}

ข้อเท็จจริง : ผู้อุทธรณ์ เป็นอดีตพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งผู้ปฏิบัติงานพยาบาล ขออุทธรณ์คำสั่งลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เรื่อง ลงโทษปลดออกจาก โดยผู้อุทธรณ์ขอให้ยกเลิกคำสั่งทางวินัย ผู้อุทธรณ์ไม่ได้เจตนาละทิ้งการปฏิบัติหน้าที่ใดๆ แต่ที่ไม่ได้ปฏิบัติงาน เนื่องจากผู้อุทธรณ์ได้ป่วยจากอาการหัวใจล้มเหลวด้านขวาระหว่างการปฏิบัติงานในช่วงตั้งแต่วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๔ ถึงปลายเดือนมกราคม ๒๕๕๔ และผู้อุทธรณ์ได้ยื่นใบลาป่วยพร้อมใบรับรองแพทย์ ๓ ครั้ง โดยยื่นใส่ในตะแกรงหน้าห้องหัวหน้าทุกครั้ง

^{๑๖} คำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ที่ ๒/๒๕๕๖ วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖

และในครั้งหลังผู้อุทธรณ์ได้โทรมาแจ้งกับหน่วยงานเพื่อขอลาป่วย แต่เจ้าหน้าที่ได้ออกลาให้หัวหน้า แต่สายโทรศัพท์หลุดจึงไม่ได้พูดคุยกับหัวหน้า ผู้อุทธรณ์คิดว่าในช่วงหลังเดือนมกราคมและช่วงต้นเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้อุทธรณ์ได้ถูกให้ออกจากงานแล้ว จึงไม่ได้มาติดต่อหรือกลับมาปฏิบัติงานอีกเลย จนกระทั่งผู้อุทธรณ์ได้รับหนังสือจากหน่วยงาน ถึง ๒ ครั้งเพื่อให้มาชี้แจง โดยบิดาและมารดาของผู้อุทธรณ์เป็นผู้รับหนังสือและได้แจ้งเนื้อหาความในหนังสือให้ผู้อุทธรณ์ทราบว่า ให้มาติดต่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ไม่มีผลให้กลับมาปฏิบัติงาน และครั้งสุดท้ายล่าสุด หัวหน้าได้โทรหาฝ่ายการพยาบาล เพื่อให้ผู้อุทธรณ์มาเขียนใบลาออก แต่เนื่องจากในเวลานั้น เกิดน้ำท่วมใหญ่ที่กรุงเทพฯ ผู้อุทธรณ์จึงเข้ามกรุงเทพฯ ไม่ได้และได้กลับไปดูแลบิดาที่ป่วยอยู่ต่างจังหวัด หลังจากนั้นเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๖ บิดาได้รับหนังสืออีกครั้ง โดยเนื้อหาความระบุให้ผู้อุทธรณ์ออกจากงาน ผู้อุทธรณ์จึงได้ขออุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย

การพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ : มีข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า

ผู้อุทธรณ์ได้รับอนุมัติให้ลาป่วยเพียง ๒ วัน คือวันที่ ๒๔ - วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๔ และนับตั้งแต่วันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๔ จนถึงปัจจุบัน ผู้อุทธรณ์ก็ไม่ได้มาปฏิบัติงานอีกเลย ดังปรากฏตามตารางวันและเวลาทำงาน ประจำเดือน มกราคม ๒๕๕๔ ต่อมาคณะได้มีหนังสือติดตามตัวจำนวน ๓ ฉบับ คือ ฉบับลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๔ ฉบับลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ และฉบับลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๔ ส่งไปยังภูมิลำเนาตามทะเบียนบ้านและที่พักอาศัยของผู้อุทธรณ์ โดยจัดส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับและไปรษณีย์ด่วนพิเศษแจ้งให้ผู้อุทธรณ์กลับมาปฏิบัติงานหรือชี้แจงเหตุผลของการขาดงาน ทั้งนี้ ตั้งแต่ที่คณะได้มีหนังสือติดตามถึงผู้อุทธรณ์ จนถึงวันที่คณะรายงานการละทิ้งหน้าที่ของผู้อุทธรณ์มายังอธิการบดีเมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ผู้อุทธรณ์ก็ไม่ได้กลับมาปฏิบัติงานหรือชี้แจงเหตุผลของการขาดงานแต่อย่างใด

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่ปรากฏ ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งและทอดทิ้งหน้าที่ติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า ๗ วันจริง การที่ผู้อุทธรณ์ไม่ได้มาปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ถึงปัจจุบันติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า ๗ วัน จนปัจจุบันยังไม่กลับมาปฏิบัติงานอีกเลย ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้สืบสวนและติดตามแล้วไม่ปรากฏว่าได้ชี้แจงเหตุผลของการขาดงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ หรือมีการลาโดยถูกต้องตามระเบียบหรือข้อบังคับของมหาวิทยาลัยที่เกี่ยวข้อง กรณีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าเจ็ดวันโดยไม่มีเหตุผล และการที่มหาวิทยาลัย ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบกับข้อ ๕๑ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากงาน เป็นคำสั่งมีผลใช้บังคับได้ตามกฎหมายได้ จึงมีมติเห็นควรให้ยกคำอุทธรณ์ดังกล่าว

ในเรื่องนี้ มีแนวคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด^{๑๗} ที่นำเป็นแนวบรรทัดฐานการปฏิบัติราชการที่ดีเกี่ยวกับวิธีการสืบสวนความผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานกว่า ๑๕ วัน ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นความผิดปรากฏชัดแจ้งว่า แม้การดำเนินการทางวินัยตามฐานความผิดนี้ กฎหมายจะมีข้อยกเว้นให้ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจใช้ดุลยพินิจไม่ดำเนินการสอบสวนหรือทดสอบสวนก็ตาม แต่คำสั่งลงโทษทางวินัย เป็นคำสั่งที่มีผลกระทบต่อสิทธิของข้าราชการผู้ถูกลงโทษ ดังนั้น การสืบสวนเพื่อให้ได้ความจริงว่าการละทิ้งหน้าที่ราชการดังกล่าวมีเหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการหรือไม่ จะต้องให้อีกโอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานเพื่อแก้ข้อกล่าวหาตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญในการสืบสวน หากผู้บังคับบัญชามีได้ดำเนินการดังกล่าวก่อนที่จะมีคำสั่งลงโทษทางวินัย ย่อมมีผลทำให้คำสั่งลงโทษทางวินัย ซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองไม่ชอบด้วยกฎหมาย อาจส่งผลให้มีการเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยต่อไป

(๒) เรื่องผลการบังคับใช้ตามกฎหมายอื่น^{๑๘}

ผู้เขียนขอยกกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องเรื่องผลการบังคับใช้ตามกฎหมายอื่น (ได้แก่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒) อันมีผลกระทบต่อการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยของมหาวิทยาลัย

ข้อเท็จจริง : ผู้อุทธรณ์เคยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่ง นักวิชาการเงินและบัญชี หลังจากที่ถูกผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่งลงโทษทางวินัย โดยในคำสั่งดังกล่าวได้อ้างมติของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่า ผู้อุทธรณ์ร้ายแรงผิดปกติดโดยมีทรัพย์สินมากผิดปกติดหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมากผิดปกติด โดยให้ถือว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ตามมาตรา ๘๐(๔) ประกอบมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นความผิดอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ ตามข้อ ๔๕(๓) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น ผู้อุทธรณ์เห็นว่าคำสั่งของมหาวิทยาลัยดังกล่าวยังคลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ซึ่งผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าวฯ ผู้อุทธรณ์ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเปิดบัญชีเงินฝากสหกรณ์ออมทรัพย์มหาวิทยาลัยมหิดล จำกัด ว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖ สามิของผู้อุทธรณ์ได้ขอให้ผู้อุทธรณ์ช่วยเปิดบัญชีเงินฝากสหกรณ์ออมทรัพย์ฯ ด้วยเหตุผลว่าสหกรณ์ฯ ให้ผลตอบแทนเป็นดอกเบี้ยสูงกว่าธนาคารพาณิชย์ทั่วไป และการเปิดบัญชีร่วมกันดังกล่าว สามิของผู้อุทธรณ์ได้ใช้เป็นบัญชีในการหมุนเวียนเงินเพื่อทำ

^{๑๗} คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๑๗๔/๒๕๖๐

^{๑๘} คำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ที่ ๘/๒๕๖๐ วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

ธุรกิจ ซึ่งผู้ถือหุ้นไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องแต่อย่างใด เพียงแต่มีบางครั้งที่มีของของผู้ถือหุ้นขอให้ผู้ถือหุ้นช่วยดำเนินการฝากถอนเงินให้เท่านั้น

ผู้ถือหุ้นได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่า การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.กล่าวหาผู้ถือหุ้นร้ายรวย ผิดปกติ ซึ่งข้อกล่าวหาดังกล่าวนี้จะต้องมีข้อเท็จจริงซึ่งประกอบด้วยการมีทรัพย์สินมากผิดปกติ หรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมากผิดปกติ หรือการมีหนี้สินลดลงผิดปกติ หรือได้ทรัพย์สินมาโดยไม่สมควรสืบเนื่องมาจากการปฏิบัติตามหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่แสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบ ตามความหมายของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งในสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นเงินของสามีของผู้ถือหุ้นซึ่งเป็นนักธุรกิจที่ไม่ได้รับราชการ แต่ได้รับมาจากการทำธุรกิจ และมีใช้เงินของผู้ถือหุ้น หรือที่ผู้ถือหุ้นได้มาจากการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบแต่อย่างใด จึงไม่เข้าองค์ประกอบที่จะกระทำผิดตามกฎหมายได้

ทั้งนี้ ผู้ถือหุ้นประสงค์ขอให้คณะกรรมการอุทธรณ์ฯ มีคำสั่งเพิกถอนหรือยกเลิกคำสั่งปลดผู้ถือหุ้นออกจากงาน และมีคำสั่งรับผู้ถือหุ้นกลับเข้าทำงานในตำแหน่งเดิม

การพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ : การที่สำนักงานป.ป.ช.ได้มีหนังสือแจ้งมายังมหาวิทยาลัยให้ดำเนินการลงโทษทางวินัยผู้ถือหุ้น โดยให้ถือว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๐(๔) และมหาวิทยาลัยได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยปลดผู้ถือหุ้นออกจากงานฐานทุจริตต่อหน้าที่ตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น เป็นเรื่องที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๒ กำหนดชัดเจนให้มหาวิทยาลัยจะต้องปฏิบัติตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และต้องถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัย คณะกรรมการอุทธรณ์ฯจึงไม่สามารถใช้ดุลพินิจพิจารณาเป็นอย่างอื่นไปได้ และหากมหาวิทยาลัยไม่ดำเนินการตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. แจ้งมาแล้วนั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะเสนอความเห็นไปยังนายกรัฐมนตรี และให้นายกรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งการตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ คณะกรรมการอุทธรณ์ฯ จึงมีมติเห็นควรยกคำอุทธรณ์ดังกล่าว

๒.๒ การพิจารณาของสภามหาวิทยาลัยมหิดล

๒.๒.๑ การพิจารณาและสั่งการของสภามหาวิทยาลัย

เมื่อคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์แล้วเสร็จ ให้เสนอความเห็นและข้อวินิจฉัยต่อสภามหาวิทยาลัย เมื่อสภามหาวิทยาลัยได้รับความเห็นและข้อวินิจฉัยจากคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์แล้ว ให้สภามหาวิทยาลัยพิจารณามีมติสั่งการดังนี้

(๑) สภามหาวิทยาลัยมีมติเห็นชอบตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ดังนี้

- ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษถูกต้องเหมาะสมกับความผิดแล้ว ให้มีมติยกอุทธรณ์
- ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษไม่ถูกต้องและ/หรือไม่เหมาะสมกับความผิดประการใด ให้มีมติแก้ไข

เปลี่ยนแปลง ให้ถูกต้องและเหมาะสม

- ถ้าเห็นว่าสมควรดำเนินการโดยประการอื่นเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีมติให้ดำเนินการได้ตามควรแก่กรณี

- ในกรณีที่ผู้ถูกลงโทษทางวินัยในความผิดที่ได้กระทำร่วมกัน และเป็นความผิดในเรื่องเดียวกัน โดยมีพฤติการณ์แห่งการกระทำอย่างเดียวกัน เมื่อผู้ถูกลงโทษคนใดคนหนึ่งใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว และผลการพิจารณาเป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์ แม้ผู้ถูกลงโทษคนอื่นจะไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ หากพฤติการณ์ของผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์เป็นเหตุในลักษณะเดียวกันอันเป็นเหตุเดียวกับกรณีของผู้อุทธรณ์แล้ว ให้มีมติให้ผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ได้รับการพิจารณาการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเช่นเดียวกับผู้อุทธรณ์ด้วย

(๒) สภามหาวิทยาลัยมีมติแตกต่างจากคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

กรณีที่สภามหาวิทยาลัยพิจารณาแล้ว มีความเห็นแตกต่างจากคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ สภามหาวิทยาลัยสามารถมีมติเป็นอย่างอื่นจากที่คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์วินิจฉัย

๒.๒.๒ การแจ้งมติสภามหาวิทยาลัย

เมื่อสภามหาวิทยาลัยได้วินิจฉัยอุทธรณ์และมีมติประการใด ให้แจ้งผู้อุทธรณ์เพื่อทราบและแจ้งผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษเพื่อทราบหรือดำเนินการตามคำวินิจฉัยของสภามหาวิทยาลัยโดยเร็ว (ซึ่งเป็นไปตามข้อ ๒๓ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒)

ทั้งนี้ หากผู้อุทธรณ์ไม่พอใจในคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง^{๑๙}

^{๑๙} เป็นไปตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ในเรื่องนี้ มีแนวคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด^{๒๐}ที่วางหลักการสำคัญเกี่ยวกับการฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องที่เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำได้โดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริตหรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลยพินิจโดยมิชอบ และมาตรา ๔๒ วรรคสอง^{๒๑} บัญญัติว่าในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในเรื่องนั้นจะกระทำได้อต่อเมื่อมีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าว และได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้น หรือมิได้มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควรหรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนด

=====

^{๒๐} คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คำสั่งที่ ๑๑๓/๒๕๕๗ วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๗

^{๒๑} มาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า “ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองหรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

ในกรณีที่กฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในเรื่องนั้นจะกระทำได้อต่อเมื่อมีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าว และได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้น หรือมิได้มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควร หรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนด”

บทที่ ๔

เทคนิคในการปฏิบัติงาน

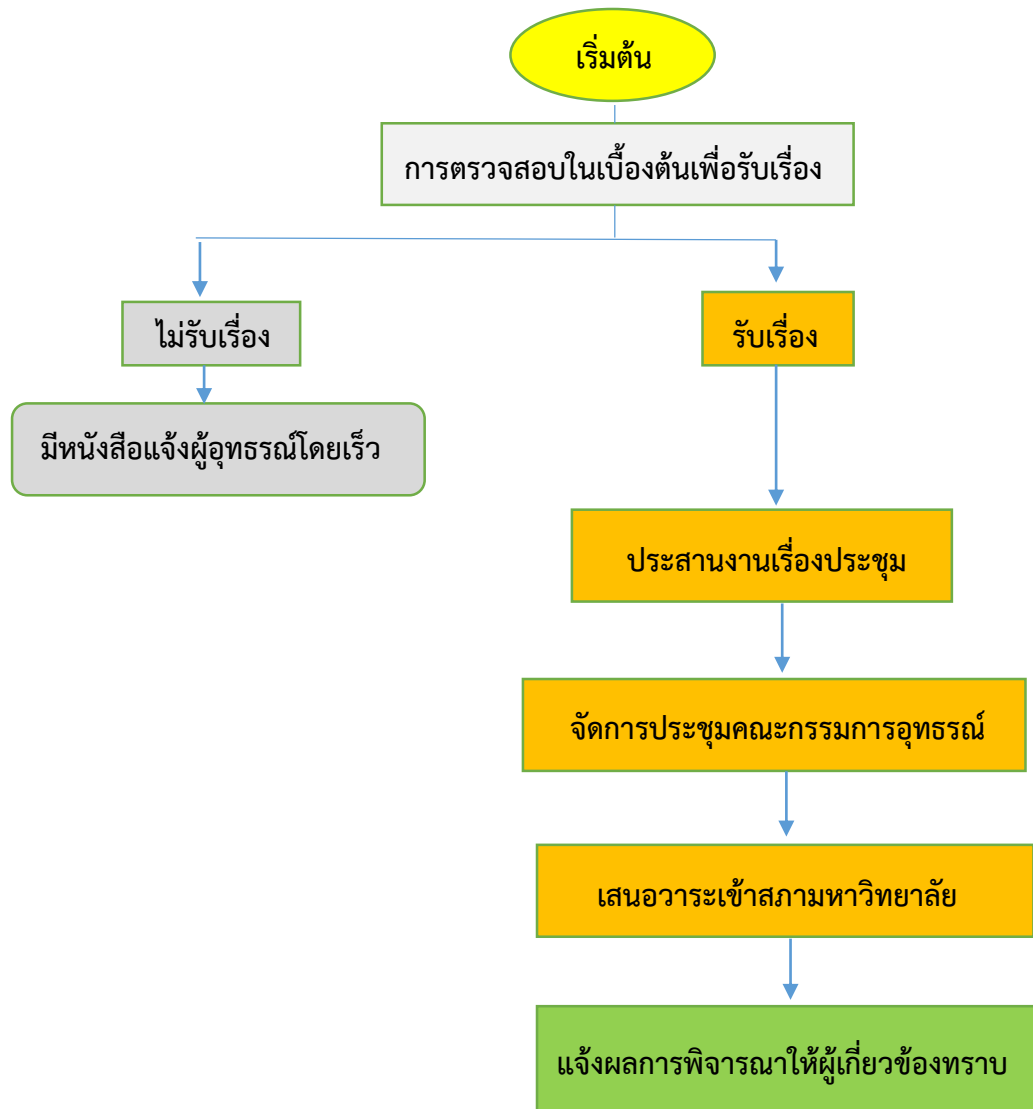
๔.๑ แผนการปฏิบัติงาน

ในการปฏิบัติงานตามคู่มือการปฏิบัติงาน เรื่อง การอุทธรณ์ของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมหิดล มีแผนการปฏิบัติงานในการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์รวม ๙๐ วัน (โดยแบ่งเป็นระยะเวลาการพิจารณาของ คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ๖๐ วัน และระยะเวลาการพิจารณาของสภามหาวิทยาลัย ๓๐ วัน) ดังนี้

กิจกรรม	เดือนที่ ๑ (๔ สัปดาห์)				เดือนที่ ๒ (๔ สัปดาห์)				เดือนที่ ๓ (๔ สัปดาห์)				
	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔	
๑. การรับเรื่องและตรวจสอบในเบื้องต้น ฝ่ายเลขานุการตรวจสอบหนังสืออุทธรณ์ในเบื้องต้นว่าเข้าเงื่อนไขที่จะอุทธรณ์ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ หรือไม่	↔												
๒. ประสานงานเรื่องประชุม ฝ่ายเลขานุการประสานงานกับกรรมการเพื่อนัดประชุมเรื่องอุทธรณ์หรือร้องทุกข์โดยเร็ว		↔											
๓. การประชุมเรื่องอุทธรณ์ การพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ ๑ เรื่อง จะมีการประชุม ๔ ครั้ง ดังนี้ - ครั้งที่ ๑ ประชุมเพื่อพิจารณาข้อเท็จจริงของเรื่องอุทธรณ์ และกรอบระยะเวลาการพิจารณา - ครั้งที่ ๒ นัดผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อกำชี้แจง ได้แก่ ผู้อุทธรณ์ ผู้บังคับบัญชาผู้ส่งลงโทษ รวมผู้เกี่ยวข้อง - ครั้งที่ ๓ พิจารณาร่างคำวินิจฉัย - ครั้งที่ ๔ พิจารณาร่างคำวินิจฉัย			↔										
๔. การเสนอเรื่องเข้าสู่สภามหาวิทยาลัย ฝ่ายเลขานุการเสนอวาระเรื่องอุทธรณ์เข้าที่ประชุมสภามหาวิทยาลัย พร้อมทำเอกสารที่เกี่ยวข้อง									↔				
๕. แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ หลังจากฝ่ายเลขานุการได้รับแจ้งมติสภามหาวิทยาลัยจากสำนักงานสภามหาวิทยาลัย ฝ่ายเลขานุการจะจัดทำหนังสือแจ้งผลการพิจารณาแก่ผู้อุทธรณ์ และผู้บังคับบัญชาที่ส่งลงโทษเพื่อทราบโดยเร็ว												↔	

๔.๒ ขั้นตอนการปฏิบัติงาน

ขั้นตอนที่ ๑. การตรวจสอบในเบื้องต้นเพื่อรับเรื่อง

การรับหนังสืออุทธรณ์ : ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ มีหน้าที่รับหนังสืออุทธรณ์ (หนังสือเปิดผนึก/ใส่ซองปิดผนึก) โดยฝ่ายเลขานุการสามารถเปิดเอกสารตรวจสอบในเบื้องต้นได้ เมื่อผู้อุทธรณ์ได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ ให้ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ลงรับเรื่อง โดยบันทึกวันเวลาที่รับเรื่องไว้เป็นหลักฐาน

ทั้งนี้ หนังสืออุทธรณ์จะต้องระบุถึงประธานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งชุด โดยผู้อุทธรณ์สามารถมายื่นด้วยตนเองหรือส่งทางไปรษณีย์ก็ได้ โดยห้ามมิให้อุทธรณ์ด้วยวาจาหรือส่งหนังสือเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์มิได้

การตรวจสอบในเบื้องต้นเพื่อพิจารณารับเรื่อง/ไม่รับเรื่อง : ให้อฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ มีหน้าที่ตรวจสอบหนังสืออุทธรณ์ในเบื้องต้นว่าเข้าเงื่อนไขที่จะอุทธรณ์ตามข้อ ๑๙ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ หรือไม่ โดยมีเงื่อนไขการรับเรื่องดังนี้

(๑) ผู้อุทธรณ์ที่ยื่นเรื่องอุทธรณ์ จะต้องเป็นผู้ที่ถูกคำสั่งลงโทษทางวินัย ห้ามมิให้ผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นทำเรื่องอุทธรณ์แทน แต่ทั้งนี้หากเป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์ให้ผู้อื่นมาส่งหนังสืออุทธรณ์ให้สามารถดำเนินการแทนได้

(๒) หนังสืออุทธรณ์จะต้องทำเป็นหนังสือเท่านั้น และมีสาระสำคัญที่แสดงข้อเท็จจริงและเหตุผลในการอุทธรณ์ให้เห็นว่าตนเองได้ถูกลงโทษโดยไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นธรรมอย่างไร พร้อมลงลายมือชื่อและที่อยู่ของผู้อุทธรณ์

ทั้งนี้ หากผู้อุทธรณ์มิได้แสดงข้อเท็จจริงและเหตุผลในการอุทธรณ์ พร้อมคำขอ หรือมิได้ลงลายมือชื่อและที่อยู่ของผู้อุทธรณ์ ฝ่ายเลขานุการจะมีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ดำเนินการให้ถูกต้องครบถ้วน แต่หากผู้อุทธรณ์มิได้ดำเนินการตามที่ฝ่ายเลขานุการแจ้งภายในระยะเวลาที่กำหนด ฝ่ายเลขานุการจะแจ้งให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เพื่อพิจารณาว่าจะรับพิจารณาหรือไม่รับพิจารณาหรือสั่งการเป็นอย่างอื่น หากคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เห็นควรไม่รับเรื่อง ฝ่ายเลขานุการจะมีหนังสือแจ้งผู้อุทธรณ์เพื่อทราบโดยเร็ว

(๓) ผู้อุทธรณ์จะต้องยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ภายในระยะเวลา ๓๐ วันนับแต่ได้รับทราบคำสั่งลงโทษ

การดำเนินการหลังจากการตรวจสอบหนังสืออุทธรณ์ : ให้อฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ดำเนินการ ดังนี้

กรณีเข้าเงื่อนไข : ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ จะดำเนินการประสานงานเพื่อนัดประชุมคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ พร้อมทำหนังสือถึงผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษทราบ และให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สำเนาหลักฐานการรับทราบคำสั่งลงโทษของผู้อุทธรณ์สำนวนการสอบสวนหรือการพิจารณาในเบื้องต้น และสำนวนการดำเนินการทางวินัย รวมทั้งคำชี้แจงมายังคณะกรรมการอุทธรณ์ โดยเร็ว

กรณีไม่เข้าเงื่อนไข :

- ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ จะมีหนังสือแจ้งผู้อุทธรณ์โดยเร็ว พร้อมรายงานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เพื่อทราบ และหากเป็นกรณีเรื่องอุทธรณ์ที่มีประเด็นว่าจะรับเรื่องหรือไม่ ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ จะเสนอคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อพิจารณาว่าจะรับอุทธรณ์หรือไม่

ขั้นตอนที่ ๒ การประสานงานเรื่องประชุม

หลังจากที่ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ได้ตรวจสอบเบื้องต้นและเห็นควรให้รับเรื่องแล้ว ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ จะประสานงานกับคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เพื่อกำหนดวันนัดประชุมเรื่องอุทธรณ์โดยเร็ว โดยฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์จะนัดประชุมล่วงหน้า ๔ ครั้ง เพื่อสะดวกในการลงนัดของกรรมการแต่ละท่าน และหลังจากที่กำหนดวันประชุมแล้ว ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์จะจัดทำหนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการ จัดเตรียมเอกสารการประชุม วาระการประชุม และรายงานการประชุมพร้อมรวบรวมข้อมูลเอกสาร และกฎหมายที่เกี่ยวข้องในเรื่องอุทธรณ์เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ในการจัดส่งเอกสารประกอบการประชุมให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ หากเป็นกรณีไม่เร่งด่วนใช้วิธีส่งทางเมลมหาวิทยาลัย (กรณีกรรมการเป็นบุคลากรของมหาวิทยาลัย) และใช้วิธีส่งทางไปรษณีย์ (กรณีกรรมการเป็นบุคคลภายนอก) แต่หากเป็นกรณีเร่งด่วน จะใช้วิธีส่งทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) หรือแอปพลิเคชันไลน์ (Line)

ขั้นตอนที่ ๓ การประชุมเรื่องอุทธรณ์

จากที่ได้กำหนดวันนัดประชุม ๔ ครั้งแล้ว ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ จะกำหนดวาระการประชุมแต่ละครั้งภายใต้กรอบระยะเวลาการพิจารณา ๖๐ วันตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับมหาวิทยาลัย ดังนี้

- การประชุมครั้งที่ ๑ ประชุมเพื่อพิจารณาข้อเท็จจริงของเรื่องร้องทุกข์ และกำหนดกรอบระยะเวลาที่คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์จะต้องดำเนินการ และระยะเวลาที่จะต้องเสนอคำวินิจฉัยเข้าสู่สภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณา หากการประชุมในครั้งนั้น มีการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์หลายเรื่อง อาจจะเชิญผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อมาชี้แจงก่อนก็ได้

- การประชุมครั้งที่ ๒ นัดผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อมาชี้แจง ได้แก่ ผู้อุทธรณ์ ผู้บังคับบัญชาที่ออกคำสั่งลงโทษ รวมผู้เกี่ยวข้อง

- การประชุมครั้งที่ ๓ ประชุมเพื่อพิจารณาร่างคำวินิจฉัย โดยฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์จะกำหนดประเด็นพิจารณา พร้อมร่างคำวินิจฉัยมาเสนอคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เพื่อพิจารณา

- การประชุมครั้งที่ ๔ ประชุมเพื่อปรับแก้ไขร่างพิจารณาร่างคำวินิจฉัย กรณีที่คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์มีข้อเสนอแนะให้ปรับแก้ไขร่างคำวินิจฉัยให้สมบูรณ์

ทั้งนี้ ในการประชุมแต่ละครั้ง สามารถปรับเปลี่ยนวาระการประชุมได้ตามความเหมาะสมขึ้นอยู่กับเรื่องที่เข้ามาสู่การพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ขั้นตอนที่ ๔ การเสนอเรื่องเข้าสภามหาวิทยาลัย

การเสนอเรื่องร้องทุกข์เข้าสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณานั้น จะต้องอยู่ภายในกรอบระยะเวลา ๙๐ วันตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ จะมีหน้าที่เป็นผู้ประสานและนำเสนอเรื่องแจ้งเลขานุการสภามหาวิทยาลัยเพื่อบรรจุวาระเรื่องอุทธรณ์ พร้อมทำเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ขั้นตอนที่ ๕ การแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ

หลังจากฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ได้รับแจ้งมติสภามหาวิทยาลัยจากเลขานุการสภามหาวิทยาลัยแล้ว ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ จะจัดทำหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ ผู้บังคับบัญชา และผู้บังคับบัญชาที่ออกคำสั่งลงโทษ เพื่อทราบโดยเร็ว

ทั้งนี้ ในทางปฏิบัติที่ผ่านมา มีปัญหาการดำเนินการบางครั้ง หากสำนักงานมหาวิทยาลัยแจ้งมติสภามหาวิทยาลัยมาให้ช้า ก็ส่งผลให้ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ มีหนังสือแจ้งผู้อุทธรณ์และผู้ที่เกี่ยวข้องล่าช้าตามไปด้วย

๔.๓ วิธีการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน

เนื่องจากการดำเนินการเรื่องอุทธรณ์ มีกรอบระยะเวลาที่กำหนดตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม รวมระยะเวลาการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ ๙๐ วัน ฉะนั้น การติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานจึงเป็นไปตามกรอบระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด และหากการดำเนินการเกินกรอบระยะเวลาเนื่องจากมีความจำเป็น ได้แก่ มีเอกสารหลักฐานจำนวนมากที่จำเป็นต้องใช้ระยะเวลาการพิจารณา เป็นต้น ฝ่ายเลขานุการจะเสนอเรื่องเข้าสภามหาวิทยาลัยเพื่อขอขยายระยะเวลาการดำเนินการของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

๔.๔ จรรยาบรรณ/คุณธรรม ในการปฏิบัติงาน

เพื่อให้การพิจารณาเรื่องอุทธรณ์เป็นไปด้วยความเป็นธรรม ฉะนั้น ในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบสำนวน คือ นิติกร จึงจำเป็นต้องปฏิบัติงานให้สอดคล้องตามกฎเกณฑ์ ข้อบังคับ และประกาศของมหาวิทยาลัย รวมทั้งแนวทางการปฏิบัติงานตามหลักธรรมาภิบาล ดังนี้

(๑) หลักโปร่งใส : การปฏิบัติงานจะต้องอาศัยความซื่อสัตย์สุจริต ตรงไปตรงมา

(๒) หลักนิติธรรม เนื่องจากการปฏิบัติงานเรื่องอุทธรณ์มีความเกี่ยวข้องกับกฎหมาย ฉะนั้น ในการปฏิบัติงานจึงต้องใช้คำนึงถึงหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับอย่างเคร่งครัด ด้วยความเป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ

(๓) คุณธรรม/จริยธรรม : การปฏิบัติงานต้องมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปอย่างมีศีลธรรม คุณธรรม รวมทั้งยึดมั่นจรรยาบรรณวิชาชีพด้วย

บทที่ ๕

ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน

คู่มือการปฏิบัติงาน เรื่อง การอุทธรณ์ของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมหิดล นี้ ผู้เขียนได้รวบรวมปัญหาและอุปสรรค แนวทางแก้ไข และข้อเสนอแนะ ดังนี้

๕.๑ ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการแก้ไขปัญหาและพัฒนางาน

ผู้เขียนได้รวบรวมปัญหาและอุปสรรค และแนวทางการแก้ไขปัญหาในการปฏิบัติงาน โดยแบ่งออกเป็น ๒ เรื่อง ดังนี้ ๑. ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการอุทธรณ์ และ ๒. ปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์

๕.๑.๑ ปัญหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการรับอุทธรณ์

ปัญหา	แนวทางการแก้ไขปัญหา
กรณีที่ ๑ ปัญหาผู้ที่มีสิทธิอุทธรณ์	<u>สาเหตุของปัญหา</u> – กรณีผู้อุทธรณ์เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล หรือผู้ที่เกษียณอายุงาน หรือบุคคลภายนอกมายื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ <u>แนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน</u> หากพิจารณาตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดเงื่อนไขเฉพาะผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย (หมายถึงข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างมหาวิทยาลัย) เท่านั้น ที่มีสิทธิอุทธรณ์ ฉะนั้น หากเป็นกรณีที่นักศึกษา หรือผู้ที่เกษียณอายุงาน หรือบุคคลภายนอกมายื่นเรื่องอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ฝ่ายเลขานุการจะรีบดำเนินการแจ้งให้ผู้ยื่นเรื่องทราบ เหตุที่ไม่รับเรื่องทันที พร้อมทั้งแนะนำให้ผู้นั้นใช้สิทธิอุทธรณ์ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องในเรื่องดังกล่าว
กรณีที่ ๒ ปัญหากรณีการใช้สิทธิของข้าราชการได้รับโทษวินัยอย่างร้ายแรง	<u>สาเหตุของปัญหา</u> – กรณีผู้อุทธรณ์เป็นข้าราชการของมหาวิทยาลัยมหิดลโดยได้รับโทษวินัยอย่างร้ายแรงมายื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ <u>แนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน</u> เนื่องจากตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ระบุขอบเขตการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์เฉพาะข้าราชการที่ถูกลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดย

ปัญหา	แนวทางการแก้ไขปัญหา
	ยกเว้นกรณีข้าราชการที่ถูกสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกให้ใช้สิทธิอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ฉะนั้น เมื่อมีกรณีที่ข้าราชการที่ถูกลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง (ปลดออกหรือไล่ออก) ฝ่ายเลขาธิการจะแนะนำให้ผู้อุทธรณ์ไปใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาวินัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ก.อ.ร.) ตามที่มหาวิทยาลัยได้หนังสือแจ้งคำสั่งลงโทษทางวินัยได้ระบุสิทธิอุทธรณ์ไว้ท้ายหนังสือให้ผู้อุทธรณ์ทราบแล้ว
กรณีที่ ๓ ปัญหาเรื่องการยื่นหนังสืออุทธรณ์	สาเหตุของปัญหา – ผู้อุทธรณ์ยื่นหนังสืออุทธรณ์โดยมิได้ลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้อุทธรณ์ หรือเป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์ยื่นหนังสืออุทธรณ์โดยที่มิได้ระบุสาระสำคัญที่แสดงข้อเท็จจริงและเหตุผลในการอุทธรณ์ให้เห็นว่าตนเองได้ถูกลงโทษโดยไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นธรรมอย่างไร หรือเป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์มิได้ระบุความประสงค์ของการอุทธรณ์ไว้ แนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน หากพิจารณาตามบทบัญญัติในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งระบุไว้ชัดเจนว่าหนังสืออุทธรณ์ต้องลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้อุทธรณ์ และต้องประกอบด้วยสาระสำคัญที่แสดงข้อเท็จจริงและเหตุผลในการอุทธรณ์ให้เห็นว่าตนเองได้ถูกลงโทษโดยไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นธรรมอย่างไร และความประสงค์ของการอุทธรณ์ ฉะนั้น เพื่อให้หนังสืออุทธรณ์มีสาระสำคัญตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับฯ ฝ่ายเลขาธิการจะแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบทันทีและให้ผู้อุทธรณ์มายื่นหนังสืออุทธรณ์ฉบับเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่ฝ่ายเลขาธิการแจ้ง และหากผู้อุทธรณ์ไม่ยื่นหนังสือเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด ฝ่ายเลขาธิการจะแจ้งเรื่องให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เพื่อพิจารณาสั่งการ

ปัญหา	แนวทางการแก้ไขปัญหา
	ทั้งนี้ ผู้เขียนได้ศึกษาแนวคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด^{๒๒} ที่ได้วางหลักการสำคัญไว้ว่าคำอุทธรณ์ที่ไม่สมบูรณ์หรือมีข้อบกพร่องที่จะไม่รับไว้พิจารณาได้จะต้องเป็นสาระสำคัญถึงขนาดที่จะทำให้คำอุทธรณ์เสียไป แต่หากเป็นคำอุทธรณ์ที่ยังสามารถเข้าใจได้ถึงความประสงค์ของผู้อุทธรณ์และเป็นคำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์นั่นเอง ย่อมไม่เป็นสาระสำคัญที่จะทำให้คำอุทธรณ์นั้นเสียไป ซึ่งในมาตรา ๒๗ วรรคสอง^{๒๓} แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ ได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ผู้รับคำขอดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสาร หากเห็นว่าคำขอนั้นมีข้อบกพร่อง ไม่ถูกต้อง อ่านไม่เข้าใจ หรือมีเอกสารไม่ครบถ้วนถูกต้อง เจ้าหน้าที่จะต้องให้คำแนะนำเพื่อให้คู่กรณีแก้ไขให้ถูกต้อง
กรณีที่ ๔ ปัญหากรณีผู้ยื่นยื่นเรื่องแทนผู้อุทธรณ์	สาเหตุของปัญหา มีกรณีที่มีผู้อื่นมาอุทธรณ์แทนผู้ถูกคำสั่งลงโทษกับกรณีที่มีผู้อุทธรณ์ใช้ผู้อื่นมายื่นเรื่องอุทธรณ์แทน แนวทางการแก้ไขและพัฒนา หากพิจารณาตามบทบัญญัติในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งระบุว่าการอุทธรณ์ ต้องอุทธรณ์เรื่องของตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้ ฉะนั้น หากเป็นกรณีที่มีผู้อื่นมาอุทธรณ์แทนผู้ถูกคำสั่งลงโทษ <u>ฝ่ายเลขานุการจะ</u>

^{๒๒} คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๒๗/๒๕๕๙ วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

^{๒๓} มาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ บัญญัติว่า “ให้เจ้าหน้าที่แจ้งสิทธิและหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาทางปกครองให้คู่กรณีทราบ ตามความจำเป็นแก่กรณี เมื่อมีผู้ยื่นคำขอเพื่อให้เจ้าหน้าที่มีคำสั่งทางปกครอง ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้รับคำขอ ที่จะต้องดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสาร บรรดาที่มีกฎหมาย หรือกฎหมายกำหนดให้ต้องยื่นมาพร้อมกับคำขอ หากคำขอไม่ถูกต้อง ให้เจ้าหน้าที่ดังกล่าวแนะนำ ให้ผู้ยื่นคำขอดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมเสียให้ถูกต้อง และหากมีเอกสารใดไม่ครบถ้วนให้แจ้งให้ผู้ยื่นคำขอ ทราบทันทีหรือภายในไม่เกินเจ็ดวันนับแต่วันที่รับคำขอ ในการแจ้งดังกล่าวให้เจ้าหน้าที่ทำเป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อของผู้รับคำขอและระบุรายการเอกสารที่ไม่ถูกต้องหรือยังไม่ครบถ้วนให้ผู้ยื่นคำขอทราบ พร้อมทั้งบันทึกการแจ้งดังกล่าวไว้ในกระบวนการพิจารณาจัดทำคำสั่งทางปกครองนั้นด้วย

เมื่อผู้ยื่นคำขอได้แก้ไขคำขอหรือจัดส่งเอกสารตามที่ระบุในการแจ้งตามวรรคสองครบถ้วนแล้ว เจ้าหน้าที่จะปฏิเสธไม่ดำเนินการตามคำขอเพราะเหตุยังขาดเอกสารอีกมิได้ เว้นแต่มีความจำเป็น เพื่อปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายหรือกฎและได้รับความเห็นชอบจากผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปชั้นหนึ่ง ตามมาตรา ๒๐ ในกรณีเช่นนั้นให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงโดยสิ้น หากเห็นว่า เป็นความบกพร่องของเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป

ผู้ยื่นคำขอต้องดำเนินการแก้ไขหรือส่งเอกสารเพิ่มเติมต่อเจ้าหน้าที่ภายในเวลาที่เจ้าหน้าที่กำหนด หรือภายในเวลาที่เจ้าหน้าที่อนุญาตให้ขยายออกไป เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว หากผู้ยื่นคำขอ ไม่แก้ไขหรือส่งเอกสารเพิ่มเติมให้ครบถ้วน ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขอไม่ประสงค์ที่จะให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการ ตามคำขอต่อไป ในกรณีเช่นนั้นให้เจ้าหน้าที่ส่งเอกสารคืนให้ผู้ยื่นคำขอพร้อมทั้งแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์ ให้ผู้ยื่นคำขอทราบ และบันทึกการดำเนินการดังกล่าวไว้”

ปัญหา	แนวทางการแก้ไขปัญหา
	ไม่รับเรื่องดังกล่าว แต่หากเป็นกรณีที่ผู้อุทธรณ์ใช้ผู้อื่นมายื่นเรื่องอุทธรณ์แทน ยังถือเป็นการอุทธรณ์เรื่องของตนเองตามที่ข้อบังคับฯ กำหนด เพียงแต่มอบหมายให้ผู้อื่นมายื่นเรื่องเท่านั้น
กรณีที่ ๕ การยื่นหนังสืออุทธรณ์	สาเหตุของปัญหา ผู้อุทธรณ์ยื่นหนังสืออุทธรณ์โดยทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) แนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน หากพิจารณาตามบทบัญญัติในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งระบุวิธีการยื่นอุทธรณ์ไว้ ๒ วิธี คือ การยื่นอุทธรณ์ด้วยตนเอง และการยื่นอุทธรณ์ทางไปรษณีย์เท่านั้น และเรื่องดังกล่าว คณะกรรมการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ได้เคยวินิจฉัยไว้ว่าคณะกรรมการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ จะไม่รับพิจารณาเอกสารที่ผู้อุทธรณ์ส่งให้คณะกรรมการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ โดยทาง E-mail เนื่องจากเป็นเอกสารที่คณะกรรมการอุทธรณ์ฯ ไม่อาจทราบได้ว่า เอกสารที่ส่งโดยทาง E-mail นั้น มีความแท้จริงและถูกต้องมากเพียงใด (เอกสารดังกล่าวส่งโดยใคร เมื่อใด และลายมือชื่อของผู้ส่งเอกสารเป็นผู้อุทธรณ์หรือไม่) โดยฝ่ายเลขานุการจะแจ้งให้ <u>ผู้อุทธรณ์ทราบเหตุที่ไม่รับเรื่องทันที พร้อมแนะนำข้อกฎหมายให้ผู้อุทธรณ์ได้ทราบและปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้</u>
กรณีที่ ๖ การยื่นเรื่องเกินระยะเวลา	สาเหตุของปัญหา ผู้อุทธรณ์ยื่นหนังสืออุทธรณ์เกินระยะเวลาภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งลงโทษทางวินัย ซึ่งไม่เป็นตามที่ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดไว้ แนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน ในขั้นตอนการแจ้งคำสั่งลงโทษวินัยให้ผู้ถูกลงโทษทราบ จะระบุสิทธิในการยื่นอุทธรณ์ให้ผู้อุทธรณ์ทราบไว้ในหนังสือแจ้งคำสั่งลงโทษแล้ว หากผู้อุทธรณ์ยื่นหนังสืออุทธรณ์เกินระยะเวลาดังที่กำหนดไว้ ฝ่ายเลขานุการจะแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบเหตุที่ไม่รับเรื่องทันที

ปัญหา	แนวทางการแก้ไขปัญหา
กรณีที่ ๗ สิทธิของผู้อุทธรณ์ในการขอคัดค้านกรรมการอุทธรณ์	สาเหตุของปัญหา ผู้อุทธรณ์ใช้สิทธิยื่นหนังสือขอคัดค้านกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ระหว่างการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ แนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน หากพิจารณาตามบทบัญญัติในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ระบุไว้ชัดเจนว่าการคัดค้านคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ต้องแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านไว้ในหนังสืออุทธรณ์ หรือแจ้งเพิ่มเติมเป็นหนังสือ<u>ก่อนที่คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เริ่มพิจารณาเรื่องอุทธรณ์</u> ฉะนั้น หากผู้อุทธรณ์ให้สิทธิขอคัดค้านกรรมการภายหลังจากที่คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ภายหลังจากที่พิจารณาแล้ว ย่อมเสียสิทธิในการคัดค้านกรรมการ โดยก่อนที่จะเริ่มพิจารณา ฝ่ายเลขานุการจะแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ได้ทราบสิทธิตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับแล้ว ทั้งนี้ ผู้เขียนได้ศึกษาแนวการพิจารณาของศาลปกครอง เรื่องการคัดค้านกรรมการ โดยศาลปกครองสูงสุดได้วางหลักกฎหมายปกครองที่สำคัญ คือ “หลักความเป็นกลาง”^{๒๔} ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อย่างน้อย ๒ กรณี คือ (๑) กรณีเจ้าหน้าที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองมีเหตุซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันเป็นเหตุให้เกิดความเคลือบแคลงสงสัยในความเป็นกลางในการพิจารณาทางปกครอง ไม่อาจทำการพิจารณาทางปกครองได้ แต่หากการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ดังกล่าวต้องมีผลรุนแรงอันทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่มีความเป็นกลาง เช่น สถานะทางกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่ในการพิจารณาทางปกครองนั้นมีอิทธิพลต่อความคิดของเจ้าหน้าที่อื่นจนทำให้เจ้าหน้าที่อื่นที่ร่วมเป็นคณะกรรมการมีความคิดเห็นคล้อยตามและมีมติตามความเห็นนั้น

^{๒๔} คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๔/๒๕๕๙ วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๙

ปัญหา	แนวทางการแก้ไขปัญหา
	(๒) เจ้าหน้าที่ที่ถือว่า “มีเหตุอันมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง” หมายถึง เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาเนื้อหาสาระหลักของเรื่อง โดยผลของการพิจารณาจะนำไปสู่การออกคำสั่งทางปกครองในเรื่องนั้น ไม่ได้หมายความว่ารวมถึงเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ทั่วไป

๕.๑.๒ ปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์

ปัญหา	แนวทางการแก้ไขปัญหา
กรณีที่ ๑ คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์หมดวาระ ขณะที่มีการอุทธรณ์	สาเหตุของปัญหา การรับเรื่องอุทธรณ์กรณีที่คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ชุดเดิม) หมดวาระการดำรงตำแหน่ง และยังอยู่ระหว่างการได้มาซึ่งคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ชุดใหม่) นั้น มีผู้ถูกคำสั่งลงโทษยื่นเรื่องอุทธรณ์มายังคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ชุดเดิม) แนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน กรณีที่คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์(ชุดเดิม) หมดวาระการดำรงตำแหน่ง และยังอยู่ระหว่างการได้มาซึ่งคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ชุดใหม่) นั้น มีผู้ถูกคำสั่งลงโทษยื่นเรื่องอุทธรณ์มายังคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ชุดเดิม) เรื่องนี้ มีแนวทางการแก้ไขปัญหาคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้เคยพิจารณาและมีหลักในการปฏิบัติว่าหากเป็นกรณีเรื่องอุทธรณ์ที่ยื่นมายังคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ชุดเดิม) ก็ให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ชุดเดิม) พิจารณาจนแล้วเสร็จ โดยฝ่ายเลขานุการจะระบุข้อเท็จจริงดังกล่าวไว้ในคำวินิจฉัยพร้อมเหตุผล
กรณีที่ ๒ ระยะเวลาในการพิจารณา	สาเหตุของปัญหา ระยะเวลาการพิจารณาในเรื่องอุทธรณ์กำหนดไว้ ๖๐ วัน ซึ่งเรื่องอุทธรณ์บางเรื่องมีประเด็นที่พิจารณามาก และทำให้ระยะเวลาการพิจารณาเกินกรอบระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒

ปัญหา	แนวทางการแก้ไขปัญหา
	แนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน เพื่อให้การพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ครบถ้วนทุกประเด็นและเป็นไปตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย ฝ่ายเลขานุการจะเสนอเรื่องเข้าสภามหาวิทยาลัยเพื่อขออนุมัติขยายระยะเวลาการเสนอคำวินิจฉัยต่อสภามหาวิทยาลัย
กรณีที่ ๓ การนำทนายความหรือผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องเข้ามาชี้แจงด้วย	สาเหตุของปัญหา ผู้อุทธรณ์ได้นำทนายความหรือผู้ที่ไม่เกี่ยวข้อง เช่น สามี/ภรรยา เข้ามาร่วมชี้แจงด้วย แนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้วางแนวทางปฏิบัติตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ.๒๕๕๒ ข้อ ๒๑ กำหนดให้เฉพาะผู้อุทธรณ์ที่มีสิทธิแถลงการณ์ด้วยวาจาเท่านั้น และหากผู้อุทธรณ์ประสงค์จะนำบุคคลภายนอกที่ไม่เกี่ยวข้องกับการอุทธรณ์เข้ารับฟังการชี้แจงด้วย ฝ่ายเลขานุการจะแจ้งให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์เพื่อทราบก่อน โดยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์จะเป็นผู้พิจารณาอนุญาตให้เข้าหรือไม่
กรณีที่ ๔ ผู้อุทธรณ์ขอยกประเด็นเพิ่มเติมนอกเหนือสำนวน	สาเหตุของปัญหา ผู้อุทธรณ์ได้ชี้แจงประเด็นอุทธรณ์เพิ่มเติมจากประเด็นในหนังสืออุทธรณ์ แนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้มีมติว่าการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ จะพิจารณาเฉพาะประเด็นตามที่ระบุในหนังสือร้องทุกข์เท่านั้น ส่วนประเด็นเพิ่มเติมที่ผู้ร้องทุกข์ยกขึ้นกล่าวอ้างในคำชี้แจงด้วยวาจา นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในหนังสือร้องทุกข์นั้น คณะกรรมการอุทธรณ์ฯ จะไม่รับพิจารณาประเด็นดังกล่าว ซึ่งฝ่ายเลขานุการจะต้องระบุในคำวินิจฉัยให้ชัดเจนว่าเป็นประเด็นเพิ่มเติมที่นอกเหนือจากหนังสืออุทธรณ์
กรณีที่ ๕ คำขอของผู้อุทธรณ์	สาเหตุของปัญหา คำขอของผู้ร้องทุกข์ที่ประสงค์ให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์พิจารณาลงโทษผู้บังคับบัญชา หรือเป็นคำขอที่ประสงค์ให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์แก้ไขการบริหารงานของส่วนงาน/มหาวิทยาลัยให้มีความเป็นธรรมยิ่งขึ้น

ปัญหา	แนวทางการแก้ไขปัญหา
	แนวทางการแก้ไขและพัฒนางาน คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้มีความเห็นในเรื่องนี้ว่าการที่จะวินิจฉัยเรื่องอุทธรณ์ใดที่กระทบกระเทือนต่อระบบการบริหารของส่วนงาน/มหาวิทยาลัยนั้น คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ไม่มีอำนาจที่จะสามารถแก้ไขการบริหารงานที่อาจเกิดจากความไม่เป็นธรรมตามหลักธรรมาภิบาลได้ เนื่องจากการพิจารณาเรื่องธรรมาภิบาลเป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของฝ่ายบริหารโดยตรง แต่ขอบเขตการพิจารณาของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ จะพิจารณาหลักเกณฑ์ตามหลักกฎหมายเท่านั้น คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์จึงมีเพียงข้อสังเกต/ข้อเสนอแนะให้ฝ่ายบริหารพิจารณาได้เท่านั้น

๕.๒ ข้อเสนอแนะ

จากที่ผู้เขียนได้นำหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม รวมทั้งกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง และแนวทางคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ที่น่าสนใจ เพื่อเรียบเรียงเป็นคู่มือเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการอุทธรณ์ของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งในคู่มือเล่มนี้ ผู้เขียนได้อธิบายหลักเกณฑ์ เงื่อนไข วิธีการอุทธรณ์ รวมถึงแนวการปฏิบัติงานแต่ละขั้นตอน อันที่จะเป็นประโยชน์ที่ทำให้ผู้อ่านได้ทราบและสามารถเข้าใจกระบวนการเรื่องอุทธรณ์มากยิ่งขึ้น และลดความผิดพลาดในการยื่นอุทธรณ์ รวมถึงลดความผิดพลาดในการปฏิบัติงานของผู้ที่เกี่ยวข้องด้วย

นอกจากนี้ ยังมีประเด็นอื่นอีก เนื่องจากขณะนี้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙ ได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ เป็นไปตามข้อบังคับ ก.อ.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการและคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือถูกสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ และมีข้อยกเว้นการถูกสั่งให้ออกจากราชการที่ไม่มีสิทธิอุทธรณ์ ๔ กรณี คือ

กรณีที่ ๑ เมื่อข้าราชการฯ สมควรไปปฏิบัติงานใดๆ ตามความประสงค์ของราชการ

กรณีที่ ๒ เมื่อทางราชการเลิกหรือยุบหน่วยงานหรือตำแหน่งที่ข้าราชการฯ ปฏิบัติหน้าที่อยู่

กรณีที่ ๓ เมื่อข้าราชการฯ ไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

กรณีที่ ๔ เมื่อข้าราชการฯ ถูกจำคุกในความผิดที่มีใช้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ
ปรากฏว่า ในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒
ยังมิได้มีการทบทวนแก้ไขเรื่องดังกล่าวให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว และอาจทำให้มีปัญหา
ในทางปฏิบัติได้

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นในทางปฏิบัติงานจากหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ใน
ข้อบังคับฯ ตามที่กล่าวข้างต้น ยังมีความไม่ชัดเจนในบางเรื่อง และยังเป็นปัญหาอุปสรรคที่จะต้องนำไปสู่การ
แก้ไขปัญหาให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขหลักเกณฑ์ในข้อบังคับ
มหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ให้มีความชัดเจน สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของ
มหาวิทยาลัย และการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตต่อไป

=====

บรรณานุกรม

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล. คำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ ๑/๒๕๕๑ , ๒๘ เมษายน ๒๕๕๑

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล. คำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ ๒/๒๕๕๔ , ๖ มิถุนายน ๒๕๕๔

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล. คำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ ๓/๒๕๕๔ , ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล. คำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ ๒/๒๕๕๖ , ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล. คำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ ๑๔/๒๕๕๗ , ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล. คำวินิจฉัยคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ ๘/๒๕๖๐ , ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

ไพโรจน์ อารักษ์. (๒๕๕๗). **คู่มืออุทธรณ์และร้องทุกข์ทางวินัย**. กรุงเทพฯ:วิญญูชน

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี (๒๕๖๑). **ประวัติมหาวิทยาลัยมหิดล**. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา

<https://th.wikipedia.org/wiki/ประวัติมหาวิทยาลัยมหิดล>

มหาวิทยาลัยมหิดล. (๒๕๕๐). **พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐**, ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๐.

[ออนไลน์]. แหล่งที่มา <https://intra-legist.mahidol.ac.th/#!/home>

มหาวิทยาลัยมหิดล. (๒๕๔๘). **ข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ.**

๒๕๔๘, ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘ . [ออนไลน์]. แหล่งที่มา <https://intralegist.mahidol.ac.th/#!/home>

มหาวิทยาลัยมหิดล. (๒๕๕๐). **ข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์**

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐, ๑๗ มกราคม ๒๕๕๐. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา

<https://intralegist.mahidol.ac.th/#!/home>

มหาวิทยาลัยมหิดล. (๒๕๔๙). **ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของ**

พนักงานและลูกจ้างของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๙ , ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๙. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา

<https://intralegist.mahidol.ac.th/#!/home>

มหาวิทยาลัยมหิดล. (๒๕๕๐). **ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของ**

พนักงานและลูกจ้างของมหาวิทยาลัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐, ๓๐ มกราคม ๒๕๕๐. [ออนไลน์].

แหล่งที่มา <https://intralegist.mahidol.ac.th/#!/home>

มหาวิทยาลัยมหิดล. (๒๕๕๒). **ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ.**

๒๕๕๒, ๒๒ เมษายน ๒๕๕๒. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา <https://intralegist.mahidol.ac.th/#!/home>

มหาวิทยาลัยมหิดล. (๒๕๕๔). **ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ฉบับที่ ๒)**

พ.ศ. ๒๕๕๔, ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๔. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา

<https://intralegist.mahidol.ac.th/#!/home>

ราชกิจจานุเบกษา.(๒๕๔๓). **พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕**, ๓๑ มีนาคม ๒๕๓๕.

[ออนไลน์].แหล่งที่มา <http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2535/A/031/1.PDF>

ราชกิจจานุเบกษา.(๒๕๔๓).**พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๑๒**, ๑ มีนาคม ๒๕๑๒.

[ออนไลน์].แหล่งที่มา <http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2512/A/017/4.PDF>

ราชกิจจานุเบกษา.(๒๕๔๓).**กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบ**

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕, ๒๑ เมษายน ๒๕๔๐. [ออนไลน์].แหล่งที่มา

<http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2540/A/013/15.PDF>

ราชกิจจานุเบกษา.(๒๕๔๓).**พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๓**

, ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๓.[ออนไลน์].แหล่งที่มา

<http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/0AA/00150909.PDF>

ราชกิจจานุเบกษา.(๒๕๔๓).**พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙**, ๑๔ พฤศจิกายน

๒๕๓๙. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2539/A/060>

/1.PDF

ราชกิจจานุเบกษา.(๒๕๔๓).**พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗**, ๓๐

ธันวาคม ๒๕๕๗. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา

<http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2557/A/089/1.PDF>

ราชกิจจานุเบกษา.(๒๕๔๓). **พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒**,

๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๒. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา

<http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2542/A/094/1.PDF>

สภามหาวิทยาลัยมหิดล.(๒๕๖๒).**รายงานการประชุมสภามหาวิทยาลัย ครั้งที่ ๕๒๙ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์**

๒๕๖๑. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา

http://www.uc.mahidol.ac.th/pdf-file/meetings-report2556/MeetingReport_529.pdf

สภามหาวิทยาลัยมหิดล.(๒๕๖๒).**รายงานการประชุมสภามหาวิทยาลัย ครั้งที่ ๔๗๑ วันที่ ๑๗ เมษายน**

๒๕๕๖ วาระ ๓.๒ . [ออนไลน์]. แหล่งที่มา

http://www.uc.mahidol.ac.th/pdf-file/meetings-report2556/MeetingReport_471.pdf

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา(๒๕๖๐) .**บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การนับวาระดำรง**

ตำแหน่งและลักษณะต้องห้ามของ อ.ก.ม. อุทธรณ์และร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ เรื่องเสร็จที่ ๔๕๑/๒๕๔๗,กรกฎาคม ๒๕๔๗ .

[ออนไลน์]. แหล่งที่มา

http://web.krisdika.go.th/data/comment/comment2/2547/c2_0451_2547.pdf

ศาลปกครอง.(๒๕๕๘). คำวินิจฉัยศาลปกครองสูงสุด คำสั่งที่ ๑๑๓/๒๕๕๗,๓๑ มีนาคม ๒๕๕๗ [ออนไลน์].

แหล่งที่มา

<http://admincourt.go.th/admincourt/upload/admcase/Document/judgement/PDF/2556/01013-560119-2F-570331-0000131413.pdf>

ศาลปกครอง.(๒๕๕๘).คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๒๗/๒๕๕๙ ,๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

[ออนไลน์]. แหล่งที่มา

<http://www.admincourt.go.th/admincourt/upload/admcase/Document/judgement/PDF/2555/01012-551061-1F-590512-0000573546.pdf>

ศาลปกครอง.(๒๕๕๘).คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๔/๒๕๕๙ ,๕ มกราคม ๒๕๕๙

[ออนไลน์]. แหล่งที่มา

<http://www.admincourt.go.th/admincourt/upload/admcase/Document/judgement/PDF/2553/01012-530923-1F-590322-0000569915.pdf>

ศาลปกครอง.(๒๕๕๘).คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๗๔/๒๕๖๐ ,๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐

[ออนไลน์]. แหล่งที่มา

<http://www.admincourt.go.th/admincourt/upload/admcase/Document/judgement/PDF/2559/03013-590050-2F-600920-0000608057.pdf>

.....

ภาคผนวก

หน้า

ข้อบังคับและประกาศของมหาวิทยาลัยมหิดล เกี่ยวกับการอุทธรณ์

๑. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒	๕๓
๒. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔	๖๔

ข้อบังคับเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล และการลงโทษทางวินัย

๑. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑	๖๕
๒. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยวินัย การดำเนินการและการลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๕	๘๐

กฎหมายเกี่ยวกับการอุทธรณ์ของข้าราชการ

๑. ข้อบังคับ ก.อ.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการ และคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง พ.ศ. ๒๕๖๐	๙๔

**ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล
ว่าด้วย การอุทธรณ์และการร้องทุกข์
พ.ศ. ๒๕๕๒**

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษและการร้องทุกข์กรณีที่เห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรม ของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยให้เกิดความเป็นธรรมและถูกต้องและเป็นไปตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๔ (๒) และ (๑๕) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบกับมาตรา ๑๗ และหมวด ๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๖๖ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ สภามหาวิทยาลัยมหิดล ในการประชุมครั้งที่ ๔๒๖ เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๒ จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๔๘

(๒) ข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

(๓) ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของพนักงานและลูกจ้างของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๕

(๔) ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของพนักงานและลูกจ้างของมหาวิทยาลัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

บรรดาข้อบังคับ ระเบียบ หรือประกาศอื่นใด ในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในข้อบังคับนี้ หรือที่ขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยมหิดล

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยมหิดล

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล

“พนักงานมหาวิทยาลัย” หมายความว่า พนักงานมหาวิทยาลัยมหิดลตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ และพนักงานมหาวิทยาลัย (ชื่อส่วนงาน) ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัย (ชื่อส่วนงาน) พ.ศ. ๒๕๕๑ และรวมถึงพนักงานเงินรายได้ซึ่งส่วนงานได้จ้างให้ปฏิบัติงานอยู่ก่อนวันที่ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัย (ชื่อส่วนงาน) พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับและยังไม่ครบกำหนดการจ้างให้เป็นพนักงานเงินรายได้และปฏิบัติงานอยู่ต่อไปจนครบการจ้าง

“ลูกจ้างมหาวิทยาลัย” หมายความว่า ลูกจ้างมหาวิทยาลัยมหิดล

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

“ประธาน” หมายความว่า ประธานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

“การอุทธรณ์” หมายความว่า การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย

“การร้องทุกข์” หมายความว่า การร้องทุกข์กรณีที่เห็นว่าตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือมีความคับข้องใจเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ไม่รวมถึงกรณีการสั่งลงโทษหรือการตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย

ข้อ ๕ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์เรื่องใดที่มีข้อบังคับกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ ให้เป็นไปตามข้อบังคับในเรื่องนั้น

ข้อ ๖ การนับระยะเวลาตามข้อบังคับนี้ สำหรับเวลาเริ่มต้นให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับระยะเวลา ส่วนเวลาสิ้นสุดถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการ ให้นับวันเริ่มเปิดทำการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งระยะเวลา

ข้อ ๗ ให้อธิการบดีรักษาการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้

หมวด ๑

คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ข้อ ๘ ให้มีคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ประกอบด้วย

- (๑) ประธานซึ่งสภามหาวิทยาลัย แต่งตั้งจากกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
- (๒) กรรมการซึ่งเลือกจากพนักงานมหาวิทยาลัยตำแหน่งประเภทผู้บริหาร จำนวนสามคน
- (๓) กรรมการซึ่งเลือกจากสมาชิกสภาคณาจารย์ จำนวนหนึ่งคน
- (๔) กรรมการซึ่งเลือกจากข้าราชการ ตำแหน่งวิชาการ จำนวนหนึ่งคน และตำแหน่งประเภททั่วไป วิชาชีพเฉพาะ หรือเชี่ยวชาญเฉพาะ จำนวนหนึ่งคน
- (๕) กรรมการซึ่งเลือกจากพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งประเภทวิชาการ จำนวนหนึ่งคน และตำแหน่งประเภทสนับสนุน จำนวนหนึ่งคน

(๖) กรรมการซึ่งเลือกจากลูกจ้างมหาวิทยาลัย จำนวนหนึ่งคน โดยให้กรรมการดังกล่าวเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการเพื่อพิจารณาในกรณีเรื่องอุทธรณ์และเรื่องทุกข์ของลูกจ้างมหาวิทยาลัยเท่านั้น

(๗) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งกรรมการตาม (๑) - (๖) เลือกจากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ด้านการบริหาร และ/หรือกระบวนการยุติธรรม และไม่ได้เป็นข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้าง หรือดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัย จำนวนสองคน

ให้คณะกรรมการตั้งเลขานุการหนึ่งคน และอาจแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

หลักเกณฑ์และวิธีการได้มาซึ่งกรรมการตาม (๒) - (๖) ให้เป็นไปตามประกาศของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๕ คณะกรรมการมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งหรือเลือกใหม่ได้

ในกรณีที่คณะกรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ให้ดำเนินการแต่งตั้งหรือเลือกคณะกรรมการใหม่ภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่คณะกรรมการเดิมพ้นจากตำแหน่ง

กรณีที่ยังมีได้แต่งตั้งหรือเลือกคณะกรรมการใหม่ ให้คณะกรรมการเดิมปฏิบัติหน้าที่ไปก่อนจนกว่าจะได้แต่งตั้งคณะกรรมการใหม่

ในกรณีที่ตำแหน่งประธานหรือกรรมการว่างลงก่อนกำหนด ให้ดำเนินการแต่งตั้งประธานหรือเลือกกรรมการใหม่แทนภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ตำแหน่งดังกล่าวว่างลง ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นประธานหรือผู้ซึ่งได้รับเลือกเป็นกรรมการแทนนั้นให้อยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่ากำหนดเวลาของผู้ซึ่งตนแทน

ในกรณีที่ประธานพ้นจากตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ หรือกรรมการตามข้อ ๘ (๒) - (๖) พ้นจากตำแหน่งตามประเภทการได้มา ให้ถือว่าประธานหรือกรรมการดังกล่าวพ้นจากตำแหน่งกรรมการด้วย

ข้อ ๑๐ การประชุมต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการที่มีสิทธิเข้าร่วมประชุม จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุม ถ้าประธานไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธาน

ในการประชุม ถ้ามีการพิจารณาเรื่องเกี่ยวกับตัวกรรมการผู้ใดโดยเฉพาะหรือมีเหตุคัดค้านตามข้อ ๑๕ และข้อ ๒๗ และประธานได้แจ้งกรรมการผู้นั้นมิให้เข้าประชุมแล้ว กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมากของผู้เข้าประชุม ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๑๑ คณะกรรมการมีหน้าที่พิจารณาเรื่องอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์ พร้อมเสนอความเห็นและข้อวินิจฉัยในเรื่องอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์นั้นต่อสภามหาวิทยาลัย และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย

หมวด ๒

การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์

ข้อ ๑๒ การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในหมวดนี้

ยกเว้นในกรณีข้าราชการที่ถูกสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกให้ใช้สิทธิอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

ข้อ ๑๓ การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้ผู้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้ และให้ผู้อุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง

การอุทธรณ์ต้องทำเป็นหนังสือแสดงข้อเท็จจริงและเหตุผลในการอุทธรณ์ให้เห็นว่าตนเองได้ถูกลงโทษโดยไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นธรรมอย่างไร พร้อมลงลายมือชื่อและที่อยู่ของผู้อุทธรณ์

ในการอุทธรณ์ ถ้าผู้อุทธรณ์ประสงค์จะแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการ ให้แสดงความประสงค์ไว้ในหนังสืออุทธรณ์ หรือจะทำเป็นหนังสือต่างหากก็ได้ แต่ต้องยื่นหรือส่งหนังสือขอแถลงการณ์ด้วยวาจานั้นต่อประธานโดยตรง ภายในสามสิบวันนับแต่วันยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์

ข้อ ๑๔ เพื่อประโยชน์ในการอุทธรณ์ ผู้จะอุทธรณ์มีสิทธิขอตรวจหรือคัดรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนหรือของผู้สอบสวนได้ ส่วนการขอตรวจหรือคัดบันทึกถ้อยคำบุคคล พยานหลักฐานอื่น หรือเอกสารที่เกี่ยวข้อง ให้อยู่ในดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษที่จะอนุญาตหรือไม่ โดยให้พิจารณาถึงประโยชน์ในการรักษาจริยบรรณและวินัย ตลอดจนเหตุผลและความจำเป็นเป็นเรื่องราวๆ ไป

สำหรับการขอคัดบันทึกถ้อยคำบุคคลตามวรรคแรก หากผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษพิจารณาแล้วเห็นว่าพยานหลักฐานดังกล่าวมีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการอุทธรณ์จะอนุญาตให้คัดบันทึกถ้อยคำบุคคลโดยไม่ระบุชื่อบุคคลก็ได้

ข้อ ๑๕ ผู้อุทธรณ์มีสิทธิคัดค้านกรรมการคนใดคนหนึ่งหรือหลายคน ถ้าผู้นั้นมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

- (๑) รู้เห็นเหตุการณ์ในการกระทำผิดวินัยที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษ
- (๒) มีส่วนได้เสียในการกระทำผิดวินัยที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษ
- (๓) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์
- (๔) เป็นคู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดามารดาหรือร่วมบิดาหรือมารดากับผู้กล่าวหา หรือผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษ

(๕) มีเหตุอื่นซึ่งอาจทำให้การพิจารณาอุทธรณ์เสียความเป็นธรรม

การคัดค้านคณะกรรมการนั้น ต้องแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านไว้ในหนังสืออุทธรณ์ หรือแจ้งเพิ่มเติมเป็นหนังสือก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาเรื่องอุทธรณ์

เมื่อมีเหตุหรือมีการคัดค้านตามวรรคหนึ่ง กรรมการผู้หนึ่งจะขอถอนตัวไม่ร่วมพิจารณาเรื่องอุทธรณ์นั้นก็ได้ ถ้ากรรมการผู้หนึ่งมิได้ขอถอนตัวให้ประธานพิจารณาข้อเท็จจริงที่คัดค้าน หากเห็นว่าข้อเท็จจริงนั้นน่าเชื่อถือ ให้แจ้งกรรมการผู้หนึ่งทราบและมีให้ร่วมพิจารณาเรื่องอุทธรณ์นั้น เว้นแต่ประธานพิจารณาเห็นว่าการให้กรรมการผู้หนึ่งร่วมพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่าเพราะจะทำให้ได้ความจริงและเป็นธรรม จะอนุญาตให้กรรมการผู้หนึ่งร่วมพิจารณาอุทธรณ์นั้นก็ได้

ข้อ ๑๖ เพื่อประโยชน์ในการนับระยะเวลาอุทธรณ์ ให้ถือว่าวันที่ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษเป็นวันได้รับทราบคำสั่ง

ถ้าผู้ถูกลงโทษไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษ และผู้แจ้งได้แจ้งคำสั่งลงโทษให้ผู้ถูกลงโทษทราบกับมอบสำเนาคำสั่งลงโทษให้ผู้ถูกลงโทษแล้ว ให้ทำบันทึกลงวันเดือนปี เวลา และสถานที่แจ้ง และลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐาน โดยถือว่าวันที่แจ้งนั้นเป็นวันที่ผู้ถูกลงโทษได้รับทราบคำสั่ง

ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษได้โดยตรง และได้แจ้งเป็นหนังสือส่งสำเนาคำสั่งลงโทษทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกลงโทษ ณ ที่อยู่ของผู้ถูกลงโทษ ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ โดยส่งสำเนาคำสั่งลงโทษไปให้สองฉบับเพื่อให้ผู้ถูกลงโทษเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งลงโทษและส่งกลับคืนมาเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ ในกรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้นสามสิบวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่าผู้ถูกลงโทษได้รับเอกสารดังกล่าวหรือมีผู้รับแทนแล้ว แม้ยังมิได้รับสำเนาคำสั่งลงโทษฉบับที่ให้ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งลงโทษกลับคืนมา ให้ถือว่าผู้ถูกลงโทษได้รับทราบคำสั่งแล้ว

ข้อ ๑๗ การอุทธรณ์ให้ทำหนังสือถึงประธาน พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งชุด

การยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จะยื่นหรือส่งต่อประธานโดยตรง หรือผ่านผู้บังคับบัญชาก็ได้ และให้ผู้บังคับบัญชานั้นดำเนินการตามข้อ ๑๘

ในกรณีที่มิผู้นำหนังสืออุทธรณ์มายื่นเอง ให้ผู้รับหนังสือออกใบรับหนังสือ ประทับตราหนังสือ และลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่รับหนังสือตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ และให้ถือว่าวันที่รับหนังสือตามหลักฐานดังกล่าวเป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์

ในกรณีที่ส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ ให้ถือว่าวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออกใบรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่ง หรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตราที่ซองหนังสือเป็นวันยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ เมื่อได้รับหนังสือแล้วให้ผู้รับหนังสือดำเนินการตามวรรคสาม

เมื่อได้ยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ไว้แล้ว ผู้อุทธรณ์จะยื่นหรือส่งคำแถลงการณ์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ก็ได้ โดยยื่นหรือส่งตรงต่อประธาน

ข้อ ๑๘ ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้รับหนังสืออุทธรณ์ที่ได้ยื่นหรือส่งตามข้อ ๑๗ ให้ผู้บังคับบัญชานั้นลงรับหนังสืออุทธรณ์ตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ แล้วส่งหนังสืออุทธรณ์ต่อไปยังผู้บังคับบัญชาผู้ส่งลงโทษภายในสามวันทำการนับแต่วันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ และให้ผู้บังคับบัญชาผู้ส่งลงโทษจัดส่งหนังสืออุทธรณ์ดังกล่าว พร้อมทั้งสำเนาหลักฐานการรับทราบคำสั่งลงโทษของผู้อุทธรณ์ จำนวนการสอบสวนหรือการพิจารณาในเบื้องต้น และจำนวนการดำเนินการทางวินัย พร้อมทั้งคำชี้แจงของผู้บังคับบัญชาผู้ส่งลงโทษ (ถ้ามี) ไปยังประธานภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์

ข้อ ๑๙ เรื่องอุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้ต้องเป็นเรื่องอุทธรณ์ที่ถูกต้องในสาระสำคัญ ตามข้อ ๑๗ และยื่นหรือส่งภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับการคำสั่ง และให้คณะกรรมการพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่ได้รับหนังสืออุทธรณ์

ในกรณีที่มิมีปัญหาว่าเรื่องอุทธรณ์รายใดเป็นเรื่องอุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ ให้คณะกรรมการเป็นผู้พิจารณาวินิจฉัย และแจ้งมตินั้นให้ผู้อุทธรณ์ทราบโดยเร็ว

ข้อ ๒๐ ผู้อุทธรณ์จะขอถอนเรื่องอุทธรณ์ก่อนที่สภามหาวิทยาลัยพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จสิ้นก็ได้ โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อคณะกรรมการ เมื่อได้ถอนอุทธรณ์แล้ว การพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นอันยุติ

ข้อ ๒๑ การพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ให้คณะกรรมการพิจารณาจากจำนวนการสอบสวนหรือการพิจารณาในเบื้องต้น และจำนวนการดำเนินการทางวินัย และในกรณีจำเป็นและสมควรอาจขอเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม รวมทั้งคำชี้แจงจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใดๆ หรือขอให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา หากคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่าการแถลงการณ์ด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ จะให้งดการแถลงการณ์ด้วยวาจาก็ได้

ในกรณีที่นัดให้ผู้อุทธรณ์มาแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อที่ประชุม ให้แจ้งให้ผู้ดำรงตำแหน่งที่ส่งลงโทษหรือเพิ่มโทษทราบด้วยว่า ถ้าประสงค์จะแถลงแก้ก็ให้มาแถลงต่อที่ประชุมครั้งนั้นได้ ทั้งนี้ให้แจ้งล่วงหน้าตามควรแก่กรณี และเพื่อประโยชน์ในการแถลงแก้ดังกล่าวให้ผู้ดำรงตำแหน่งที่ส่งลงโทษหรือเพิ่มโทษ หรือ ผู้แทนเข้าฟังคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์ได้

ในการพิจารณาอุทธรณ์ ถ้าคณะกรรมการเห็นสมควรที่จะต้องสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์แห่งความถูกต้องและเหมาะสมตามความเป็นธรรม ให้มีอำนาจสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมในเรื่องนั้นได้ตามความจำเป็น โดยจะสอบสวนเองหรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้สอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมแทนก็ได้ หรือกำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องการทราบส่งไปให้ผู้สอบสวนเดิมทำการสอบสวนเพิ่มเติมได้

ข้อ ๒๒ เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์แล้วเสร็จ ให้เสนอความเห็นและข้อวินิจฉัยต่อสภามหาวิทยาลัย เมื่อสภามหาวิทยาลัยได้รับความเห็นและข้อวินิจฉัยจากคณะกรรมการแล้วให้พิจารณามิมีคดีนี้

(๑) ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษถูกต้องเหมาะสมกับความผิดแล้ว ให้มีมติยกอุทธรณ์

(๒) ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษไม่ถูกต้องและ/หรือไม่เหมาะสมกับความผิดประการใดให้มีมติแก้ไขเปลี่ยนแปลง ให้ถูกต้องและเหมาะสม

(๓) ถ้าเห็นว่าสมควรดำเนินการโดยประการอื่นเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีมติให้ดำเนินการได้ตามควรแก่กรณี

ในกรณีที่มีผู้ถูกลงโทษทางวินัยในความผิดที่ได้กระทำร่วมกัน และเป็นความผิดในเรื่องเดียวกัน โดยมีพฤติการณ์แห่งการกระทำอย่างเดียวกัน เมื่อผู้ถูกลงโทษคนใดคนหนึ่งใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว และผลการพิจารณาเป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์ แม้ผู้ถูกลงโทษคนอื่นจะไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ หากพฤติการณ์ของผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์เป็นเหตุในลักษณะเดียวกันอันเป็นเหตุเดียวกับกรณีของผู้อุทธรณ์แล้ว ให้มีมติให้ผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ได้รับการพิจารณาการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเช่นเดียวกับผู้อุทธรณ์ด้วย

ข้อ ๒๓ เมื่อสภามหาวิทยาลัยได้วินิจฉัยอุทธรณ์และมีมติประการใด ให้แจ้งผู้อุทธรณ์เพื่อทราบและแจ้งผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษเพื่อทราบหรือดำเนินการตามคำวินิจฉัยของสภามหาวิทยาลัยโดยเร็ว

หมวด ๓

การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์

ข้อ ๒๔ การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการที่กำหนดในหมวดนี้

ข้อ ๒๕ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์กับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา เมื่อมีกรณีเป็นปัญหาค้างกัน ระหว่างกัน ควรจะได้ปรึกษาหารือทำความเข้าใจกัน ฉะนั้นเมื่อผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีปัญหา โดยเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือมีความคับข้องใจเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ และแสดงความประสงค์ที่จะปรึกษาหารือกับผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์นั้นให้โอกาสและรับฟังหรือสอบถามเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว เพื่อเป็นทางแห่งการทำความเข้าใจและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นต้น

ถ้าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาไม่ประสงค์จะปรึกษาหารือ หรือปรึกษาหารือแล้วไม่ได้รับคำชี้แจงหรือได้รับคำชี้แจงไม่เป็นที่พอใจ ก็ให้ร้องทุกข์ต่อประธาน โดยผ่านผู้บังคับบัญชาที่เหนือลำดับกว่าผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ ดังนี้

(๑) กรณีผู้ร้องทุกข์สังกัดคณะ ส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ หรือหน่วยงานในกำกับมหาวิทยาลัยที่จัดตั้งโดยสภามหาวิทยาลัย ให้ยื่นต่อคณบดี หรือหัวหน้าส่วนงานเรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ หรือหัวหน้าหน่วยงานในกำกับมหาวิทยาลัยที่จัดตั้งโดยสภามหาวิทยาลัย

เว้นแต่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากคณบดีหรือหัวหน้าส่วนงานเรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ หรือหัวหน้าหน่วยงานในกำกับมหาวิทยาลัยที่จัดตั้งโดยสภามหาวิทยาลัย ให้ยื่นต่ออธิการบดี

(๒) กรณีที่ผู้ร้องทุกข์สังกัดสำนักงานอธิการบดี/สำนักงานสภามหาวิทยาลัย ให้ยื่นต่ออธิการบดี

(๓) กรณีที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากอธิการบดีให้ยื่นต่อประธาน

ข้อ ๒๖ การร้องทุกข์ ให้ร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะร้องทุกข์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นร้องทุกข์แทนไม่ได้ และให้ร้องทุกข์เป็นหนังสือภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

หนังสือร้องทุกข์ต้องลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้ร้องทุกข์ และต้องประกอบด้วยสาระสำคัญที่แสดงข้อเท็จจริงและปัญหาของเรื่องให้เห็นว่าตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือมีความคับข้องใจเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างไร และความประสงค์ของการร้องทุกข์

ถ้าผู้ร้องทุกข์ประสงค์จะแถลงด้วยวาจาในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการ ให้แสดงความประสงค์ไว้ในหนังสือร้องทุกข์ หรือจะทำเป็นหนังสือต่างหากก็ได้ แต่ต้องยื่นหรือส่งก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ โดยยื่นหรือส่งตรงต่อประธาน

ข้อ ๒๗ ผู้ร้องทุกข์มีสิทธิคัดค้านกรรมการคนใดคนหนึ่งหรือหลายคน ถ้าผู้นั้นมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(๑) เป็นผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์

(๒) มีส่วนได้เสียในเรื่องร้องทุกข์

(๓) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ร้องทุกข์

(๔) เป็นคู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดามารดาหรือร่วมบิดาหรือมารดากับผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์

(๕) มีเหตุอื่นซึ่งอาจทำให้การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์เสียความเป็นธรรม

การคัดค้านกรรมการผู้พิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้น ต้องแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านไว้ในหนังสือร้องทุกข์หรือแจ้งเพิ่มเติมเป็นหนังสือก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์

เมื่อมีเหตุหรือมีการคัดค้านตามวรรคหนึ่ง กรรมการผู้นั้นจะขอถอนตัวไม่ร่วมพิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้นก็ได้ ถ้ากรรมการผู้นั้นมิได้ขอถอนตัวให้ประธานพิจารณาข้อเท็จจริงที่คัดค้าน หากเห็นว่าข้อเท็จจริงนั้นน่าเชื่อถือ ให้แจ้งกรรมการผู้นั้นทราบและมิให้ร่วมพิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้น เว้นแต่ประธานพิจารณาเห็นว่าการให้กรรมการผู้นั้นร่วมพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่าเพราะจะทำให้ได้ความจริงและเป็นธรรม จะอนุญาตให้กรรมการผู้นั้นร่วมพิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้นก็ได้

ข้อ ๒๔ เพื่อประโยชน์ในการนับระยะเวลาร้องทุกข์

(๑) ในกรณีที่เหตุร้องทุกข์เกิดจากการที่ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์มีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ร้องทุกข์ ให้ถือว่าวันที่ผู้ถูกสั่งลงโทษลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ถ้าผู้ถูกสั่งไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง และผู้แจ้งได้แจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกสั่งทราบกับมอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกสั่ง แล้วทำบันทึกลงวันเดือนปี เวลา และสถานที่ที่แจ้ง และลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือว่าวันที่แจ้งนั้นเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งได้โดยตรง ให้ดำเนินการตามข้อ ๑๖ วรรคสาม โดยอนุโลม

(๒) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ไม่มีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ร้องทุกข์โดยตรง ให้ถือว่าวันที่มีหลักฐานยืนยันว่าผู้ร้องทุกข์รับทราบหรือควรได้ทราบคำสั่งนั้น เป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

(๓) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์กระทำไม่ถูกต้องหรือไม่เป็นธรรมต่อผู้ร้องทุกข์ โดยไม่ได้มีคำสั่งอย่างใด ให้ถือว่าวันที่ผู้ร้องทุกข์ควรได้ทราบถึงการกระทำของผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ดังกล่าวเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ข้อ ๒๕ การร้องทุกข์ให้ทำเป็นหนังสือถึงประธาน พร้อมสำเนารับรองถูกต้องจำนวนหนึ่งชุด โดยยื่นผ่านผู้บังคับบัญชาที่เหนือลำดับกว่าผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ตามข้อ ๒๔ และให้ผู้บังคับบัญชานั้นดำเนินการตามข้อ ๓๐

ในกรณีที่มิผู้นำหนังสือร้องทุกข์มาขึ้นเอง ให้ผู้รับหนังสือออกใบรับหนังสือประทับตรารับหนังสือ และลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่รับหนังสือตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ และให้ถือว่าวันที่รับหนังสือตามหลักฐานดังกล่าวเป็นวันยื่นหนังสือร้องทุกข์

ในกรณีส่งหนังสือร้องทุกข์ทางไปรษณีย์ ให้ถือว่าวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออกใบรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่ง หรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตราวันที่ซองหนังสือเป็นวันส่งหนังสือร้องทุกข์

เมื่อได้ยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์ไปแล้ว ผู้ร้องทุกข์จะยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมก่อนที่คณะกรรมการเริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ก็ได้โดยยื่นหรือส่งโดยตรงต่อประธาน

ข้อ ๓๐ เมื่อได้รับหนังสือตามข้อ ๒๕ ให้ผู้บังคับบัญชาที่เหนือลำดับกว่าผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ ดำเนินการแก้ไขปัญหาในเบื้องต้นที่ทำให้ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือคับข้องใจเพื่อทำความเข้าใจ และให้รายงานผลการดำเนินการดังกล่าว พร้อมหนังสือร้องทุกข์รวมถึงเอกสารหลักฐาน (ถ้ามี) ไปยังประธานภายในสามสิบวันทำการนับแต่วันที่ได้รับหนังสือร้องทุกข์

ในกรณีที่ยื่นโดยตรงต่อประธาน ให้ประธานส่งหนังสือร้องทุกข์ให้ผู้บังคับบัญชาที่เหนือลำดับกว่าผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ดำเนินการตามวรรคแรก

ข้อ ๓๑ เรื่องร้องทุกข์ที่จะรับไว้พิจารณาได้ต้องเป็นเรื่องร้องทุกข์ที่ถูกต้องในสาระสำคัญตามข้อ ๒๖ และยื่นหรือส่งภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์ และให้คณะกรรมการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาที่เหนือลำดับกว่าผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ได้ดำเนินการแก้ไขปัญหานั้นเบื้องต้นแล้ว

ในกรณีที่ผู้มีปัญหาว່างเรื่องร้องทุกข์รายใดเป็นเรื่องร้องทุกข์ที่จะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ให้คณะกรรมการเป็นผู้พิจารณาวินิจฉัย และแจ้งมตินั้นให้ผู้ร้องทุกข์ทราบโดยเร็ว

ข้อ ๓๒ ผู้ร้องทุกข์จะขอถอนเรื่องร้องทุกข์ก่อนที่สภามหาวิทยาลัยพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์เสร็จสิ้นก็ได้ โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อคณะกรรมการ เมื่อได้ถอนเรื่องร้องทุกข์แล้ว การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้เป็นอันยุติ

ข้อ ๓๓ การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ หากมีกรณีจำเป็นและสมควรอาจขอเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม รวมทั้งคำชี้แจง (ถ้ามี) หรือขอให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่องร้องทุกข์มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ขอแสดงการณ์ด้วยวาจา หากประธานเห็นว่าการแสดงการณ์ด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ จะให้แจ้งการแสดงการณ์ด้วยวาจาเสียก็ได้ แต่หากให้ผู้ร้องทุกข์มาแสดงการณ์ด้วยวาจาต่อที่ประชุม ก็ให้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ทราบเพื่อให้มาแสดงแก้หรือมอบหมายให้ผู้แทนมาแสดงแก้ด้วยวาจาต่อที่ประชุมด้วย

ข้อ ๓๔ เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณาเรื่องร้องทุกข์แล้วเสร็จ ให้เสนอความเห็นและข้อวินิจฉัยต่อสภามหาวิทยาลัย เมื่อสภามหาวิทยาลัยได้รับความเห็นและข้อวินิจฉัยจากคณะกรรมการแล้วให้พิจารณามีมติดังนี้

(๑) ถ้าเห็นว่าการกระทำของผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ถูกต้องตามกฎหมายและหรือเป็นธรรมแล้วให้มีมติยกคำร้องทุกข์

(๒) ถ้าเห็นว่าการกระทำของผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์ไม่ถูกต้องและหรือไม่เป็นธรรม ให้มีมติให้แก้ไขโดยเพิกถอนหรือยกเลิกการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายและหรือไม่เป็นธรรมนั้นหรือให้ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ให้ถูกต้องและเป็นธรรม

(๓) ถ้าเห็นว่าการกระทำของผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์นั้น ถูกต้องตามกฎหมายและหรือเป็นธรรมบางส่วน และไม่ถูกต้องและหรือไม่เป็นธรรมตามกฎหมายบางส่วน ให้มีมติให้แก้ไข หรือให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(๔) ถ้าเห็นว่าการดำเนินการโดยประการอื่นใดเพื่อให้มีความถูกต้องตามกฎหมายและมีความเป็นธรรม ให้มีมติให้ดำเนินการได้ตามควรแก่กรณี

ข้อ ๓๕ เมื่อสภามหาวิทยาลัยได้วินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์และมีมติประการใด ให้แจ้งผู้ร้องทุกข์เพื่อทราบและแจ้งผู้บังคับบัญชาผู้เป็นต้นเหตุแห่งการร้องทุกข์เพื่อทราบหรือดำเนินการตามคำวินิจฉัยของสภามหาวิทยาลัยโดยเร็ว

หมวด ๔

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๓๖ ในกรณีที่ได้มีการยื่นเรื่องอุทธรณ์หรือเรื่องร้องทุกข์ไว้ก่อนวันที่ข้อบังคับนี้มีผลใช้บังคับ ให้ดำเนินการตามข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๔๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ และข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของพนักงานและลูกจ้างของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ต่อไป จนกว่าจะแล้วเสร็จ

ข้อ ๓๗ ในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการตามข้อบังคับนี้ ให้คณะกรรมการตามข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๔๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ และข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของพนักงานและลูกจ้างของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นคณะกรรมการตามข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๒

(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ วิจารย์ พานิช)

นายกสภามหาวิทยาลัยมหิดล

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล
ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ให้เหมาะสมและคล่องตัวยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๔ (๒) และ (๑๙) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบกับมาตรา ๑๗ และหมวด ๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๖๖ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ สภามหาวิทยาลัยมหิดล ในการประชุมครั้งที่ ๔๕๑ เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๔ จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๘ วรรคสอง ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ให้อธิการบดีแต่งตั้งเลขาธิการหนึ่งคน และอาจแต่งตั้งผู้ช่วยเลขาธิการก็ได้”

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ วิจารย์ พานิช)

นายกสภามหาวิทยาลัยมหิดล

**ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล
ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย
พ.ศ. ๒๕๕๑**

โดยที่เป็นการสมควรออกข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของพนักงานมหาวิทยาลัย เพื่อให้สามารถบริหารงานบุคคลในส่วนที่เกี่ยวกับพนักงานมหาวิทยาลัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๔(๓) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ และสภามหาวิทยาลัยมหิดลในการประชุมครั้งที่ ๔๑๗ เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๑ จึงออกข้อบังคับไว้ดังนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป
บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศอื่นใด ในส่วนที่วางไว้แล้วในข้อบังคับนี้ หรือที่ขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยมหิดล

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยมหิดล

“พนักงานมหาวิทยาลัย” หมายความว่า บุคคลที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ทำงานในมหาวิทยาลัยมหิดลตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐

“ส่วนงาน” หมายความว่า สำนักงานสภามหาวิทยาลัย สำนักงานอธิการบดี วิทยาเขต คณะ และส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ

“หน่วยงาน” หมายความว่า หน่วยงานที่มหาวิทยาลัยจัดตั้งให้อยู่ในส่วนงาน

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล

“หัวหน้าส่วนงาน” หมายความว่า คณบดี และหัวหน้าส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ

“ก.บ.ค.” หมายความว่า คณะกรรมการบริหารทรัพยากรบุคคล

“สัญญา” หมายความว่า สัญญาการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย

ข้อ ๔ ข้อบังคับนี้มีให้ใช้บังคับแก่พนักงานมหาวิทยาลัยซึ่งมีข้อบังคับของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ

ข้อ ๕ ให้อธิการบดีเป็นผู้รักษาการตามข้อบังคับนี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๖ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องมีคุณสมบัติทั่วไปและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(ก) คุณสมบัติทั่วไป

(๑) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์

(๒) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(ข) ลักษณะต้องห้าม

(๑) เป็นผู้ดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมือง หรือเป็นกรรมการบริหารพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

(๒) เป็นคนวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถหรือเป็นโรคตามที่ ก.บ.ค.กำหนด

(๓) เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักงาน หรือถูกสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนตามข้อบังคับนี้ หรือกฎหมายอื่น

(๔) เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรม จริยธรรมอันดี

(๕) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๖) เคยถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๗) เคยถูกลงโทษให้ออก หรือปลดออกหรือไล่ออกจากรัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หน่วยงานของรัฐ หน่วยงานเอกชน หรือองค์การระหว่างประเทศ

(๘) เคยถูกลงโทษให้ออก ปลดออกหรือไล่ออกเพราะกระทำผิดวินัยตามข้อบังคับนี้หรือกฎหมายอื่น

(๙) เป็นผู้ที่เคยกระทำการทุจริตในการสอบเข้ารับราชการหรือปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐ เพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัย ก.บ.ค.อาจยกเว้นหรือกำหนดคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามอย่างอื่นเพิ่มเติมก็ได้

ข้อ ๗ การกำหนดวัน เวลาทำงานปกติ วันหยุดงานตามประเพณี และวันหยุดงานประจำปีของพนักงานมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด แต่อธิการบดีอาจกำหนดวัน เวลาทำงาน และวันหยุดพิเศษเฉพาะกรณีเพิ่มขึ้นตามความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยและส่วนงานได้

การกำหนดวัน เวลาทำงานตามช่วงเวลาที่ให้เหมาะสมกับภารกิจของส่วนงานให้เป็นไปตามประกาศของส่วนงาน

ข้อ ๘ การลาหยุดงาน สิทธิการลาหยุดงานและการได้รับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง และเงินอื่น ๆ ในระหว่างลาให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ ก.บ.ค.กำหนด

หมวด ๒

คณะกรรมการ

ข้อ ๙ ให้คณะกรรมการบริหารทรัพยากรบุคคล ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๑ มีอำนาจและหน้าที่ในการบริหารงานบุคคล พนักงานมหาวิทยาลัยตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามข้อบังคับนี้

หมวด ๓

ประเภท การกำหนดตำแหน่ง การบรรจุและแต่งตั้ง

ข้อ ๑๐ พนักงานมหาวิทยาลัยมี ๓ ประเภท ได้แก่ พนักงานมหาวิทยาลัยสายวิชาการ พนักงานมหาวิทยาลัยสายบริหาร และพนักงานมหาวิทยาลัยสายสนับสนุน ซึ่งแบ่งเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสนับสนุนวิชาการ กลุ่มวิชาชีพเฉพาะ กลุ่มสนับสนุนทั่วไป และกลุ่มอื่นที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด

ข้อ ๑๑ พนักงานมหาวิทยาลัยทั้ง ๓ ประเภท กำหนดเป็นตำแหน่งต่าง ๆ ดังนี้

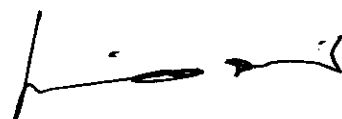
(ก) ตำแหน่งประเภทวิชาการ ทำหน้าที่สอนและวิจัย หรือทำหน้าที่วิจัยโดยเฉพาะ ได้แก่

- (๑) ศาสตราจารย์
- (๒) รองศาสตราจารย์
- (๓) ผู้ช่วยศาสตราจารย์
- (๔) อาจารย์
- (๕) นักวิจัย ซึ่งทำหน้าที่วิจัยโดยเฉพาะ
- (๖) ตำแหน่งอื่นที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด

(ข) ตำแหน่งประเภทผู้บริหารตามประกาศ ก.บ.ค.

(ค) ตำแหน่งประเภทสนับสนุนตามประกาศ ก.บ.ค.

ข้อ ๑๒ ให้ ก.บ.ค. กำหนดชื่อตำแหน่งและจัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่งไว้เป็นมาตรฐานทุกตำแหน่ง และในมาตรฐานกำหนดตำแหน่งให้ระบุชื่อของตำแหน่ง หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่ง ลักษณะงานที่ปฏิบัติและคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง โดยยึดหลักสมรรถนะที่เหมาะสมกับตำแหน่ง

ข้อ ๑๓ พนักงานมหาวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหารตามข้อ ๑๑ (ข) ให้เป็นผู้บังคับบัญชาบุคลากรในส่วนงานหรือหน่วยงานนั้น

ข้อ ๑๔ การรับบุคคลเข้าทำงานเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ให้ดำเนินการ โดยวิธีการสรรหาและคัดเลือกบุคคล ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.บ.ค. กำหนด

ข้อ ๑๕ บุคคลที่ได้รับการคัดเลือกให้บรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยในตำแหน่งใด ต้องมีคุณสมบัติทั่วไปและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๖ และต้องมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามข้อ ๑๒

การคัดเลือกบุคคลให้บรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามวรรคแรก ส่วนงานอาจคัดเลือกบุคคลที่มีอายุเกินกว่าหกสิบปีบริบูรณ์ได้ โดยให้คำนึงถึงความจำเป็นของส่วนงาน หน้าที่ความรับผิดชอบ เงินเดือนและค่าตอบแทนประกอบด้วย

การคัดเลือกบุคคลให้บรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามวรรคแรกส่วนงานอาจคัดเลือกบุคคลที่มีอายุเกินกว่าหกสิบห้าปีบริบูรณ์ได้ โดยคำนึงถึงความจำเป็นของส่วนงาน หน้าที่ความรับผิดชอบ เงินเดือนและค่าตอบแทนประกอบด้วย และให้เป็นการจ้างครั้งละไม่เกินหนึ่งปีงบประมาณ แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินวันสิ้นปีงบประมาณของปีที่บุคคลนั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์ และต้องไม่ดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหารตามข้อ ๑๑ (ข) ยกเว้นตำแหน่งอธิการบดีให้จ้างตามวาระการดำรงตำแหน่งของอธิการบดี

ข้อ ๑๖ พนักงานมหาวิทยาลัยที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใด ให้ได้รับเงินเดือนเงินประจำตำแหน่ง เงินค่าตอบแทนตามที่กำหนดไว้สำหรับตำแหน่งนั้น ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.บ.ค. กำหนด

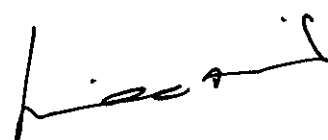
ข้อ ๑๗ การบรรจุบุคคลเข้าทำงานเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ให้อธิการบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอธิการบดี เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งพนักงานมหาวิทยาลัยตามข้อบังคับนี้

การบรรจุและแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง และลงนามในสัญญา

ให้พนักงานมหาวิทยาลัยที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งทำสัญญาการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยไว้กับมหาวิทยาลัย

กรณีการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการเงิน การพัสดุหรือตำแหน่งอื่นที่ ก.บ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่ามีความเสี่ยงต่อการทำให้เกิดความเสียหายต่อมหาวิทยาลัย ให้มหาวิทยาลัยหรือส่วนงานแล้วแต่กรณีจัดให้ผู้ที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งดังกล่าวทำสัญญาค้ำประกันไว้กับมหาวิทยาลัยด้วย

ระยะเวลาการจ้าง แบบสัญญาการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย แบบสัญญาค้ำประกันและวิธีการทำสัญญาดังกล่าวให้เป็นไปตามแบบที่ ก.บ.ค. กำหนด

ข้อ ๑๘ ผู้ได้รับการบรรจุเข้าเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใดตามข้อ ๑๔ อาจให้ทดลองปฏิบัติงานในตำแหน่งนั้นตามระยะเวลาที่ ก.บ.ค.กำหนด

ในระหว่างการทดลองปฏิบัติงาน หากปรากฏว่าไม่ผ่านการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงาน ให้ผู้บังคับบัญชารายงานตามลำดับจนเสนออธิการบดีพิจารณา และสามารถสั่งให้ออกจากงานได้ทันที โดยไม่ต้องรอให้ครบระยะเวลาทดลองปฏิบัติงาน

ผู้ถูกสั่งให้ออกจากงานเนื่องจากไม่ผ่านการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงาน ให้ถือเป็นเหมือนหนึ่งว่าไม่เคยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย แต่ทั้งนี้ไม่กระทบถึงการปฏิบัติงาน การรับเงินเดือนหรือผลประโยชน์อื่นใดที่ได้รับจากมหาวิทยาลัยในระหว่างที่ผู้นั้นทดลองปฏิบัติงาน

ข้อ ๑๙ การย้าย การตัดโอนตำแหน่งและอัตราเงินเดือน การเปลี่ยนตำแหน่งของพนักงานมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.บ.ค.กำหนด

หมวด ๔

การประเมินผลการปฏิบัติงาน

ข้อ ๒๐ ให้ส่วนงานจัดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัยทุกตำแหน่ง เพื่อพัฒนาพนักงานมหาวิทยาลัย และปรับปรุงการปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัย ให้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล โดยจัดให้มีการประเมิน ดังนี้

(๑) การประเมินผลการปฏิบัติงานประจำปีกำหนดให้ประเมินปีละสองครั้ง เพื่อนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาพนักงานมหาวิทยาลัยหรือปรับปรุงการปฏิบัติงาน การเปลี่ยนสัญญาปฏิบัติงาน การเลื่อนเงินเดือนการให้รางวัลประจำปีและค่าตอบแทนอื่นๆ การให้รางวัลใจและการบริหารงานบุคคลในเรื่องอื่นๆ

(๒) การประเมินเพื่อประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับความก้าวหน้าในสายอาชีพ

พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดมีผลการประเมินการปฏิบัติงานประจำปีตาม (๑) ต่ำกว่าเป้าหมายหรือมาตรฐานการปฏิบัติงานและอยู่ในเกณฑ์ต้องปรับปรุงติดต่อกันสองครั้งและส่วนงานได้ให้โอกาสพัฒนาและปรับปรุงการปฏิบัติงานแล้ว แต่ผลการประเมินการปฏิบัติงานยังต่ำกว่าเป้าหมายหรือมาตรฐานการปฏิบัติงาน ส่วนงานอาจเสนออธิการบดีพิจารณาสั่งให้ออกจากงาน โดยถือว่าสัญญาจ้างสิ้นสุด

หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผลการปฏิบัติงาน การให้โอกาสพัฒนาและปรับปรุงการปฏิบัติงาน และการสั่งให้ออกจากงาน ให้เป็นไปตามที่ ก.บ.ค.กำหนด

ข้อ ๒๑ การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัยตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๒๒ การประเมินเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ หรือตำแหน่งตามความก้าวหน้าของตำแหน่งประเภทสนับสนุน ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

หมวด ๕

เงินเดือน ค่าตอบแทน และการเลื่อนเงินเดือน

ข้อ ๒๓ อัตราเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง ของพนักงานมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามที่ ก.บ.ค. กำหนด โดยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย

บัญชีเงินเดือน เงินประจำตำแหน่งและหลักเกณฑ์การให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง ของพนักงานมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามบัญชีแนบท้ายข้อบังคับนี้

ค่าตอบแทน และค่าล่วงเวลาของพนักงานมหาวิทยาลัยที่ต้องกำหนดเป็นเกณฑ์กลางของ มหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามที่ ก.บ.ค.กำหนด

พนักงานมหาวิทยาลัยอาจได้รับเงินเพิ่มสำหรับตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษหรือเงินเพิ่มพิเศษสำหรับผู้ที่มี คุณวุฒิหรือความสามารถเป็นพิเศษ และเงินเพิ่มการครองชีพชั่วคราวตามภาวะเศรษฐกิจก็ได้ ทั้งนี้ ให้เป็น ไปตามที่ ก.บ.ค. กำหนด

ข้อ ๒๔ การปรับเงินเดือน ค่าตอบแทน และการปรับอัตราเงินเดือนตามคุณวุฒิของพนักงาน มหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามที่ ก.บ.ค.กำหนด

ข้อ ๒๕ การเลื่อนเงินเดือนพนักงานมหาวิทยาลัย ให้เลื่อนเงินเดือนปีละหนึ่งครั้ง และให้นำผลการ ประเมินการปฏิบัติงานตามข้อ ๒๐(๑) การรักษาจรรยาบรรณและวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัย ตลอดจน ความสามารถ และความอดสาหัสในการปฏิบัติงานเป็นองค์ประกอบในการประเมิน ตามหลักเกณฑ์และ วิธีการที่ ก.บ.ค.กำหนด

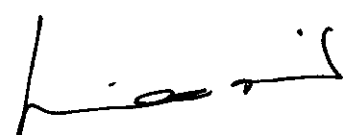
การเลื่อนเงินเดือน ให้อธิการบดีหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอธิการบดีเป็นผู้มีอำนาจเลื่อน เงินเดือนพนักงานมหาวิทยาลัย

หมวด ๖

การพัฒนาพนักงานมหาวิทยาลัย

ข้อ ๒๖ ให้ ก.บ.ค. มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดให้มีการวางแผนและดำเนินการพัฒนา พนักงานมหาวิทยาลัยอย่างเป็นระบบ สม่าเสมอ และต่อเนื่อง เพื่อให้พนักงานมหาวิทยาลัยมีความรู้ ความสามารถ ทักษะ และทัศนคติที่เหมาะสมกับงานที่ปฏิบัติ มีศักยภาพในการพัฒนาตนเองและเพื่อน ร่วมงาน

ข้อ ๒๗ ให้อธิการบดี หัวหน้าส่วนงานและผู้บังคับบัญชาทุกลำดับจัดให้มีการพัฒนาพนักงาน มหาวิทยาลัยซึ่งอยู่ใต้บังคับบัญชาเพื่อประ โยชน์และความเจริญก้าวหน้าของมหาวิทยาลัย โดยมีการจัดทำ แผนงานและจัดสรรเงิน เพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพของพนักงานมหาวิทยาลัยอย่างเหมาะสม

ข้อ ๒๘ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาพนักงานมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน จึงกำหนดให้มีการพัฒนาพนักงานมหาวิทยาลัยในลักษณะต่างๆ ดังนี้

- (๑) การไปศึกษา ฝึกอบรม ดูงาน ปฏิบัติงานวิจัย
- (๒) การไปเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ
- (๓) การไปปฏิบัติงานบริการทางวิชาการ
- (๔) การไปปฏิบัติงานอื่นใดที่จำเป็นและเหมาะสมเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาพนักงาน

มหาวิทยาลัย

หลักเกณฑ์และวิธีการพัฒนาพนักงานมหาวิทยาลัยตามวรรคแรก ให้เป็นไปตามที่ ก.บ.ค.กำหนด

หมวด ๗

สวัสดิการและสิทธิประโยชน์

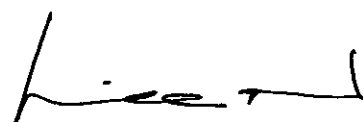
ข้อ ๒๙ ให้พนักงานมหาวิทยาลัยได้รับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ที่มหาวิทยาลัยจัดให้ดังนี้

- (๑) สวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล
- (๒) เงินช่วยเหลือเกี่ยวกับการศึกษานูตร
- (๓) เงินช่วยเหลือกรณีพนักงานมหาวิทยาลัยถึงแก่กรรม
- (๔) เงินสงเคราะห์กรณีพนักงานมหาวิทยาลัยถึงแก่กรรม
- (๕) เงินช่วยเหลือกรณีที่ได้รับอุบัติเหตุเนื่องจากการทำงาน
- (๖) การประกันอุบัติเหตุในระหว่างปฏิบัติหน้าที่พิเศษหรือนอกสถานที่
- (๗) สิทธิประโยชน์จากการเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพที่มหาวิทยาลัยได้จัดขึ้น
- (๘) สวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่น ๆ

กรณีพนักงานมหาวิทยาลัยที่ เป็นผู้ได้รับบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการไม่มีสิทธิได้รับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ตาม (๑) – (๓) แต่ให้ได้รับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ตามสิทธิของผู้ได้รับบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการจากทางราชการ

การรับสวัสดิการตาม (๑) – (๘) ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยหรือกฎหมายว่าด้วยการนั้น

ข้อ ๓๐ ให้คณะกรรมการสวัสดิการมหาวิทยาลัยและคณะกรรมการสวัสดิการของส่วนงานตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยทำหน้าที่เสนอแนะและให้ความเห็นเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ให้แก่พนักงานมหาวิทยาลัย และดูแลรับผิดชอบการจัดสวัสดิการตามข้อ ๒๙ (๘)

หมวด ๘
จรรยาบรรณและวินัย

ข้อ ๓๑ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องปฏิบัติและรักษาจรรยาบรรณและวินัยตามที่บัญญัติไว้ในข้อบังคับนี้ โดยเคร่งครัด

ข้อ ๓๒ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนตามนโยบาย คำสั่ง กฎ ข้อบังคับ ประกาศ และแบบธรรมเนียมของมหาวิทยาลัย รวมทั้งต้องถือและปฏิบัติตามจรรยาบรรณของพนักงานมหาวิทยาลัย

ข้อ ๓๓ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม

ห้ามพนักงานมหาวิทยาลัยอาศัยหรือยินยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น

ข้อ ๓๔ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ ระวังรักษาผลประโยชน์ของมหาวิทยาลัย และต้องไม่ประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่

ข้อ ๓๕ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องรักษาความลับของมหาวิทยาลัย

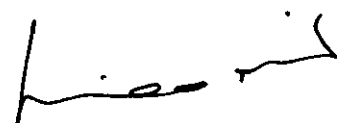
ข้อ ๓๖ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องอุทิศเวลาให้แก่งานของมหาวิทยาลัยและต้องปฏิบัติงานตรงต่อเวลาอย่างสม่ำเสมอ จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่มิได้

ข้อ ๓๗ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย และข้อบังคับของมหาวิทยาลัย แต่ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยหรือจะเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของมหาวิทยาลัย จะเสนอความเห็นทันทีเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้นก็ได้และเมื่อได้เสนอความเห็นแล้ว ถ้าผู้บังคับบัญชายืนยันให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิมผู้ได้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม

ข้อ ๓๘ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา การรายงานโดยปกปิดข้อความซึ่งควรต้องแจ้ง ถือว่าเป็นการรายงานเท็จด้วย

ข้อ ๓๙ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องสุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี ช่วยเหลือกันในการปฏิบัติหน้าที่ระหว่างพนักงานมหาวิทยาลัยและผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย และไม่กระทำการอย่างใดที่เป็นการก่อกวนแก่กัน

ข้อ ๔๐ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องให้การต้อนรับ ให้ความสะดวก ให้ความเป็นธรรมและสงเคราะห์แก่ผู้ติดต่อเกี่ยวกับงานในหน้าที่ของตนโดยไม่ชักช้า และด้วยความสุภาพเรียบร้อย โดยไม่ดูหมิ่นเหยียดหยามข่มเหงหรือกดขี่ผู้มาติดต่องานของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๔๑ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องไม่กระทำการหรือยินยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ของตน

ข้อ ๔๒ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ของตนมิให้เสื่อมเสีย และไม่กระทำการใดๆ อันทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๔๓ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องไม่ปฏิบัติงานอื่นใด ซึ่งจะเป็นการขัดกับวัตถุประสงค์หรือผลประโยชน์ของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๔๔ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องรักษาจรรยาบรรณพนักงานมหาวิทยาลัยตามข้อบังคับที่มหาวิทยาลัยกำหนด โดยมุ่งประสงค์ให้เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยที่ดี มีเกียรติและศักดิ์ศรี โดยเฉพาะในเรื่องดังต่อไปนี้

- (๑) การยืนหยัดและทำในสิ่งที่ถูกต้อง
- (๒) ความซื่อสัตย์สุจริตและความรับผิดชอบ
- (๓) การปฏิบัติงานในหน้าที่ด้วยความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้
- (๔) การปฏิบัติงานโดยไม่เลือกปฏิบัติ
- (๕) การมุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน

การประพฤติผิดจรรยาบรรณอย่างใด ถือเป็นการผิดวินัยหรือวินัยอย่างร้ายแรงให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๔๕ พนักงานมหาวิทยาลัยกระทำผิดวินัยต่อไปนี้ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

- (๑) กระทำผิดวินัยกรณีใดกรณีหนึ่งอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง
- (๒) ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าเจ็ดวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง กฎ ข้อบังคับ ประกาศและแบบธรรมเนียมของมหาวิทยาลัย

(๓) ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ ซึ่งถือว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่

(๔) ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ หรือประมาทเลินเล่อในหน้าที่จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง

(๕) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๖) ปฏิบัติผิดจรรยาบรรณของพนักงานมหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๔๖ ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ให้ความเป็นธรรมต่อผู้ได้บังคับบัญชา เสริมสร้างและพัฒนาให้ผู้ได้บังคับบัญชามีวินัย ป้องกันมิให้ผู้ได้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัย และดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ได้บังคับบัญชา ซึ่งมีกรณีอื่นมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย

ผู้บังคับบัญชาผู้ใดละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามความในข้อนี้ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวโดยไม่สุจริต ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัย

ข้อ ๔๗ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดฝ่าฝืนไม่รักษาและไม่ปฏิบัติตามวินัยที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ ผู้นั้นเป็นผู้กระทำความผิดวินัยและต้องได้รับโทษทางวินัย

โทษทางวินัยมี ๔ สถาน คือ

(๑) ภาคทัณฑ์

(๒) ตัดเงินเดือน

(๓) งดการเลื่อนเงินเดือนประจำปีในปีที่ถูกลงโทษทางวินัย

(๔) ปลดออก

ข้อ ๔๘ การลงโทษพนักงานมหาวิทยาลัยต้องสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความผิด และมีให้เป็นไปด้วยความพยายามโดยอคติ หรือ โทสะจริต หรือลงโทษผู้ที่ไม่ได้กระทำความผิด

การลงโทษให้ทำเป็นคำสั่ง และในคำสั่งลงโทษให้แสดงการกระทำที่เป็นความผิดทางวินัยรวมถึงระบุมติที่อาจอุทธรณ์และระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือโต้แย้งไว้ด้วย

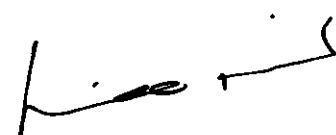
ข้อ ๔๙ การกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ให้ลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรืองดการเลื่อนเงินเดือนประจำปีในปีที่ถูกลงโทษทางวินัย ให้เหมาะสมกับการกระทำความผิด และหากมีเหตุผลหย่อนผ่อนโทษจะนำมาประกอบการพิจารณาโทษด้วยก็ได้ แต่จะใช้เหตุดังกล่าวมาเป็นเหตุงดโทษมิได้

การกระทำความผิดวินัยซึ่งผู้บังคับบัญชาเห็นว่าสมควรให้ลงโทษภาคทัณฑ์ ให้ผู้สั่งลงโทษกำหนดระยะเวลาในการลงโทษภาคทัณฑ์ไว้ด้วย

ข้อ ๕๐ ถ้าพนักงานมหาวิทยาลัยกระทำความผิดเล็กน้อย ผู้บังคับบัญชาอาจงดโทษและตัดเงินเดือนด้วยวาจาหรือเป็นลายลักษณ์อักษรก็ได้

ข้อ ๕๑ การกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ลงโทษปลดออก

ข้อ ๕๒ เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีความปรากฏต่ออธิการบดีหรือหัวหน้าส่วนงาน โดยมีพยานหลักฐานสนับสนุนว่าพนักงานมหาวิทยาลัยกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ให้มีการสอบสวนเพื่อให้ได้ความจริง และด้วยความยุติธรรมโดยไม่ชักช้าตามวิธีการต่ออธิการบดีหรือหัวหน้าส่วนงานเห็นสมควรภายในเวลาไม่เกินสี่สิบห้าวันนับแต่วันทราบเรื่อง

ในการสอบสวนตามวิธีการของอธิการบดีหรือหัวหน้าส่วนงาน ไม่เป็นการห้ามให้อธิการบดีหรือหัวหน้าส่วนงาน จะมอบหมายบุคคลใดเพื่อทำการสืบสวน แต่อย่างไรก็ตามในการสืบสวนหรือสอบสวน จะต้องเป็นไปเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงตามข้อกล่าวหาและต้องให้อีกโอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อกล่าวหาและชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา เมื่อดำเนินการแล้วถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยก็ให้ดำเนินการตามข้อ ๔๘

ในกรณีที่เป็นการมีความผิดปรากฏชัดแจ้งตามที่คณะกรรมการจรรยาบรรณและวินัยกำหนด จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนก็ได้

ข้อ ๕๓ การดำเนินการทางวินัยแก่พนักงานมหาวิทยาลัยซึ่งมีกรณีกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้อธิการบดีแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนและในการสอบสวนต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา เมื่อดำเนินการแล้วถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยก็ให้ดำเนินการตามข้อ ๕๑ ต่อไป

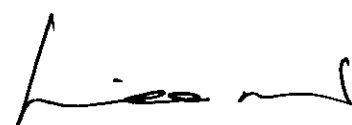
หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณาการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๕๔ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา หรือกระทำความผิดต่อกฎหมายที่มีโทษทางอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำไปโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากมหาวิทยาลัยไปแล้ว อธิการบดียังมีอำนาจสั่งลงโทษปลดออกได้ เว้นแต่พนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้นตาย

ข้อ ๕๕ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา หรือกระทำความผิดต่อกฎหมายที่มีโทษทางอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำไปโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ อธิการบดีมีอำนาจสั่งพักงานพนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้นเพื่อรอฟังผลการสอบสวนหรือการพิจารณาคดีได้ แต่ถ้าภายหลังปรากฏผลการสอบสวนหรือคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้นั้นมิได้กระทำความผิด ให้อธิการบดีสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติงานในตำแหน่งเดิมหรือในตำแหน่งระดับเดียวกันที่จะต้องใช้คุณสมบัติเฉพาะที่ผู้นั้นมีอยู่

หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสั่งพักงาน ระยะเวลาให้พักงาน เงินเดือนของผู้ถูกสั่งพักงาน ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการจรรยาบรรณและวินัยกำหนด

ข้อ ๕๖ เมื่อผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้เสนอคณะกรรมการจรรยาบรรณและวินัยพิจารณาให้ความเห็นก่อนและให้อธิการบดีสั่งการตามที่เห็นสมควร

หมวด ๕

การพ้นสภาพจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย

ข้อ ๕๗ พนักงานมหาวิทยาลัยพ้นสภาพจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ครบเกษียณอายุงาน

(๓) ได้รับอนุญาตให้ลาออก หรือการลาออกมีผลตามข้อ ๕๘

(๔) ถูกสั่งให้ออกตามข้อ ๑๘ วรรคสอง หรือข้อ ๒๐ วรรคสอง หรือข้อ ๖๐

(๕) ถูกสั่งลงโทษปลดออก

(๖) ครบกำหนดระยะเวลาการจ้างตามสัญญา

ให้พนักงานมหาวิทยาลัยเกษียณอายุงานในวันสิ้นปีงบประมาณของปีที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ทั้งนี้ ส่วนงานอาจพิจารณาจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยที่มีอายุเกินกว่าหกสิบปีบริบูรณ์ต่อไปจนถึงวันสิ้นปีงบประมาณของปีที่มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ได้ การจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยที่มีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ต่อไปนั้น สามารถดำเนินการได้ตามความจำเป็นของส่วนงาน โดยครอบคลุมพนักงานมหาวิทยาลัยตามข้อ ๑๑ ทั้ง ๓ ประเภท

กรณีที่ส่วนงานมีความจำเป็นอาจจ้างผู้มีอายุเกินกว่าหกสิบห้าปีบริบูรณ์เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยต่อไปได้ โดยเป็นการจ้างครั้งละไม่เกินหนึ่งปีงบประมาณ แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินวันสิ้นปีงบประมาณของปีที่มีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์ และต้องไม่ดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหารตามข้อ ๑๑ (ข) ยกเว้นการจ้างผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี ให้จ้างได้ตามวาระการดำรงตำแหน่งของอธิการบดี

การดำเนินการตามวรรคสองและวรรคสามให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ ก.บ.ค. กำหนด โดยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย

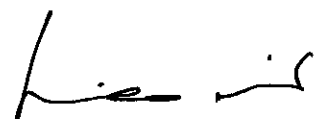
การจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยผู้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี ผู้ช่วยอธิการบดี หัวหน้าส่วนงาน รองหัวหน้าส่วนงาน หัวหน้าภาควิชา รองหัวหน้าภาควิชา ผู้อำนวยการโรงพยาบาล รองผู้อำนวยการโรงพยาบาล รวมถึงหัวหน้าและรองหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาที่มีอายุเกินกว่าหกสิบปี ให้ดำเนินการตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๕๘ วิธีการลาออก การอนุญาตให้ลาออก และการยับยั้งการลาออก ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ ก.บ.ค. กำหนด

ข้อ ๕๙ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดมีกรณีดังต่อไปนี้ ให้อธิการบดีสั่งให้ออกจากงานได้

(๑) ปราบกฏหลักฐานเป็นประจักษ์ว่าพนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้นเจ็บป่วยจนไม่สามารถปฏิบัติงานของตนได้โดยสม่ำเสมอ

(๒) มีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๖(ข)(๑)(๒)(๔) (๕) หรือ (๖)

(๓) ขาดคุณสมบัติตามข้อ ๖(ก)(๒)

(๔) เมื่อมีการยุบเลิกส่วนงาน หรือยุบตำแหน่งที่พนักงานมหาวิทยาลัยครองอยู่ เว้นแต่ ก.บ.ค. พิจารณาเห็นว่ามีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงาน อาจให้ดำรงตำแหน่งและปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้

(๕) ถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๖) ถูกสอบสวนว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ผลการสอบสวนไม่อาจลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงได้ แต่คณะกรรมการจรรยาบรรณและวินัยพิจารณาแล้ว เห็นว่าถ้าให้ทำหน้าที่ต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่มหาวิทยาลัย

ข้อ ๖๐ เมื่อพนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร ให้อธิการบดีสั่งให้ผู้นั้นออกจากงาน

ในกรณีที่มิมีเหตุผลความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงาน อธิการบดีอาจพิจารณา สงวนตำแหน่งของพนักงานมหาวิทยาลัยนั้นไว้เพื่อบรรจุและแต่งตั้งให้เข้าปฏิบัติงานเมื่อพ้นจากราชการทหาร

ข้อ ๖๑ เมื่ออธิการบดีหรือหัวหน้าส่วนงานได้สั่งให้พนักงานมหาวิทยาลัยออกจากงาน หรือสั่งลงโทษทางวินัยเรื่องใดไปแล้วให้รายงานสภามหาวิทยาลัยทราบ

หมวด ๑๐

เงินชดเชย

ข้อ ๖๒ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดพ้นสภาพการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตามข้อ ๕๙ (๒)(๔)(๖) หรือข้อ ๕๕ ให้มีสิทธิได้รับเงินชดเชย ตามอัตราดังต่อไปนี้

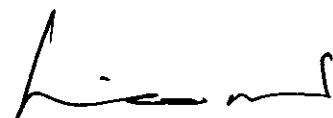
(๑) เมื่อปฏิบัติงานติดต่อกันครบหนึ่งร้อยยี่สิบวัน แต่ไม่ครบหนึ่งปี ให้ได้รับเงินชดเชยไม่น้อยกว่าหนึ่งเท่าของอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๒) เมื่อปฏิบัติงานติดต่อกันครบหนึ่งปี แต่ไม่ครบสามปี ให้ได้รับเงินชดเชยไม่น้อยกว่าสามเท่าของอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๓) เมื่อปฏิบัติงานติดต่อกันครบสามปี แต่ไม่ครบหกปี ให้ได้รับเงินชดเชยไม่น้อยกว่าหกเท่าของเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๔) เมื่อปฏิบัติงานติดต่อกันครบหกปี แต่ไม่ครบสิบปี ให้ได้รับเงินชดเชยไม่น้อยกว่าแปดเท่าของเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๕) เมื่อปฏิบัติงานติดต่อกันครบสิบปีขึ้นไป ให้ได้รับเงินชดเชยไม่น้อยกว่าสิบเท่าของอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้าย

ข้อ ๖๓ มหาวิทยาลัยไม่ต้องจ่ายเงินชดเชย ให้แก่พนักงานมหาวิทยาลัย ซึ่งพ้นสภาพการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ในกรณีที่ถูกลงโทษปลดออกจากงาน รวมถึงกรณีที่พนักงานมหาวิทยาลัยประสงค์ลาออกก่อนครบกำหนดระยะเวลาการจ้างตามสัญญา

หมวด ๑๑

การอุทธรณ์และการร้องทุกข์

ข้อ ๖๔ พนักงานมหาวิทยาลัยที่เห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคำสั่งลงโทษทางวินัย มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ข้อ ๖๕ พนักงานมหาวิทยาลัยที่เห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือมีความคับข้องใจเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ยกเว้นกรณีการสั่งลงโทษหรือการตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย มีสิทธิร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้ทราบเหตุดังกล่าว

ข้อ ๖๖ หลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาเรื่องอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

บทเฉพาะกาล

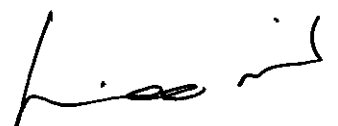
ข้อ ๖๗ ในระหว่างที่ยังมิได้ออกข้อบังคับหรือประกาศเพื่อปฏิบัติการตามข้อบังคับนี้ ให้นำกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือประกาศที่ใช้อยู่ในขณะที่ยังบังคับใช้โดยอนุโลมเท่าที่ไม่ขัดกับข้อบังคับนี้ ซึ่งไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ข้อบังคับนี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ ๖๘ การดำเนินการใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับพนักงานมหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุนซึ่งได้ดำเนินการอยู่ ก่อนที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการต่อไปได้ตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่งหรือประกาศนั้นๆ จนแล้วเสร็จ

ข้อ ๖๙ ระยะเวลาการจ้างตามสัญญาที่พนักงานมหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุนทำไว้กับมหาวิทยาลัย และยังไม่ครบกำหนดระยะเวลาการจ้างตามสัญญา ให้สัญญานั้นมีผลบังคับต่อไปจนกว่าจะครบกำหนดสัญญา

บรรดาเงื่อนไข และสิทธิประโยชน์ที่มีอยู่ตามสัญญาของพนักงานมหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุนให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้

ข้อผูกพันตามสัญญาอื่นใดที่พนักงานมหาวิทยาลัยได้ทำไว้กับมหาวิทยาลัยในขณะที่เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุนเดิม ให้ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไป

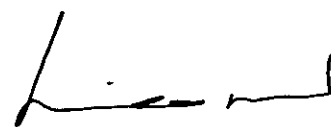
ข้อ ๗๐ ข้าราชการหรือลูกจ้างที่แสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยให้นับอายุงาน
ตั้งแต่วันที่เปลี่ยนสถานภาพเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

(ศาสตราจารย์นายแพทย์วิจารณ์ พานิช)

นายกสภามหาวิทยาลัยมหิดล

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล
ว่าด้วยวินัย การดำเนินการและการลงโทษทางวินัย
พ.ศ. ๒๕๕๕

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างในสังกัดมหาวิทยาลัย ตลอดจนหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข การสอบสวนพิจารณาทางวินัย การลงโทษทางวินัย เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นมาตรฐานเดียวกัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๔(๓) และมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ สภามหาวิทยาลัยมหิดล ในการประชุมครั้งที่ ๔๖๖ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕ จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยวินัย การดำเนินการและการลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๕”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขการสอบสวนพิจารณาทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๐

(๒) ข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๔๘

บรรดาข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศหรือคำสั่งอื่นในส่วนที่ได้กำหนดไว้แล้วในข้อบังคับนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยมหิดล

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล

“คณบดี” หมายความว่า ผู้อำนวยการสถาบัน ศูนย์ หรือ ส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ตามประกาศของมหาวิทยาลัย

ตำแหน่งผู้บริหาร หมายความว่า ตำแหน่งประเภผู้บริหารตามประกาศมหาวิทยาลัยมหิดล เรื่อง ชื่อตำแหน่ง และมาตรฐานกำหนดตำแหน่งของพนักงานมหาวิทยาลัย

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่สังกัดมหาวิทยาลัย

“พนักงานมหาวิทยาลัย” หมายความว่า บุคคลที่ได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้ทำงานในมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ และรวมถึงพนักงานมหาวิทยาลัยทุกประเภทที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้เข้าทำงานในมหาวิทยาลัย

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างประจำและลูกจ้างชั่วคราวซึ่งจ้างจากเงินงบประมาณแผ่นดิน

“ลูกจ้างเงินรายได้” หมายความว่า ลูกจ้างของมหาวิทยาลัยซึ่งจ้างจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงาน

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า อธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบันหรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น ที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ตามประกาศของมหาวิทยาลัย

“ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย ลูกจ้าง ลูกจ้างเงินรายได้ ซึ่งสังกัดมหาวิทยาลัยมหิดล

ข้อ ๕ ให้อธิการบดีรักษาการตามข้อบังคับนี้ และมีอำนาจออกประกาศ คำสั่ง หรือการอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อปฏิบัติตามข้อบังคับนี้

หมวด ๑

วินัยและการรักษาวินัย

ข้อ ๖ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยต้องรักษาวินัยและจรรยาบรรณโดยเคร่งครัดอยู่เสมอ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อห้าม หรือไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดทางวินัยที่กำหนด ผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัยและจะต้องได้รับโทษทางวินัยตามที่กฎหมาย บัญญัติไว้ตามประเภทของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย ดังนี้

- (๑) ข้าราชการเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
- (๒) พนักงานมหาวิทยาลัยเป็นไปตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงาน มหาวิทยาลัย
- (๓) ลูกจ้างเป็นไปตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ
- (๔) ลูกจ้างเงินรายได้เป็นไปตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงาน มหาวิทยาลัย

หมวด ๒

การดำเนินการทางวินัย

ข้อ ๗ การดำเนินการตามข้อบังคับนี้ ให้ดำเนินการด้วยความโปร่งใส เป็นธรรมและรวดเร็วโดยคำนึงถึงสิทธิ ในการโต้แย้งคัดค้านของผู้ถูกกล่าวหา และดำเนินการสอบสวนโดยไม่ชักช้า

ข้อ ๘ หากความในข้อบังคับนี้มีได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ การนับระยะเวลาให้นับวันแรกแห่งระยะเวลานั้นรวมเข้าด้วย แต่ถ้าเป็นกรณีขยายเวลาให้นับวันต่อจากวันสุดท้ายของระยะเวลาเดิมเป็นวันเริ่มระยะเวลาที่ขยายออกไป ส่วนเวลาสิ้นสุด ถ้าวันสุดท้ายเป็นวันหยุดทำการตามประกาศของทางราชการ หรือตามประเพณี หรือตามที่มหาวิทยาลัย กำหนด ให้นับวันเริ่มเปิดทำการใหม่เป็นวันสุดท้ายของระยะเวลา

ข้อ ๙ บรรดาพยานหลักฐานที่เป็นเอกสารและหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการสอบสวน เช่น รายงานการสอบสวน หนังสือเชิญประชุมหรือหนังสือเรียกพยานหลักฐาน เป็นต้น ให้คณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจ กำหนดชั้นความลับเอกสารเกี่ยวกับการสอบสวนและปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการรักษาความลับของราชการ

ข้อ ๑๐ ข้าราชการ หรือพนักงานมหาวิทยาลัย หรือลูกจ้างเงินรายได้ หรือลูกจ้าง ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำ ผิดวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา หรือข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการ บริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย หรือระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ ตามลำดับ แล้วแต่กรณี โดยมีพยานหลักฐานตามสมควรว่าได้กระทำผิดวินัย หรือความปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาว่าผู้ปฏิบัติงาน ในมหาวิทยาลัยกระทำผิดวินัย ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๑๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยพลัน เว้นแต่กรณีความผิด

ที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่ ก.พ.อ. หรือคณะกรรมการจรรยาบรรณและวินัยกำหนดแล้วแต่กรณี จะไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ได้ แต่ต้องให้ผู้ถูกลงกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาเพื่อโต้แย้งหรือชี้แจงหรือป้องกันสิทธิของตนเองได้

ข้อ ๑๑ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ให้อธิการบดีเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยที่มีใช้ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้อธิการบดีหรือคณบดีเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

กรณีที่ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย ได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติงานที่ส่วนงานอื่นนอกต้นสังกัดและมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ไม่ว่าจะเป็นวินัยอย่างร้ายแรงหรือวินัยที่มีใช้ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้อธิการบดีเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๑๒ ในกรณีที่อธิการบดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือวินัยที่มีใช้ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้นายกสภามหาวิทยาลัยโดยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยองค์ประกอบ จำนวน คุณสมบัติของคณะกรรมการสอบสวน ให้เป็นไปตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด

ข้อ ๑๓ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งจากข้าราชการและหรือพนักงานมหาวิทยาลัยรวมกันแล้วมีจำนวนอย่างน้อยสามคน ประกอบด้วย ประธานกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้บริหารที่ไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และกรรมการอีกอย่างน้อยสองคน โดยให้กรรมการสอบสวนคนหนึ่งเป็นเลขานุการและอาจมีผู้ช่วยเลขานุการด้วยก็ได้

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการ ให้แต่งตั้งข้าราชการอย่างน้อยหนึ่งคนเป็นกรรมการในคณะกรรมการสอบสวนตามวรรคแรก ในกรณีที่จำเป็นอาจแต่งตั้งข้าราชการนอกสังกัดมหาวิทยาลัยร่วมเป็นกรรมการสอบสวนด้วยก็ได้

กรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนต้องดำรงตำแหน่งนิติกร หรือเป็นผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมายที่เป็นผู้มีประสบการณ์ด้านการสอบสวนทางวินัย ร่วมเป็นกรรมการด้วย

การแต่งตั้งบุคคลเป็นคณะกรรมการสอบสวน ให้ผู้แต่งตั้งคำนึงถึงเหตุแห่งการใช้สิทธิคัดค้านตามความในข้อ ๑๖ ด้วย

เมื่อมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว แม้ภายหลังประธานกรรมการจะพ้นจากตำแหน่งบริหารหรือดำรงตำแหน่งต่ำกว่าหรือเทียบได้ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา ก็ไม่กระทบถึงการที่ได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการ

การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนที่มีใช้ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการตามข้อ ๑๑ วรรคสอง อาจแต่งตั้งบุคคลตามข้อ ๑๓ วรรคแรกเป็นคณะกรรมการสอบสวนก็ได้

ข้อ ๑๔ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องระบุชื่อ ตำแหน่งและสังกัดของผู้ถูกกล่าวหา เรื่องที่กล่าวหา ชื่อและตำแหน่งของผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวนและผู้ช่วยเลขานุการ (ถ้ามี) ทั้งนี้ให้มีสาระสำคัญตามแบบ สว.๑ ท้ายข้อบังคับนี้

การเปลี่ยนแปลงตำแหน่งของผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวน ไม่กระทบถึงการที่ได้รับแต่งตั้งตามวรรคแรก

ข้อ ๑๕ เมื่อมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ในกรณีนี้ให้มอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับด้วย ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหา

ไม่ยอมรับทราบคำสั่ง หรือไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบได้ ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีหนังสือพร้อมส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ในกรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้นเจ็ดวันนับแต่วันที่ส่งหนังสือพร้อมสำเนาคำสั่งดังกล่าว ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว

(๒) การแจ้งคำสั่งตาม (๑) ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบด้วยว่าผู้ถูกกล่าวหาจะมีสิทธิคัดค้านประธานกรรมการสอบสวน และกรรมการสอบสวน พร้อมแจ้งรายละเอียดการดำเนินการตามข้อ ๑๗ ให้ทราบด้วย

(๓) ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหาทั้งหมดรวมทั้งหลักฐานการรับทราบหรือถือว่ารับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนของผู้ถูกกล่าวหา ให้ประธานกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการต่อไป และให้ประธานกรรมการสอบสวนลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๑๖ ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิคัดค้านผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวน ถ้าผู้นั้นมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายเหตุประกอบกัน ดังต่อไปนี้

- (๑) รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่กระทำการตามเรื่องที่กล่าวหา
- (๒) มีประโยชน์ได้เสียในเรื่องที่สอบสวน
- (๓) มีสาเหตุโกรธเคืองผู้ถูกกล่าวหา
- (๔) เป็นผู้กล่าวหาหรือเป็นคู่หมั้น คู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดามารดา หรือร่วมบิดาหรือร่วมมารดาของผู้ถูกกล่าวหา
- (๕) เป็นเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ของผู้ถูกกล่าวหา
- (๖) เป็นหรือเคยเป็นผู้แทนโดยชอบธรรม หรือผู้พิทักษ์ หรือผู้แทน หรือตัวแทนของผู้ถูกกล่าวหา
- (๗) มีเหตุอื่นใดซึ่งอาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลางหรือเสียความเป็นธรรม

กรณีการอ้างตาม (๗) ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องแสดงหลักฐานประกอบการคัดค้านที่เพียงพอทำให้เห็นได้ถึงความเป็นกลางหรือเสียความเป็นธรรม

ข้อ ๑๗ การคัดค้านกรรมการสอบสวน ให้ผู้ถูกกล่าวหาทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนภายในสิบห้าวันนับแต่วันรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือวันทราบเหตุแห่งการคัดค้าน โดยแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านไว้ในหนังสือคัดค้านด้วยว่าจะทำให้การสอบสวนไม่ได้รับความจริงและความยุติธรรมอย่างไร ในการนี้ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนส่งสำเนาหนังสือคัดค้านและแจ้งวันที่ได้รับหนังสือคัดค้านดังกล่าวให้ประธานกรรมการสอบสวนทราบและรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

ในการพิจารณาเรื่องคัดค้าน ผู้ซึ่งถูกคัดค้านอาจทำคำชี้แจงได้ หากผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าหนังสือคัดค้านมีเหตุผลรับฟังได้ ให้สั่งให้ผู้ซึ่งถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวน หากเห็นว่าหนังสือคัดค้านไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะรับฟังได้ ให้สั่งยกคำคัดค้านนั้น โดยให้สั่งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับหนังสือคัดค้าน ทั้งนี้ให้แสดงเหตุผลในการพิจารณาสั่งการดังกล่าวด้วย พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบ แล้วส่งเรื่องให้คณะกรรมการสอบสวนรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนโดยเร็ว การสั่งยกคำคัดค้านให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่สั่งการอย่างใดอย่างหนึ่งภายในสิบห้าวันตามวรรคสอง ให้ถือว่าผู้ซึ่งถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวน โดยให้เลขานุการรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการแต่งตั้งกรรมการสอบสวนต่อไป

การพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวน ไม่กระทบถึงการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ข้อ ๑๘ ในกรณีที่ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนเห็นว่าตนเองมีเหตุอันอาจถูกคัดค้านตามข้อ ๑๖ หรือมีคุณสมบัติไม่ตรงตามข้อ ๑๓ ให้กรรมการสอบสวนผู้นั้นรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อพิจารณาและให้นำข้อ ๑๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๑๙ ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ามีความผิดสมควร หรือจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยน เพิ่มหรือลดจำนวนผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวน ให้ดำเนินการได้โดยแสดงเหตุแห่งการสั่งนั้นไว้ด้วย และให้นำข้อ ๑๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

การเปลี่ยนผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ไม่กระทบถึงการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ข้อ ๒๐ คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่สอบสวนตามหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาที่กำหนดในข้อบังคับนี้ เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงในเรื่องที่กล่าวหาและดูแลให้เกิดความยุติธรรมตลอดกระบวนการสอบสวน ในการนี้ ให้กรรมการสอบสวนรวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหาเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา และจัดบันทึกการประชุมไว้ทุกครั้งที่มีการสอบสวนด้วย

ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ห้ามบุคคลอื่นเข้าร่วมฟังการสอบสวน

ข้อ ๒๑ เมื่อประธานกรรมการสอบสวนได้รับเรื่องตามข้อ ๑๕ แล้ว ให้ดำเนินการประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาวางแผนทางในการสอบสวน

ข้อ ๒๒ การประชุมคณะกรรมการสอบสวนต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม เว้นแต่การประชุมตามข้อ ๒๕ และข้อ ๓๘ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสองในสาม แต่ทั้งนี้ต้องไม่น้อยกว่าสามคน

การประชุมคณะกรรมการสอบสวนต้องมีประธานกรรมการอยู่ร่วมประชุมด้วย ในกรณีจำเป็นที่ประธานกรรมการสอบสวนไม่สามารถเข้าร่วมประชุมได้ ให้กรรมการสอบสวนที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่แทนประธานกรรมการ

ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานบุคคล ต้องมีกรรมการสอบสวนเข้าประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด จึงจะสอบสวนได้

การลงมติของที่ประชุมคณะกรรมการสอบสวน ให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๒๓ เพื่อให้การสอบสวนเป็นไปด้วยความรวดเร็วและเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนภายในกำหนดระยะเวลาดังนี้

(๑) ดำเนินการประชุมเพื่อวางแผนแนวทางการสอบสวนตามข้อ ๒๑ แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามข้อ ๒๔ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ประธานกรรมการได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

(๒) รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ดำเนินการตาม (๑) แล้วเสร็จ

(๓) ประชุมเพื่อพิจารณาพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเพื่อแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ดำเนินการตาม (๒) แล้วเสร็จ

(๔) รวบรวมพยานหลักฐานของผู้ถูกกล่าวหาให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้นำดำเนินการตาม (๓) แล้วเสร็จ

(๕) ประชุมพิจารณาลงมติและทำรายงานการสอบสวนเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนภายในสิบห้าวันนับแต่ดำเนินการตาม (๔) แล้วเสร็จ

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สามารถดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) ให้คณะกรรมการสอบสวนรายงานเหตุที่ทำให้การสอบสวนไม่แล้วเสร็จต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อขอขยายระยะเวลาการสอบสวน ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งขยายระยะเวลาดำเนินการได้ตามความจำเป็นครั้งละไม่เกินสามสิบวัน ทั้งนี้ ให้ยื่นคำขอขยายระยะเวลาก่อนสิ้นสุดกำหนดเวลาตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) แล้วแต่กรณี

การสอบสวนเรื่องใดที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานเหตุที่ดำเนินการไม่แล้วเสร็จให้อธิการบดีทราบเพื่อติดตามและเร่งรัดการสอบสวนต่อไป

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายในสองร้อยเจ็ดสิบวัน ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานเหตุที่ดำเนินการไม่แล้วเสร็จให้อธิการบดีเพื่อขอขยายระยะเวลาการสอบสวน ในกรณีเช่นนี้ให้อธิการบดีเสนอสภามหาวิทยาลัยหรือผู้ที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมายเพื่อพิจารณาขยายระยะเวลาดำเนินการได้ตามความจำเป็นครั้งละไม่เกินหกสิบวัน ทั้งนี้ ให้ยื่นคำขอขยายก่อนสิ้นสุดระยะเวลาสองร้อยเจ็ดสิบวัน

ข้อ ๒๔ เมื่อได้พิจารณาเรื่องที่กล่าวหาและวางแนวทางการสอบสวนตามข้อ ๒๑ แล้ว

(๑) ให้คณะกรรมการสอบสวนมีหนังสือเรียกผู้ถูกกล่าวหาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่กล่าวหาให้ทราบว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร ในกรณีนี้ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งด้วยว่าผู้ถูกกล่าวหาจะมีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๕

การแจ้งตาม (๑) ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๒ ท้ายข้อบังคับนี้ โดยทำเป็นสองฉบับเพื่อมอบให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย

(๒) เมื่อได้ดำเนินการตาม(๑) แล้ว ให้ถามผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาได้ให้ถ้อยคำอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการดังนี้

๒.๑ กรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าการกระทำตามที่ถูกกล่าวหาดังกล่าวเป็นความผิดวินัยกรณีใด หากผู้ถูกกล่าวหา ยังคงยืนยันตามที่รับสารภาพ ให้บันทึกถ้อยคำรับสารภาพรวมทั้งเหตุผล ในการรับสารภาพ (ถ้ามี) และสาเหตุแห่งการกระทำไว้ด้วย ในกรณีเช่นนี้คณะกรรมการสอบสวนจะไม่ทำการสอบสวนต่อไปก็ได้ หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์อันเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหาโดยละเอียด จะทำการสอบสวนต่อไปตามควรแก่กรณีก็ได้แล้วดำเนินการตามข้อ ๓๘ และข้อ ๓๙ ต่อไป

๒.๒ กรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาแล้วดำเนินการตามข้อ ๒๕ ต่อไป

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาพบคณะกรรมการสอบสวนแล้ว แต่ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา หรือไม่มารับทราบข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนส่งบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว.๒

ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกล่ามถาม ท้ายของผู้ถูกล่ามถาม ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือสถานที่ติดต่อที่ผู้ถูกล่ามถามแจ้งให้ทราบ พร้อมทั้งมีหนังสือสอบถามผู้ถูกล่ามถามว่าได้กระทำการ ตามที่ถูกล่ามถามหรือไม่ การแจ้งข้อกล่าวหาในกรณีเช่นนี้ ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๒ เป็นสามฉบับ เพื่อเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ ส่งให้ผู้ถูกล่ามถามสองฉบับโดยให้ผู้ถูกล่ามถามเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกล่ามถามลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปีที่รับทราบอีกหนึ่งฉบับและส่งกลับคืนมารวมไว้ในสำนวนการสอบสวน เมื่อล่วงพ้นสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้นำดำเนินการดังกล่าวแม้จะไม่ได้รับแบบ สว. ๒ คืนให้ถือว่าผู้ถูกล่ามถามได้ทราบ ข้อกล่าวหาแล้ว และให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการตาม ๒.๒ วรรคแรกต่อไป

ข้อ ๒๕ เมื่อได้ดำเนินการตามข้อ ๒๔ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพื่อรวบรวม พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาและดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุน ข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกล่ามถามได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราหรือข้อใด หากเห็นว่าตามพยานหลักฐานที่รวบรวมได้ไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะสนับสนุนข้อกล่าวหาหรือการกระทำ ของผู้ถูกล่ามถามไม่เป็นความผิด ให้คณะกรรมการสอบสวนทำรายงานผลการสอบสวนพร้อมแสดงเอกสารหลักฐาน ต่อผู้สั่งแต่งตั้งเพื่อสั่งยุติเรื่องหรือดำเนินการตามที่เห็นสมควรต่อไป แต่ถ้าเห็นว่าตามพยานหลักฐานที่รวบรวมได้ สามารถพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกล่ามถามได้ให้ดำเนินการดังนี้

(๑) มีหนังสือเรียกผู้ถูกล่ามถามมาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา โดยระบุข้อกล่าวหาที่ปรากฏตาม พยานหลักฐานว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใดหรือข้อใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา เท่าที่มีให้ทราบ โดยระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับพยาน บุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ ทั้งนี้การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้ทำ บันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ ท้ายข้อบังคับนี้ โดยทำเป็นสองฉบับเพื่อมอบให้ผู้ถูกล่ามถามหนึ่งฉบับ เก็บไว้ใน สำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกล่ามถามลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย

(๒) ให้คณะกรรมการสอบสวนถามผู้ถูกล่ามถามว่าจะยืนยันคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือหรือไม่ ถ้าผู้ถูกล่ามถามประสงค์จะยืนยันคำชี้แจงเป็นหนังสือ ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสผู้ถูกล่ามถามยืนยันคำชี้แจง ในเวลาอันสมควร แต่อย่างช้าไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหา ในการนี้ คณะกรรมการสอบสวนต้องให้โอกาสผู้ถูกล่ามถามได้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน หรือให้ถ้อยคำเพิ่มเติมรวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วย

(๓) ในกรณีที่ผู้ถูกล่ามถามไม่ประสงค์จะยืนยันคำชี้แจงเป็นหนังสือ ให้คณะกรรมการสอบสวน ดำเนินการให้ผู้ถูกล่ามถามให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาโดยเร็ว การนำสืบแก้ข้อกล่าวหาผู้ถูกล่ามถามจะนำ พยานหลักฐานมาเองหรือจะอ้างพยานหลักฐานแล้วขอให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานหลักฐานนั้นมาก็ได้

ในกรณีที่ผู้ถูกล่ามถามมาพบคณะกรรมการสอบสวนแล้ว แต่ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบหรือไม่มา รับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนส่งบันทึกมีสาระสำคัญ ตามแบบ สว. ๓ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกล่ามถาม ท้ายของผู้ถูกล่ามถามซึ่งปรากฏตามหลักฐาน ของทางราชการหรือสถานที่ติดต่อที่ผู้ถูกล่ามถามแจ้งให้ทราบ พร้อมทั้งมีหนังสือขอให้ผู้ถูกล่ามถามชี้แจง นัดมาให้ ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา การแจ้งในกรณีนี้ ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ เป็นสามฉบับเพื่อเก็บไว้ ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ ส่งให้ผู้ถูกล่ามถามสองฉบับ โดยให้ผู้ถูกล่ามถามเก็บไว้หนึ่งฉบับและให้ผู้ถูกล่ามถาม ลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปีที่รับทราบส่งกลับคืนมารวมไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ เมื่อล่วงพ้นสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้นำดำเนินการดังกล่าว แม้จะไม่ได้รับแบบ สว. ๓ คืนหรือไม่ได้รับคำชี้แจงจากผู้ถูกล่ามถาม

หรือผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำตามนัด ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาแล้วและไม่ประสงค์ที่จะแก้ข้อกล่าวหา ในกรณีเช่นนี้คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนต่อไปก็ได้ หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจะสอบสวนต่อไปตามสมควรแก่กรณีได้ แล้วดำเนินการตามข้อ ๓๘ และข้อ ๓๙ ต่อไป แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาขอให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือขอรับแก้ข้อกล่าวหาก่อนที่คณะกรรมการสอบสวนจะเสนอสำนวนการสอบสวนตามข้อ ๓๙ โดยมีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามที่ผู้ถูกกล่าวหาร้องขอ

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานต่างๆเสร็จแล้ว ให้ดำเนินการตามข้อ ๓๘ และข้อ ๓๙ ต่อไป

ข้อ ๒๖ การนำเอกสารหรือวัตถุมาใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนบันทึกไว้ด้วยว่าได้มาอย่างไร จากผู้ใด และเมื่อใด

เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนให้ใช้ต้นฉบับ แต่ถ้าไม่อาจนำต้นฉบับมาได้ จะใช้สำเนาที่กรรมการสอบสวนหรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบรับรองว่าเป็นสำเนาถูกต้องได้

ถ้าต้นฉบับเอกสารหาไม่ได้เพราะสูญหายหรือบุบสลาย ถูกทำลายหรือโดยเหตุประการอื่น จะให้นำสำเนามาใช้เป็นพยานหลักฐานหรือนำพยานบุคคลมาสืบแทนก็ได้

ข้อ ๒๗ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานตามข้อ ๒๕ เสร็จแล้ว ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจำเป็นจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมก็ให้ดำเนินการได้ ถ้าพยานหลักฐานที่ได้เพิ่มเติมมานั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานดังกล่าวแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเฉพาะพยานหลักฐานเพิ่มเติมที่สนับสนุนข้อกล่าวหานั้น ทั้งนี้ ให้นำข้อ ๒๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๒๘ ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้ยื่นคำชี้แจงหรือให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาไว้แล้วมีสิทธิยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติมหรือขอให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการสอบสวนก่อนการสอบสวนแล้วเสร็จ

เมื่อการสอบสวนแล้วเสร็จและยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาคนใหม่ตามข้อ ๓๗ ผู้ถูกกล่าวหาจะยื่นคำชี้แจงต่อบุคคลดังกล่าวก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ให้รับคำชี้แจงนั้นรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย

ข้อ ๒๙ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานบุคคล มิให้กรรมการสอบสวนผู้ใดกระทำการล่อลวง ชูเชิญ ให้สัญญาหรือกระทำการใดเพื่อจูงใจให้บุคคลนั้นให้ถ้อยคำใดๆ

ข้อ ๓๐ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ซึ่งจะถูกสอบปากคำเข้ามาในที่สอบสวนคราวละหนึ่งคน และมีให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่บุคคลซึ่งคณะกรรมการอนุญาตให้อยู่ในที่สอบสวนเพื่อประโยชน์แห่งการสอบสวน หรือกรณีที่มีการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหา มีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาร่วมรับฟังการสอบสวนได้ แต่ห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหา ทนายความ หรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาที่เข้ามาร่วมรับฟังการสอบสวนทำการบันทึกภาพหรือเสียงขณะทำการสอบสวน

การสอบสวนปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ให้บันทึกถ้อยคำมีสาระสำคัญตามแบบ สว.๔ หรือแบบ สว.๕ ท้ายข้อบังคับนี้ แล้วแต่กรณี เมื่อได้บันทึกถ้อยคำเสร็จแล้วให้อ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟังหรือจะให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้ เมื่อผู้ให้ถ้อยคำรับว่าถูกต้องแล้ว ให้ผู้ให้ถ้อยคำและผู้บันทึกถ้อยคำลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานและให้คณะกรรมการสอบสวนทุกคนที่ร่วมสอบสวนลงลายมือชื่อรับรองไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย ถ้าบันทึกถ้อยคำมีหลายหน้า ให้กรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกหน้า

ในการบันทึกถ้อยคำ ห้ามมิให้ชุดลงหรือบันทึกข้อความทับ ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้ว ให้ใช้วิธีขีดฆ่าหรือตอกเติม และให้กรรมการสอบสวนผู้ร่วมสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ ให้บันทึกเหตุอันไว้ในบันทึกถ้อยคำ ส่วนกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้ลงลายพิมพ์นิ้วมือ แง่ใด ตราประทับหรือเครื่องหมายอื่นทำนองเช่นนั้น ทั้งนี้ให้นำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๓๑ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกบุคคลใดมาเป็นพยาน ให้บุคคลนั้นมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำตามวัน เวลา และสถานที่ที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนด

ในกรณีที่พยานมาพบคณะกรรมการสอบสวน แต่ไม่ให้ถ้อยคำหรือไม่มาหรือคณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานไม่ได้ภายในเวลาอันสมควร คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนพยานนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุอันไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนตามข้อ ๒๐ และรายงานการสอบสวนตามข้อ ๓๙

ข้อ ๓๒ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนพยานหลักฐานใดจะทำให้การสอบสวนล่าช้าโดยไม่จำเป็น หรือมิใช่พยานหลักฐานในประเด็นสำคัญ จะงดการสอบสวนพยานหลักฐานนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่สอบสวนนั้นไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนตามข้อ ๒๐ และรายงานการสอบสวนตามข้อ ๓๙

ข้อ ๓๓ ในกรณีที่จะต้องสอบสวนหรือรวบรวมพยานหลักฐานซึ่งอยู่ต่างท้องที่ ประธานกรรมการจะรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการมอบหมายหรือขอความร่วมมือให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานในท้องที่นั้นสอบสวนหรือรวบรวมพยานหลักฐานแทนก็ได้ โดยกำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่จะต้องสอบสวนไปให้

ในการปฏิบัติหน้าที่ของหัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานตามวรรคหนึ่ง ให้มีฐานะเป็นคณะกรรมการสอบสวนตามข้อบังคับนี้ และให้นำข้อ ๒๐ ข้อ ๒๙ ข้อ ๓๐ และข้อ ๓๑ มาบังคับใช้โดยอนุโลม

ข้อ ๓๔ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยที่มีโทษความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้รายงานผลการสอบสวนพร้อมเอกสารหลักฐานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อสั่งลงโทษตามความเหมาะสมของความผิดต่อไป

หากคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า กรณีมีมูลกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอื่นนอกจากที่ระบุไว้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยเร็ว

ในกรณีที่ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า มีหลักฐานตามสมควรว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามรายงานในวรรคสอง ให้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเป็นผู้ทำการสอบสวน หรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ก็ได้ โดยให้ทำเป็นคำสั่งมีสาระสำคัญตามแบบสว.๑ ทั้งนี้ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับนี้

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนโดยแยกเป็นสำนวนการสอบสวนใหม่ ทั้งนี้อาจนำสำเนาพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องในสำนวนการสอบสวนเดิมรวมในสำนวนการสอบสวนใหม่ หรือบันทึกให้ปรากฏว่านำพยานหลักฐานใดจากสำนวนการสอบสวนเดิมมาประกอบการพิจารณาในสำนวนการสอบสวนใหม่ด้วยก็ได้

ข้อ ๓๕ ในกรณีที่การสอบสวนพาดพิงไปถึงบุคคลอื่น ให้คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาในเบื้องต้นว่าบุคคลผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นด้วยหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่

สอบสวนนั้นอยู่ด้วย ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณา ดำเนินการตามควรแก่กรณีโดยเร็ว

ในกรณีที่ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ที่มีใช้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ดำเนินการตามข้อ ๓๔ วรรคแรก โดยอนุโลม หากเห็นว่ากระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรงให้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเป็นผู้สอบสวน หรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ก็ได้ ทั้งนี้ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับนี้ กรณีเช่นนี้ให้ใช้พยานหลักฐานตามที่ได้สอบสวนมาแล้วประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนโดยแยกเป็นสำนวนการสอบสวนใหม่ ทั้งนี้อาจนำ สำเนาพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องในสำนวนการสอบสวนเดิมรวมในสำนวนการสอบสวนใหม่ หรือบันทึกให้ปรากฏว่า นำพยานหลักฐานใดจากสำนวนการสอบสวนเดิมมาประกอบการพิจารณาในสำนวนการสอบสวนใหม่ด้วยก็ได้

ข้อ ๓๖ ในกรณีที่มิคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดหรือต้องรับผิดชอบในคดีที่เกี่ยวกับเรื่อง ที่กล่าวหา ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้ว ให้ถือเอา คำพิพากษานั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาโดยไม่ต้องสอบสวนพยานหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง กับข้อกล่าวหา แต่ต้องแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามข้อ ๒๕ ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบด้วย

ข้อ ๓๗ ในระหว่างการสอบสวน แม้จะมีการสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาไปอยู่นอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จแล้วทำรายงานการสอบสวน และเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อตรวจสอบความถูกต้องตามข้อ ๔๒ ข้อ ๔๓ และข้อ ๔๔ และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อดำเนินการ ตามข้อ ๔๐ ทั้งนี้ให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่มีอำนาจตรวจสอบความถูกต้องตามข้อ ๔๒ ข้อ ๔๓ และข้อ ๔๔ ด้วย

ข้อ ๓๘ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เสร็จแล้ว ให้ประชุมพิจารณาลงมติ ดังนี้

(๑) ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราหรือข้อใด และ ควรลงโทษสถานใด

(๒) กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ ความแน่ชัดพอที่จะฟังโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาลงมติว่าถ้าให้ผู้ถูกกล่าวหา ปฏิบัติงานในหน้าที่ต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ส่วนงาน/มหาวิทยาลัยหรือไม่ อย่างไร

ข้อ ๓๙ เมื่อได้ประชุมพิจารณาลงมติตามข้อ ๓๘ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนทำรายงาน การสอบสวนซึ่งมีสาระสำคัญตามแบบ สว.๖ ท้ายข้อบังคับนี้ เสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กรรมการสอบสวนผู้ใดมีความเห็นแย้ง ให้ทำความเข้าใจแนบไว้กับรายงานการสอบสวนโดยถือเป็นส่วนหนึ่งของ รายงานการสอบสวนด้วย

รายงานการสอบสวนอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญดังนี้

(๑) สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่ามีอย่างไรบ้าง ในกรณีที่มิได้สอบสวนพยานตามข้อ ๓๑ และ ข้อ ๓๒ ให้รายงานเหตุที่ไม่ได้สอบสวนนั้นให้ปรากฏไว้ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้อภัยการรับสารภาพให้บันทึกเหตุผล ในการรับสารภาพ (ถ้ามี) ไว้ด้วย

(๒) วินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา กับพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหา

(๓) ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ อย่างไร ถ้าผิด เป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหา ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะพึงลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ถ้าให้ปฏิบัติ หน้าที่ต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ส่วนงาน/มหาวิทยาลัยหรือไม่ อย่างไร

ข้อ ๔๐ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอสำนวนการสอบสวนมาแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนตรวจสอบความถูกต้องของกระบวนการสอบสวนและพิจารณาสั่งการตามที่เห็นสมควรโดยเร็ว ทั้งนี้ ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับสำนวนการสอบสวน

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิดให้สั่งยุติเรื่อง หรือกระทำความ ผิดที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้สั่งลงโทษตามที่เห็นสมควรต่อไป

ข้อ ๔๑ ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นสมควรให้สอบสวนเพิ่มเติมประการใด ให้กำหนดประเด็นพร้อมส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเพื่อดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม ได้ตามความจำเป็น

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมไม่อาจทำการสอบสวนได้หรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนเห็นเป็นการสมควรจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ขึ้นทำการสอบสวนเพิ่มเติมก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ ให้นำข้อ ๑๓ และข้อ ๑๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมให้แล้วเสร็จโดยเร็ว เมื่อสอบสวนเสร็จแล้ว ให้ส่งพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนเพิ่มเติมไปให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยไม่ต้องทำความเห็น

ข้อ ๔๒ ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ ๑๓ ให้การสอบสวน ทั้งหมดเสียไป ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง

ข้อ ๔๓ ในกรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้อง ให้การสอบสวนเสียไปเฉพาะตอนนั้น ดังต่อไปนี้

(๑) การประชุมของคณะกรรมการสอบสวนมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่ครบตามที่กำหนดไว้ ในข้อ ๒๒

(๒) การสอบปากคำบุคคลดำเนินการไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๙ ข้อ ๓๐ หรือข้อ ๓๑

ในกรณีเช่นนี้ ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการใหม่ ให้ถูกต้องโดยเร็ว

ข้อ ๔๔ ในกรณีที่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่เรียกผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหาและสรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา หรือไม่ส่งบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา หรือไม่มีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจง หรือนัดมา ให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๕ ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งให้คณะกรรมการ สอบสวนดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว และต้องให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่จะชี้แจงให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๕ ด้วย

ข้อ ๔๕ ในกรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้องตามข้อบังคับนี้นอกจากที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๒ ข้อ ๔๓ และข้อ ๔๔ ถ้าการสอบสวนตอนนั้นเป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ให้ผู้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนแก้ไขหรือดำเนินการตอนนั้นให้ถูกต้องโดยเร็ว แต่ถ้า

การสอบสวนต่อนั้นมิใช่สาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะสั่งให้แก้ไขหรือดำเนินการให้ถูกต้องหรือไม่ก็ได้

การพิจารณาว่าการสอบสวนในขั้นตอนใดเป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรมหรือไม่เป็นดุลยพินิจของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และเมื่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้ใช้ดุลยพินิจในเรื่องใดแล้วให้เป็นที่สุด

ข้อ ๔๖ กรณีผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยผู้ใดเคยถูกกล่าวหาหรือกระทำผิดวินัยก่อนวันโอนย้ายมาบรรจุเข้าปฏิบัติงานที่มหาวิทยาลัย หากการกระทำเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่อาจถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกให้ผู้บังคับบัญชาตามข้อ ๑๑ ดำเนินการสอบสวนและลงโทษตามที่กำหนด แต่หากเป็นเรื่องที่อยู่ในระหว่างการสืบสวนหรือสอบสวนของผู้บังคับบัญชาเดิมก่อนวันโอนย้าย ก็ให้รอผลการสืบสวนหรือสอบสวนจนเสร็จ เมื่อได้รับรายงานผลการสอบสวนแล้ว หากจะต้องสั่งลงโทษทางวินัยให้ผู้บังคับบัญชาตามข้อ ๑๑ ของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยผู้นั้นพิจารณาดำเนินการลงโทษต่อไป

ข้อ ๔๗ การสั่งให้ข้าราชการออกจากงานกรณีขาดคุณสมบัติ โดยเป็นผู้ที่ไม่เสื่อมใสการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือมีลักษณะต้องห้ามโดยเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีหรือกรณีหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่หรือไม่สามารถปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ให้อธิการบดีดำเนินการสอบสวนตามข้อบังคับนี้โดยอนุโลม

การสั่งให้ลูกจ้างประจำออกจากงานกรณีไม่สามารถปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลหรือกรณีถูกกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตน บกพร่องในหน้าที่ตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ ให้อธิการบดีดำเนินการสอบสวนตามข้อบังคับนี้โดยอนุโลม

หมวด ๓

ผู้มีอำนาจลงโทษ วิธีการสั่งลงโทษและการรายงานการลงโทษ

ข้อ ๔๘ ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษการกระทำผิดวินัยที่มีโทษความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ได้แก่

(๑) อธิการบดี มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนหรือตัดค่าจ้าง ครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละห้า และเป็นเวลาไม่เกินสามเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งขั้น หรืองดการเลื่อนเงินเดือนประจำปีในปีที่ถูกลงโทษทางวินัย แล้วแต่กรณี

(๒) คณบดี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยในสังกัด มีอำนาจลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนหรือตัดค่าจ้าง ครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละห้า และเป็นเวลาไม่เกินสองเดือน แล้วแต่กรณี

การสั่งลงโทษตามวรรคแรก ให้สั่งลงโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับรายงานการสอบสวนหรือวันที่ได้รับรายงานการสอบสวนเพิ่มเติม สำหรับการสั่งลงโทษตาม (๒) ให้ผู้สั่งลงโทษแจ้งผลการลงโทษพร้อมสำนวนการดำเนินการทางวินัยมายังอธิการบดีเพื่อพิจารณาภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่สั่งลงโทษ

การดำเนินการตามวรรคสอง หากอธิการบดีพิจารณาเห็นว่า การดำเนินการทางวินัยและการลงโทษทางวินัยเป็นการไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม จะสั่งให้ผู้มีอำนาจตาม (๒) ทบทวนการดำเนินการและหรือสั่งใหม่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไปก็ได้

ข้อ ๔๙ ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ได้แก่ อธิการบดี โดยสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก แล้วแต่กรณี

ข้อ ๕๐ ให้นายกสภามหาวิทยาลัยโดยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย สั่งลงโทษทางวินัยกรณีที่อยู่การบัติกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและความผิดที่มีใช้ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๕๑ การสั่งลงโทษผู้กระทำผิดวินัย ให้ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด โดยให้ทำเป็นคำสั่งระบุข้อเท็จจริงและพฤติการณ์อันเป็นสาระสำคัญแห่งการกระทำผิด พร้อมทั้งระบุว่าเป็นการกระทำผิดวินัยกรณีใด มาตราใด และสมควรได้รับโทษสถานใด รวมถึงให้แจ้งสิทธิในการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษไว้ด้วย ทั้งนี้ตามแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด

ข้อ ๕๒ การสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน หรืองดการเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี ตามข้อ ๔๘ มิให้สั่งลงโทษย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่การสั่งลงโทษผู้ถูกสั่งพักราชการหรือพักงาน หรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน (กรณีที่เป็นข้าราชการ)

ข้อ ๕๓ การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกแล้วแต่กรณี ตามข้อ ๔๙ มิให้สั่งย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่

(๑) ในกรณีที่ให้มีคำสั่งพักราชการหรือพักงาน หรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน (กรณีที่เป็นข้าราชการ) เมื่อจะสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกตั้งแต่วันพักราชการหรือพักงาน หรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน แล้วแต่กรณี

(๒) การลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ในการกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก ให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกตั้งแต่วันต้องรับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุดสำหรับโทษที่หนักกว่าจำคุกหรือวันถูกคุมขังติดต่อกันจนถึงวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณี

(๓) ในกรณีที่ได้สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการหรือออกจากงาน แล้วแต่กรณีไปแล้ว ถ้าจะต้องสั่งใหม่หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งการลงโทษปลดออกหรือไล่ออก กรณีเช่นนี้ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันออกจากราชการหรือออกจากงานตามคำสั่งเดิมแล้วแต่กรณี แต่ถ้าวันออกจากราชการหรือออกจากงานตามคำสั่งเดิมไม่ถูกต้อง ก็ให้สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ควรต้องออกจากราชการหรือออกจากงานตามกรณีนั้นในขณะที่ยกคำสั่งเดิม

(๔) การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ในกรณีที่ผู้ซึ่งจะต้องถูกสั่งลงโทษนั้น ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการหรือออกจากงาน แล้วแต่กรณีไปก่อนแล้ว ให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันออกจากราชการหรือออกจากงานนั้น

(๕) การสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ในกรณีที่ข้าราชการผู้ซึ่งจะต้องถูกสั่งนั้นได้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการไปก่อนแล้ว ให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หรือมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๕๔ การสั่งเพิ่มโทษหรือลดโทษ เป็นไล่ออกหรือปลดออกจากราชการหรือออกจากงานแล้วแต่กรณี ตามข้อ ๔๙ จะสั่งให้มีผลบังคับวันใด ให้นำข้อ ๕๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๕๕ การสั่งเพิ่มโทษหรือลดโทษ เป็นลดขั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์ ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันที่ลงโทษเดิม ทั้งนี้ การสั่งย้อนหลังดังกล่าวไม่มีผลกระทบถึงสิทธิและประโยชน์ที่ผู้ถูกสั่งลงโทษได้รับไปแล้ว

การแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือข้อความในคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ ให้ทำเป็นคำสั่งมีสาระสำคัญแสดงเลขที่ วันเดือนปีที่ออกคำสั่ง ข้อความเดิมตามที่แก้ไขเปลี่ยนแปลง และข้อความที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงแล้ว

ข้อ ๕๖ เมื่อผู้มีอำนาจสั่งลงโทษตามข้อ ๔๘ ข้อ ๔๙ ได้ดำเนินการไปแล้ว ให้รายงานการดำเนินการทางวินัยหรือการสั่งลงโทษต่อสภามหาวิทยาลัย ในกรณีนี้ หากสภามหาวิทยาลัยพิจารณาเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยหรือสั่งลงโทษมิได้ดำเนินการไปโดยเคร่งครัดหรือเป็นธรรม จะสั่งให้ทบทุนการดำเนินการและสั่งการใหม่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไปได้

ข้อ ๕๗ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยผู้ใดมีกรณีกระทำผิดวินัยหรือกรณีที่สมควรให้ออกจากงานอยู่ก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ ให้ผู้มีอำนาจตามข้อบังคับนี้มีอำนาจสั่งลงโทษผู้นั้นหรือสั่งให้ผู้นั้นออกจากงานตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา หรือกฎหมายว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ หรือข้อบังคับว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัย ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ส่วนการสอบสวน การพิจารณา และการดำเนินการเพื่อลงโทษหรือให้ออกจากงาน ให้ดำเนินการตามข้อบังคับนี้ เว้นแต่

(๑) กรณีที่ผู้มีอำนาจได้สั่งให้สอบสวนโดยถูกต้องตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนั้นไปแล้วก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ และยังสอบสวนไม่เสร็จก็ให้สอบสวนตามกฎหมายนั้นต่อไปจนกว่าจะเสร็จ

(๒) ในกรณีที่ได้มีการสอบสวนหรือพิจารณาโดยถูกต้องตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนั้นเสร็จไปแล้ว ก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ ให้ถือว่า การสอบสวนหรือการพิจารณานั้น แล้วแต่กรณีเป็นอันใช้ได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

(ศาสตราจารย์นายแพทย์วิจารณ์ พานิช)

นายกสภามหาวิทยาลัยมหิดล

ข้อบังคับ ก.อ.ร.

ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์
คำสั่งให้ออกจากราชการและคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง

พ.ศ. ๒๕๖๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗/๔ และประกอบมาตรา ๑๗/๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙ คณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ก.อ.ร.) จึงออกข้อบังคับ ก.อ.ร. ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับ ก.อ.ร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการและคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อบังคับ ก.อ.ร. นี้

“ก.อ.ร.” หมายความว่า คณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์

“ประธาน ก.อ.ร.” หมายความว่า ประธานคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์

“เลขาธิการ ก.อ.ร.” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา

“ที่ประชุม ก.อ.ร.” หมายความว่า ที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

“คณะอนุกรรมการ ก.อ.ร.” หมายความว่า คณะอนุกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ที่ ก.อ.ร. แต่งตั้งขึ้นเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามที่ ก.อ.ร. มอบหมาย

“สำนวนการสอบสวน” หมายความว่า สำนวนการสอบสวนกรณีมีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๔ ให้ประธาน ก.อ.ร. เป็นผู้รักษาการตามข้อบังคับนี้ และให้ ก.อ.ร. มีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้บังคับตามข้อบังคับนี้

ข้อ ๕ ในกรณีที่ข้อบังคับนี้ มิได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นให้นำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๑

การยื่นอุทธรณ์และการดำเนินการก่อนการพิจารณา

ข้อ ๖ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือถูกสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.อ.ร. ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับนี้ ความในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับกับการถูกสั่งให้ออกจากราชการ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้ใดสมัครไปปฏิบัติงานใด ๆ ตามความประสงค์ของทางราชการ

(๒) เมื่อทางราชการเลิกหรือยุบหน่วยงานหรือตำแหน่งที่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาปฏิบัติหน้าที่หรือดำรงอยู่

(๓) เมื่อข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดไปรับราชการทหาร ตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

(๔) ถูกจำคุกในความผิดที่มีโทษกระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

ข้อ ๗ การอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงเป็นเรื่องเฉพาะตัว ต้องกระทำด้วยตนเอง

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์เจ็บป่วยหรือได้รับบาดเจ็บจนไม่สามารถอุทธรณ์ด้วยตนเองได้ ผู้อุทธรณ์จะมอบหมายให้ทายาทโดยธรรมหรือบุคคลอื่นในกรณีที่ไม่มีทายาทโดยธรรม ทำการอุทธรณ์แทนได้

ในกรณีที่ผู้ถูกสั่งลงโทษทางวินัยหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการถึงแก่ความตายไปก่อนที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ทายาทผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอดหรือทายาทคนหนึ่งคนใดของผู้นั้นมีสิทธิที่จะอุทธรณ์คำสั่งแทนได้

ข้อ ๘ การอุทธรณ์ต้องยื่นภายในกำหนดระยะเวลาสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง สำหรับผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือถูกสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง

ในกรณีที่ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือถูกสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงยังไม่ได้ยื่นอุทธรณ์แต่ถึงแก่ความตายในระยะเวลาอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้ทายาทของผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือถูกสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงมีสิทธิยื่นอุทธรณ์ภายในกำหนดระยะเวลาสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้นั้นถึงแก่ความตาย

ข้อ ๙ การอุทธรณ์ต้องทำเป็นหนังสือถึงประธาน ก.อ.ร. โดยใช้ถ้อยคำสุภาพและมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อ ตำแหน่ง สังกัด และที่อยู่สำหรับการติดต่อเกี่ยวกับการอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์

(๒) วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์

(๓) ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ผู้อุทธรณ์ยกขึ้นเป็นข้อคัดค้านคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์

(๔) คำขอของผู้อุทธรณ์

(๕) ลงลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์

(๖) คำสั่งลงโทษทางวินัย

ในการอุทธรณ์ หากผู้อุทธรณ์ประสงค์จะแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อ ก.อ.ร. ให้แสดงความประสงค์ไว้ในหนังสืออุทธรณ์ หรือจะทำเป็นหนังสือถึงประธาน ก.อ.ร. โดยยื่นหรือส่งหนังสือขอแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อสำนักงานในวันยื่นหนังสืออุทธรณ์ก็ได้

ข้อ ๑๐ การยื่นอุทธรณ์ตามข้อ ๙ ให้ยื่นหนังสืออุทธรณ์พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งฉบับ ต่อสถาบันอุดมศึกษาที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือยื่นต่อ สำนักงาน

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ยื่นอุทธรณ์ต่อสถาบันอุดมศึกษา ให้สถาบันอุดมศึกษาดำเนินการจัดส่ง อุทธรณ์และสำนวนการดำเนินการสั่งให้ออกจากราชการหรือสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงไปยังประธาน ก.อ.ร. โดยเร็ว

กรณีที่ผู้อุทธรณ์ยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อสถาบันอุดมศึกษาที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือมีคำสั่ง ลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงให้วันที่สถาบันอุดมศึกษาประทับตรารับหนังสือไว้เป็นหลักฐานตามระเบียบ ว่าด้วยงานสารบรรณเป็นวันรับอุทธรณ์

กรณีที่ผู้อุทธรณ์ส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์หรือวิธีอื่นที่ ก.อ.ร. กำหนด ให้ถือว่าวันที่ ที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออกใบรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่ง หรือวันที่ ที่ทำการไปรษณีย์ต้นทาง ประทับตรารับที่ซองหนังสือเป็นวันยื่นอุทธรณ์

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ประสงค์จะยื่นหรือส่งคำแถลงการณ์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมให้ทำเป็น หนังสือถึงประธาน ก.อ.ร. หาก ก.อ.ร. พิจารณาเรื่องอุทธรณ์นั้นแล้วเสร็จก่อน ให้คำแถลงการณ์นั้นตกไป

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่มีการยื่นอุทธรณ์ที่สถาบันอุดมศึกษา ให้สถาบันอุดมศึกษาส่งเอกสารดังต่อไปนี้ ให้สำนักงานภายในเจ็ดวัน

- (๑) หนังสืออุทธรณ์
- (๒) สำเนาหลักฐานการรับทราบคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษของผู้อุทธรณ์
- (๓) คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
- (๔) คำคัดค้านกรรมการสอบสวน (ถ้ามี)
- (๕) รายงานการประชุมของสภาสถาบันอุดมศึกษา และคณะกรรมการที่ได้รับมอบหมายในการ พิจารณาสั่งให้ออกจากราชการหรือสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง

(๖) สำนวนการสอบสวนและหลักฐานการสอบสวนทั้งหมดในกรณีตามมาตรา ๔๙ หรือเอกสารหลักฐานทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๕๗ พร้อมบัญชีเอกสาร

(๗) ข้อบังคับสถาบันอุดมศึกษาที่เกี่ยวกับการสอบสวนและการพิจารณาลงโทษทางวินัย

เมื่อสำนักงาน ได้รับหนังสืออุทธรณ์ตามข้อ ๑๐ ให้เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา จัดส่งสำเนาอุทธรณ์และแจ้งให้สถาบันอุดมศึกษาจัดส่งเอกสารตามวรรคหนึ่ง ให้ ก.อ.ร. เพื่อพิจารณา ภายในเจ็ดวันและรายงานให้ ก.อ.ร. เพื่อทราบในการประชุมครั้งถัดไป

ข้อ ๑๒ เมื่อสำนักงาน ได้รับเอกสารตามข้อ ๑๑ จากสถาบันอุดมศึกษาครบถ้วนแล้วให้ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสำนวน สรุปสำนวนเสนอต่อ ก.อ.ร. เพื่อพิจารณาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ได้รับเอกสาร

หมวด ๒
การพิจารณาอุทธรณ์

ข้อ ๑๓ อุทธรณ์ที่ ก.อ.ร. จะรับไว้พิจารณาได้ต้องเป็นไปตามข้อ ๙ และยื่นหรือส่งภายในกำหนดเวลาตามข้อ ๘

ในกรณีที่ ก.อ.ร. เห็นว่าหนังสืออุทธรณ์ที่ยื่นไว้ตามวรรคหนึ่งนั้น อ่านไม่ออก อ่านไม่เข้าใจ มีสาระสำคัญไม่ครบถ้วนถูกต้อง หรือไม่ลงลายมือชื่อและที่อยู่ของผู้อุทธรณ์ ก.อ.ร. มีอำนาจสั่งให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด ถ้าผู้อุทธรณ์มิได้ปฏิบัติตามก็ให้หมดสิทธิรับอุทธรณ์

กรณีอุทธรณ์ที่ยื่นเมื่อพ้นระยะเวลาตามข้อ ๘ หากกรณีมีเหตุจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ก.อ.ร. มีอำนาจรับอุทธรณ์ดังกล่าวไว้พิจารณาได้

ข้อ ๑๔ การนี้ระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์

(๑) กรณีที่ผู้อุทธรณ์ยื่นอุทธรณ์ต่อสถาบันอุดมศึกษาที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง ให้นับแต่วันที่ประธาน ก.อ.ร. ได้รับอุทธรณ์พร้อมเอกสารตามข้อ ๑๑ ครบถ้วนจากสถาบันอุดมศึกษา

(๒) กรณีที่ผู้อุทธรณ์ยื่นอุทธรณ์ต่อสำนักงาน ให้นับแต่วันที่สำนักงานได้รับอุทธรณ์

ข้อ ๑๕ ผู้อุทธรณ์มีสิทธิคัดค้านกรรมการ ก.อ.ร. โดยทำเป็นหนังสือแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านยื่นต่อประธาน ก.อ.ร. ภายในระยะเวลาอุทธรณ์ ถ้ากรรมการ ก.อ.ร. ผู้นั้นมีเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) รู้เห็นเหตุการณ์ในการกระทำที่ผู้อุทธรณ์ถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือการกระทำผิดวินัยที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง

(๒) มีส่วนได้ส่วนเสียในการกระทำผิดวินัยที่ผู้อุทธรณ์ถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง

(๓) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้อุทธรณ์

(๔) เป็นผู้กล่าวหาหรือเป็นหรือเคยเป็นผู้สั่งให้ออกจากราชการหรือสั่งลงโทษทางวินัย

(๕) เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการดำเนินการสั่งให้ออกจากราชการหรือการดำเนินการทางวินัย

(๖) มีความเกี่ยวพันทางเครือญาติหรือทางความสัมพันธ์กับบุคคลตาม (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) อันอาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้อุทธรณ์

เมื่อประธาน ก.อ.ร. ได้รับหนังสือคัดค้าน ให้แจ้งกรรมการ ก.อ.ร. ทราบก่อนเริ่มพิจารณาอุทธรณ์ เพื่อให้พิจารณาว่าสมควรถอนตัวหรือไม่ กรรมการ ก.อ.ร. ซึ่งมีกรณีตามวรรคหนึ่ง อาจขอถอนตัวจากการพิจารณาอุทธรณ์ เว้นแต่การถอนตัวนั้นจะมีผลกระทบต่อองค์ประชุม ก.อ.ร. อาจใช้ดุลพินิจในการพิจารณาขอให้กรรมการ ก.อ.ร. เข้าร่วมประชุมต่อไปได้

กรณีที่มีการการ ก.อ.ร. มีได้ขอถอนตัว ให้ที่ประชุม ก.อ.ร. พิจารณาข้อเท็จจริงที่คัดค้าน ถ้าที่ประชุมมีมติด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของการเห็นว่าการเห็นข้อเท็จจริงนั้นน่าเชื่อถือให้แจ้งกรรมการผู้ขึ้นทราบ และไม่ให้ร่วมพิจารณาอุทธรณ์เรื่องนั้น เว้นแต่การให้กรรมการผู้ขึ้นร่วมพิจารณาอุทธรณ์จะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่า เพราะจะทำให้ได้ความจริงและเป็นธรรม จะอนุญาตให้ร่วมพิจารณาอุทธรณ์ด้วยก็ได้

การที่กรรมการ ก.อ.ร. ผู้ถูกคัดค้านที่ถูกสั่งไม่ให้ร่วมพิจารณาอุทธรณ์หรือถอนตัวเพราะมีเหตุอันอาจถูกคัดค้านนั้น ย่อมไม่กระทบถึงการกระทำใด ๆ ที่ได้กระทำไปแล้วแม้ว่าจะได้ดำเนินการหลังจากที่ได้มีการยื่นคำคัดค้าน

ข้อ ๑๖ ในกรณีมีเหตุผลความจำเป็น ก.อ.ร. อาจแต่งตั้งคณะกรรมการ ก.อ.ร. ขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะ โดยแต่ละคณะให้มีอำนาจหน้าที่เป็นผู้พิจารณากลับกรอง ตรวจสอบสำนวนอุทธรณ์ของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา แล้วเสนอต่อ ก.อ.ร. เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานของ ก.อ.ร. หรือปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ได้รับมอบหมายจาก ก.อ.ร.

คณะกรรมการ ก.อ.ร. ตามวรรคหนึ่ง ประกอบด้วยกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ใน ก.อ.ร. คนหนึ่งเป็นประธาน กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิใน ก.อ.ร. คนหนึ่งเป็นอนุกรรมการ และอนุกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์สองคนซึ่งแต่งตั้งจากข้าราชการพลเรือนในสำนักงานหรือผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องที่พิจารณาตามความจำเป็น และในกรณีที่เป็นการตรวจสอบกลับกรองสำนวนอุทธรณ์ ให้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสำนวน เป็นกรรมการและเลขานุการ

การคัดค้านอนุกรรมการ ก.อ.ร. ตามวรรคสอง ให้นำข้อ ๑๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๑๗ ให้เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเป็นผู้รับผิดชอบสำนวน เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของ ก.อ.ร. เกี่ยวกับการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๑๘ การพิจารณาอุทธรณ์ให้ ก.อ.ร. พิจารณาจากสำนวนการสอบข้อเท็จจริงเบื้องต้นและสำนวนการสอบสวนและให้มีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้สถาบันอุดมศึกษาที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการ หรือคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง หรือสถาบันอุดมศึกษาที่เกี่ยวข้อง ชี้แจงข้อเท็จจริง และจัดส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม

(๒) ให้บุคลากรของสถาบันอุดมศึกษาที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง หรือสถาบันอุดมศึกษาที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำเป็นพยานหรือชี้แจงข้อเท็จจริง และจัดส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(๓) สั่งให้สถาบันอุดมศึกษาที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง สอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติม

ในกรณีที่ ก.อ.ร. เห็นว่าข้อเท็จจริงซึ่งได้มาจากการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมตาม (๑) ถึง (๓) อาจเป็นผลร้ายหรือไม่เป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์ ให้เลขาธิการ ก.อ.ร. มีหนังสือแจ้งผู้อุทธรณ์ให้ทราบ ข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนภายในเวลาที่ ก.อ.ร. กำหนด

ข้อ ๑๙ ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา ให้ ก.อ.ร. รับฟังคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์ทุกกรณี และผู้อุทธรณ์มีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาในกระบวนการพิจารณาของ ก.อ.ร. ได้คนหนึ่ง การใดที่ทนายความหรือที่ปรึกษาได้กระทำลงต่อหน้าผู้อุทธรณ์และ ก.อ.ร. ให้ถือว่าเป็นการกระทำแทนผู้อุทธรณ์ เว้นแต่ผู้อุทธรณ์จะได้คัดค้านเสียในขณะนั้น และหาก ก.อ.ร. พิจารณาเห็นว่าการแถลงการณ์ด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ จะให้งดการแถลงการณ์ด้วยวาจาก็ได้

หากสถาบันอุดมศึกษาประสงค์จะมาแถลงแก้ ก็ให้มาแถลงหรือมอบหมายเป็นหนังสือ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสำนวนหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเป็นผู้มาแถลงแก้ต่อที่ประชุมครั้งนั้นได้ ทั้งนี้ ให้แจ้งล่วงหน้าตามควรแก่กรณี

ข้อ ๒๐ เมื่อความปรากฏแก่ ก.อ.ร. ว่าผู้อุทธรณ์ถึงแก่ความตายก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้รอการวินิจฉัยอุทธรณ์นั้นออกไปจนกว่าทายาทตามข้อ ๗ จะมีคำขอเข้ามาหรือโดยที่ ก.อ.ร. เรียกเข้ามาเพื่อเปิดโอกาสให้ทายาทเข้ามาแถลงชี้แจงประเด็นการอุทธรณ์ โดยให้ยื่นคำขอเป็นหนังสือต่อประธาน ก.อ.ร. ภายในกำหนดสี่สิบห้าวัน นับแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ถึงแก่ความตาย และให้ ก.อ.ร. ดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ต่อไป ทั้งนี้ จะวินิจฉัยเป็นผลร้ายยิ่งกว่า แก่ผู้อุทธรณ์ที่ถึงแก่ความตายนั้นไม่ได้

ข้อ ๒๑ เมื่อ ก.อ.ร. ได้พิจารณาอุทธรณ์แล้วให้มีมติหรือคำวินิจฉัย ดังนี้

(๑) ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการ หรือการสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงชอบด้วยกฎหมาย และเหมาะสมกับความผิดแล้ว ให้มีมติยกอุทธรณ์

(๒) ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการ หรือการสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้มีมติเพิกถอนคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัยนั้น

(ก) ถ้าการสั่งให้ออกจากราชการ หรือการสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงไม่ชอบด้วยกฎหมาย สารบัญญัติ ให้อธิการบดีของสถาบันอุดมศึกษาที่มีคำสั่งลงโทษทางวินัย สั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการตามเดิม และในกรณีที่อุทธรณ์ใดเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรงให้อธิการบดีพิจารณาลงโทษในความผิดวินัยไม่ร้ายแรงนั้น

(ข) ถ้าการสั่งลงโทษนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายวิธีสบัญญัติ ให้อธิการบดีของสถาบันอุดมศึกษาที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง ดำเนินกระบวนการพิจารณาตามที่กฎหมายกำหนดให้ครบถ้วน เมื่อดำเนินการครบถ้วนแล้ว หากอธิการบดียังคงยืนยันคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าว ก็ให้อธิการบดีของสถาบันอุดมศึกษาที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัย ยืนยันคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงนั้น แต่หากอธิการบดีมีความเห็นอย่างอื่นก็ให้ดำเนินการเพิกถอนคำสั่งเดิมและอาจมีคำสั่งใหม่ตามรูปคดี

(๓) ถ้าเห็นว่าโทษที่ผู้อุทธรณ์ได้รับโทษไม่เหมาะสมกับความผิด ให้อธิการบดีสั่งลงโทษตามมติของ ก.อ.ร.

ข้อ ๒๒ คำวินิจฉัยหรือคำสั่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วย

- (๑) ชื่อผู้อุทธรณ์
- (๒) ชื่อคู่กรณีในอุทธรณ์
- (๓) สรุปอุทธรณ์และคำขอของผู้อุทธรณ์
- (๔) สรุปคำแก้อุทธรณ์
- (๕) ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัย
- (๖) คำวินิจฉัยแต่ละประเด็นพร้อมเหตุผล
- (๗) สรุปคำวินิจฉัยที่กำหนดให้คู่กรณีปฏิบัติหรือดำเนินการต่อไป
- (๘) แจ้งสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

คำวินิจฉัยหรือคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ต้องลงลายมือชื่อของ ก.อ.ร. ที่นั่งพิจารณาและวินิจฉัยอุทธรณ์นั้นด้วย ถ้าผู้ใดมีเหตุจำเป็นไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้ผู้นั้นจดแจ้งเหตุดังกล่าวไว้ในคำวินิจฉัยหรือคำสั่งนั้นด้วย

ข้อ ๒๓ ผู้อุทธรณ์จะขอถอนอุทธรณ์ในเวลาใด ๆ ก่อนที่ ก.อ.ร. จะพิจารณาอุทธรณ์เสร็จสิ้นก็ได้ โดยทำเป็นหนังสือถึงประธาน ก.อ.ร. แต่ถ้าผู้อุทธรณ์ถอนอุทธรณ์ด้วยวาจาให้เลขานุการ ก.อ.ร. บันทึกไว้และจัดให้ผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน เมื่อได้ถอนอุทธรณ์แล้วการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นอันระงับ และให้ประธาน ก.อ.ร. มีคำสั่งจำหน่ายอุทธรณ์ออกจากสารบบ

การถอนอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ไม่ตัดสิทธิผู้อุทธรณ์ที่ยื่นอุทธรณ์ใหม่ภายในระยะเวลาอุทธรณ์

หมวด ๓

การดำเนินการตามมติและคำวินิจฉัยของ ก.อ.ร.

ข้อ ๒๔ ในกรณีที่ ก.อ.ร. มีมติตามข้อ ๑๘ แล้วให้เลขานุการ ก.อ.ร. แจ้งมติให้สถาบันอุดมศึกษาทราบโดยเร็ว

ให้สถาบันอุดมศึกษาดำเนินการออกคำสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามมตินั้นภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งมติจากเลขานุการ ก.อ.ร. และเมื่อได้มีการดำเนินการตามมติ ก.อ.ร. เสร็จสิ้นแล้วให้รายงานผลการดำเนินการและจัดส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องไปยังเลขานุการ ก.อ.ร. โดยเร็ว

ข้อ ๒๕ เมื่อ ก.อ.ร. ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามข้อ ๒๑ แล้วให้เลขานุการ ก.อ.ร. แจ้งคำวินิจฉัยให้ผู้อุทธรณ์ทราบเป็นหนังสือและแจ้งให้อธิการบดีของสถาบันอุดมศึกษาที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงและส่วนราชการที่เกี่ยวข้องทราบโดยเร็ว

เมื่อ ก.อ.ร. มีมติตามข้อ ๒๑ (๒) (ก) และ (๓) ให้อธิการบดีของสถาบันอุดมศึกษาที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงดำเนินการออกคำสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น

ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์จากเลขานุการ ก.อ.ร. และเมื่อได้ออกคำสั่งหรือปฏิบัติตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวแล้วให้แจ้ง ก.อ.ร. ทราบภายในเจ็ดวัน

ข้อ ๒๖ ในกรณีที่อธิการบดีของสถาบันอุดมศึกษาที่มีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงมีคำสั่งตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.อ.ร. ให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการ ทั้งนี้ ให้มีสิทธิได้รับเงินเดือนสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ ระหว่างถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วย

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๐

ศาสตราจารย์พิเศษทอง จันทรางศุ

ประธาน ก.อ.ร.